

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่อทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปริญญานิพนธ์

ของ

จิรุตต์ ภูเจริญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2551

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่อทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปริญญานิพนธ์

ของ

จิรุตต์ ภูเจริญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่ออัธมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

บทคัดย่อ

ของ

จิรุตต์ ภูเจริญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

พฤษภาคม 2551

จิรุตม์ ภูเจริญ. (2551). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่ออัธมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความ

บกพร่องทางการได้ยินในมหาวิทยาลัยราชภัฏ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :

ศ.ดร.ผดุง อารยะวิญญู. รศ. บุญรักษ์ ตันท์เจริญรัตน์ .

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่ออัธมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเพื่อเปรียบเทียบอัธมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2550 จำนวน 16 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มและแบบวัดอัธมโนทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปทดสอบก่อนและหลังการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบแบบ The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบวัดอัธมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม หลังจากการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60
2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม หลังจากการทดลอง โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม มีอัธมโนทัศน์อยู่ในระดับมาก
3. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่ม มีอัธมโนทัศน์ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน โดยหลังการทดลอง นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีอัธมโนทัศน์ มากกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

A RESULT GROUP-WORK TO PASS SELF CONCEPT OF STUDENTS WITH
HEARING IMPAIRMENT IN RAJABHAT UNIVERSITY

AN ABSTRACT

BY

JIROOT PHUCHAREAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

May 2008

Jiroot Phuchareon. (2008) *A Result Group-Activity to Impact Self Imagination of Students with Hearing Impairment in Rajabhat University*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor: Prof. Dr. Phadoong Arayawiyoo, Asst. Prof. Boonrak Tanjareonrat.

The purpose of the study was to determine a result group-activity to impact self imagination of students with hearing impairment and to compare self imagination of students with hearing impairment before and after using activity.

The target group was 16 students with hearing impairment at RAJABHAT University, Phitsanulok, year 2007. The group students responded as specified select.

The record-keeping was used as plan of group-activity and set of self imagination test. The analysis group was taken the experiment 6 weeks, 2 times a week, 50 minutes a day. The total took totally 12 times. The analyzed statistic was primary statistic including means and standard deviation (S.D.) and test typed The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test.

The result of the study revealed that :

(1) on the self imagination test of students with hearing impairment at RAJABHAT University, after taking the test, the average was 3.60.

(2) Students with hearing impairment at RAJABHAT University, after taking the test using group activity, the students were at high level.

(3) The study found the students with hearing impairment, before and after taking the test, there is different. After testing, the students with hearing impairment impact self imagination and score significantly increased at level 0.5.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ ศาสตราจารย์ ดร.ผดุง อารยะวิญญู ตลอดจนให้กำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.กุลยา ก่อสุวรรณ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริวิมล ใจงาม และรองศาสตราจารย์บุญรักษ์ ตัณฑ์เจริญรัตน์ ที่กรุณารับเป็นคณะกรรมการสอบในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ช่อลัดดา ขวัญเมืองและอาจารย์ ดร.ชนม์ชกรณ์ วรอินทร์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิด แก่ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการสร้างเครื่องมือ และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย ที่กรุณาอำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือในการศึกษาทดลอง พัฒนาเครื่องมือ และเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นอย่างดี

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา และครู อาจารย์

จิรุตต์ ภูเจริญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	3
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
สมมุติฐานในการวิจัย.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	7
ความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	7
การแบ่งระดับการได้ยิน.....	7
ลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	8
พัฒนาการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์.....	11
ความหมายของอัตมโนทัศน์.....	11
ความสำคัญของอัตมโนทัศน์.....	15
ประเภทของอัตมโนทัศน์.....	16
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์.....	16
จุดกำเนิดของการสร้างอัตมโนทัศน์.....	19
อุปสรรคในการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์.....	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
เงื่อนไขที่ง่ายต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์.....	20
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์.....	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์.....	27
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	30
ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม.....	30
จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม.....	30
ลักษณะและหลักการเข้ากิจกรรมกลุ่ม.....	32
ทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม.....	33
ขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม.....	34
เทคนิคการจัดกิจกรรมกลุ่ม.....	35
เวลาและจำนวนครั้งที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	36
บทบาทผู้นำกลุ่ม.....	36
ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมกลุ่ม.....	37
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	39
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
การดำเนินการทดลอง.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	64
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	64
สมมุติฐานในการวิจัย.....	64
วิธีดำเนินการวิจัย.....	64
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
วิธีดำเนินการทดลอง.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
อภิปรายผล.....	67
ข้อเสนอแนะ.....	69
 บรรณานุกรม.....	 71
 ภาคผนวก.....	 78
ภาคผนวก ก.....	79
ภาคผนวก ข.....	84
ภาคผนวก ค.....	92
ภาคผนวก ง.....	106
ภาคผนวก จ.....	111
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	 139

บัญชีตาราง

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
13	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาที่มี ความบกพร่องทางการได้ยินด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจหลังทำ กิจกรรมกลุ่ม.....	61
14	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาที่มี ความบกพร่องทางการได้ยินในทุกๆด้านหลังทำกิจกรรมกลุ่ม.....	62
15	ผลการเปรียบเทียบทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง.....	63
16	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทัศนคติ.....	85
17	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทัศนคติ (ต่อ).....	86
18	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทัศนคติทั้งหมด(ต่อ).....	87
19	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทัศนคติทั้งหมด (ต่อ).....	88
20	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทัศนคติทั้งหมด (ต่อ).....	89
21	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทัศนคติทั้งหมด (ต่อ).....	90
22	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทัศนคติทั้งหมด (ต่อ).....	91
23	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรม กลุ่ม ที่ 1.....	93
24	แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรม กลุ่มที่ 2.....	94

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
34 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรม กลุ่มที่ 12.....	104
35 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มทั้งหมด.....	105

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญรุ่งเรือง ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง นั้น ขึ้นอยู่กับคุณภาพประชากรเป็นสำคัญ ดังนั้นการพัฒนาประชากรให้มีคุณภาพจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะประชากรที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอุดมศึกษา ทั้งนี้เพราะประชากรกลุ่มนี้ จะเป็นผู้สืบทอดความรู้ วัฒนธรรมของสังคมไทย และเมื่อสำเร็จการศึกษาจบไปแล้วประชากรกลุ่มนี้จะ เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคตและเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้กับประชากรที่เป็น เด็ก เพื่อให้เด็กได้ซึมซับขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิต สภาพสังคม ปัจจุบันและสังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา ส่งผลกระทบโดยตรงและทางอ้อมต่อการดำเนินชีวิตของคนทุกเพศทุกวัยเกี่ยวกับชีวิต ปัญหา สังคมที่ความซับซ้อนและรุนแรงขึ้นทุกขณะไม่ว่าจะเป็นปัญหาการมีค่านิยมฟุ้งเฟ้อ การเลียนแบบ การแพร่ระบาดของสารเสพติด ความอ่อนไหวของจิตใจ ฯลฯ และในปัจจุบันเราพบว่ามนุษย์ไม่รู้จักรัก เลือกสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด มีพฤติกรรมที่ขาดการปลูกฝังในด้านจริยธรรม ศีลธรรม ขาดทักษะการดำเนิน ชีวิตไม่สามารถตัดสินใจแก้ปัญหา และไม่สามารถปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆได้(กรมวิชาการ, 2542:2)

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาในการปรับตัวมากในชั้นเรียนรวม บุคคล เหล่านี้จะถูกทอดทิ้ง เนื่องจากบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาในการสื่อสารกับบุคคล ปกติในชั้นเรียนเดียวกัน สิ่งที่พบเห็นได้มากในชั้นเรียนรวม คือบุคคลปกติก็จะคบกับคนปกติด้วยกัน บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินก็จะรวมกลุ่มกันเอง เพราะสามารถสื่อสารความเข้าใจกันเองได้ บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเมื่อไม่สามารถสื่อสารกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนได้ทำให้มีปัญหาทาง อารมณ์ ซึ่ง สตินชันและวิทเมอร์ (Stinson and Whitmire, 1992 :149-174) พบว่า ในชั้นเรียนรวม ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเขาคบเพื่อนที่สามารถสื่อสาร ด้วยกันได้การปรับตัวของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ปัญหาที่พบคือ ปัญหาทาง อารมณ์ เช่น ก้าวร้าว เศร้าซึม ถดถอย หงุดหงิด ฉุนฉียว ซึ่งเกิดจากปัญหาการสื่อสารกับบุคคลที่อยู่ใน สิ่งแวดล้อมรอบตัวเราแล้ว ยังมีผลสืบเนื่องต่อบุคลิกภาพด้วย เช่น เป็นคนแข่งกระด้าง เข้าข้าง ตนเอง ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ ดื้อดึง ขาดการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และถูกชักจูงง่าย ซึ่งจะเห็นได้ว่า จะเป็นปัญหาเกี่ยวกับความเข้าใจในตนเอง หรืออัตมโนทัศน์(Self Concept) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ บุคลิกภาพที่ดีหรือไม่ดีนั่นเอง สิ่งหนึ่งที่จะต้องนำมาพิจารณาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพบุคคลที่มีความ บกพร่องทางการได้ยินให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ คือการพัฒนาด้านอัตมโนทัศน์

ความสำคัญของอัตมโนทัศน์ เนื่องจากอัตมโนทัศน์เป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพที่สมบูรณ์แบบ ทั้งนี้เพราะว่า อัตมโนทัศน์เป็นแกนกลางของการรับรู้เกี่ยวกับตน และเป็นแกนของบุคลิกภาพ(Combs.1976 : 75) ดังนั้นอัตมโนทัศน์จึงมีความสัมพันธ์ต่อการกำหนดรูปแบบพฤติกรรม โดยที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์แห่งตน บุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ไปในทางลบซึ่งเป็นอัตมโนทัศน์ที่ไม่ดีจะมีลักษณะบุคลิกภาพที่ไม่ดีด้วย คือ มักจะเป็นผู้ขาดความสนใจในสิ่งแวดล้อม ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ขาดความพยายามที่จะมุ่งไปสู่ความสำเร็จ มักจะหลีกเลี่ยงและไม่กล้าเผชิญกับสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรค มีความคาดหวังต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ ซึ่งมีผลทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนั้นแล้วยังมีความวิตกกังวลสูง มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและเหลวไหล มีปัญหาในการปรับตัว ถูกบุคคลอื่นควบคุมได้ง่าย มักจะฝ่าฝืนกฎหมาย และเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นการดำเนินชีวิตก็จะผิดความคาดหวังของบุคคลอื่น(Gallahue. 1982 : 326 -327) ส่วนบุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ในทางบวก มักจะเป็นผู้ที่มองโลกในแง่ดีแตกต่างไปจากผู้ที่มีอัตมโนทัศน์ในทางลบ(Atkinson. 1983 : 400)กล่าวคือ มักจะเป็นผู้ที่สามารถยอมรับสถานการณ์ที่ตนไม่อาจบรรลุผลสำเร็จได้โดยง่าย และจริงใจ ยอมรับตนเองมีลักษณะการพึ่งพาบุคคลอื่นน้อย มีความวิตกกังวลต่ำ เคารพนับถือตนเองและบุคคลอื่น มีความภาคภูมิใจในตนเอง นอกจากนั้นแล้วยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการปรับตัว ทั้งนี้เพราะบุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ในทางบวกจะพยายามใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการพัฒนาไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของบุคคล สามารถทำให้บุคคลจัดการกับสภาพแวดล้อมเป็นอย่างดี

วิธีการพัฒนาอัตมโนทัศน์ของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้เป็นบุคคลที่มีอัตมโนทัศน์ในทางบวก มีบุคลิกภาพที่ดีมีคุณภาพนั้นอาจทำได้หลายวิธี เช่น กิจกรรมกลุ่มสร้างคุณภาพเทคนิคแม่แบบ บทบาทสมมติ กิจกรรมกลุ่ม กรณีตัวอย่าง การอภิปรายกลุ่ม ดังที่ทีศนา แชมมณี และคณะ(2542. หน้า 30-31)กล่าวว่า กลุ่มมีพลังซึ่งสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์เพราะกลุ่มเป็นวิทยาการแขนงหนึ่งซึ่งพยายามศึกษาเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มคนเพื่อให้ได้ซึ่งความรู้ที่จะนำไปใช้ในการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของคนอันจะเป็นประโยชน์ด้านการเสริมสร้างสัมพันธ์ซึ่งสอดคล้องกับคมเพชร ฉัตรศุภกุล(2530.หน้า 14)ที่กล่าวถึงกิจกรรมกลุ่มว่าเป็นการนำเอาประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ต้องการในสมาชิกแต่ละคน และการแลกเปลี่ยนของกลุ่มโดยส่วนรวม การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกลุ่ม

จากสภาพปัญหาและแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีในทุกระดับชั้นและมีสภาพปัญหาที่คล้ายๆกัน ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นอัตมโนทัศน์มีความสำคัญในการปรับตัวของบุคคลกลุ่มนี้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจและต้องการศึกษาผลการใช้

กิจกรรมกลุ่มที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพราะเห็นว่าบุคคลกลุ่มนี้กำลังศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้น และเป็นที่จัดแบบเรียนรวมจึงมีความเหมาะสมกับการพัฒนาอัตมโนทัศน์ให้กับบุคคลกลุ่มนี้ เพื่อให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของชาติ โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเห็นผลในเวลาอันสั้นและอาจเป็นไปได้ในระยะยาว อีกทั้งเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนในการสอนบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยินให้มีความพร้อมด้วยวิธีการที่ถูกต้องต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่ออัตมโนทัศน์ ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมกลุ่ม

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ในการที่จะนำไปพัฒนาและปรับปรุงการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นประโยชน์สำหรับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการช่วยเหลือพัฒนาอัตมโนทัศน์

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษา เป็นนักศึกษาที่เรียนใน มหาวิทยาลัยราชภัฏ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2550 จำนวน 16 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การใช้กิจกรรมกลุ่ม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ อัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

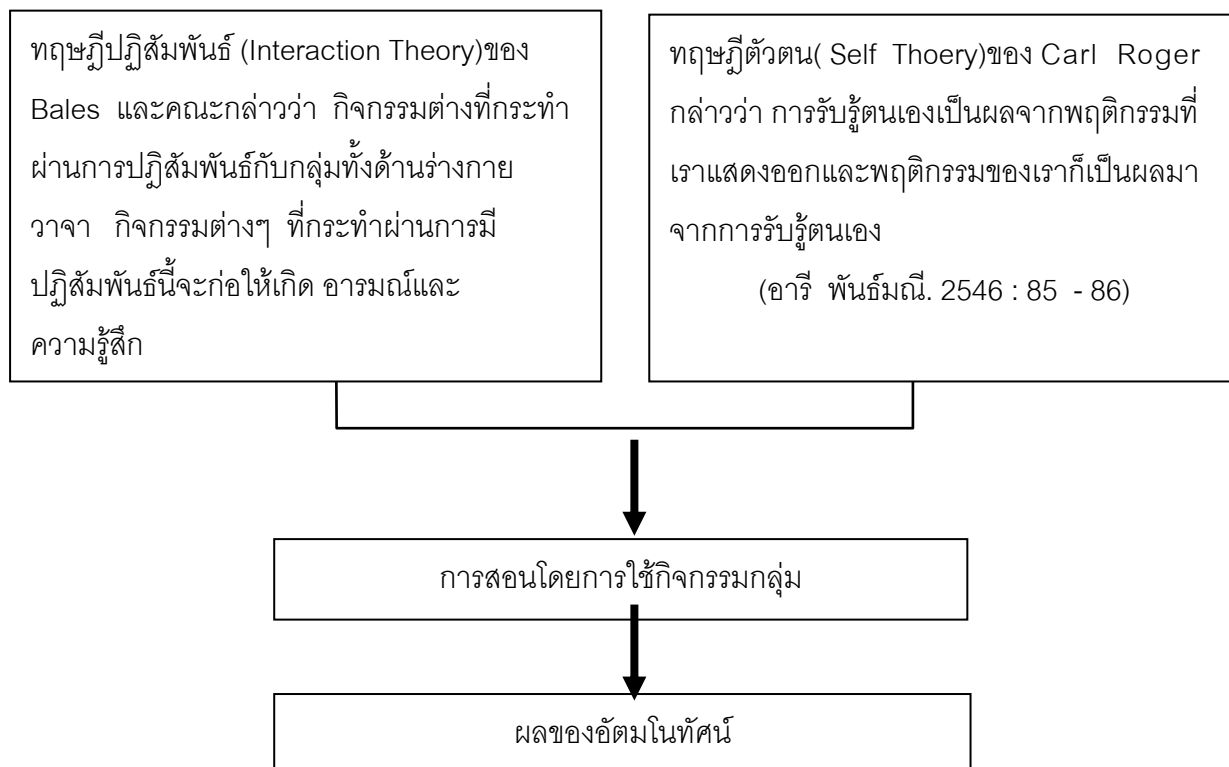
ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง กิจกรรมที่ผู้วิจัยจัดให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้มีปฏิสัมพันธ์กันโดยกระทำตามวัตถุประสงค์ด้วยตนเอง มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แสดงบทบาทสมมติ แบ่งกลุ่มกันคิด ศึกษากรณีตัวอย่างและสมาชิกร่วมกันแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น เพื่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม
2. อัตมโนทัศน์ หมายถึง การรับรู้และรู้สึกนึกคิดของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีต่อตนเองด้านต่างๆ 6 ด้านได้แก่
 - 2.1 ด้านลักษณะพฤติกรรม หมายถึง ลักษณะท่าทีกริยาของนักศึกษาที่แสดงออกเนื่องจากอารมณ์ ความคิดของแต่ละบุคคลซึ่งบุคคลภายนอกสามารถมองเห็นได้
 - 2.2 ด้านสติปัญญา หมายถึง ความสามารถในการเล่าเรียน ตลอดจนความกล้าแสดงออกซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนรู้
 - 2.3 ด้านรูปร่างและคุณลักษณะ หมายถึง การรู้ลักษณะทางกายภาพและสมรรถภาพที่เกิดจากสภาวะทางกาย ได้เห็นได้รับรู้โดยตัวเองและจากบุคคลภายนอก
 - 2.4 ด้านความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะที่ขาดสมดุลของนักศึกษาแสดงออกทางอารมณ์ ความคิดและพฤติกรรมต่างๆ เช่น แสดงถึงความเครียด ความไม่ปลอดภัย มีความรู้สึกกลัว หงุดหงิด ตื่นเต้น กลุ้มใจ
 - 2.5 ด้านความเป็นคนที่น่านิยม หมายถึง สภาวะลักษณะที่น่าประทับใจและได้รับความชื่นชมจากบุคคลอื่น
 - 2.6 ด้านความสุขและความพึงพอใจ หมายถึง สภาวะความรู้สึกมีความสุขในการดำเนินชีวิตของตนเอง
3. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยิน ซึ่งเมื่อทำการตรวจวัดการได้ยินด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 , 2,000 รอบต่อวินาทีได้ค่าเฉลี่ยของการได้ยินของหูตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กำหนดกรอบแนวคิด ดังนี้

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีอัตมโนทัศน์อยู่ในระดับมาก
2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มหลังทดลอง มีอัตมโนทัศน์สูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 การแบ่งระดับการได้ยิน
 - 1.3 ลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 พัฒนาการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์
 - 2.1 ความหมายของอัตมโนทัศน์
 - 2.2 ความสำคัญของอัตมโนทัศน์
 - 2.3 ประเภทของอัตมโนทัศน์
 - 2.4 ทฤษฎีอัตมโนทัศน์
 - 2.5 จุดกำเนิดของการสร้างอัตมโนทัศน์
 - 2.6 อุปสรรคในการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์
 - 2.7 เงื่อนไขที่ง่ายต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์
 - 2.8 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์
 - 2.9 การพัฒนาอัตมโนทัศน์
 - 2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 3.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม
 - 3.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม
 - 3.3 ลักษณะและหลักการเข้ากิจกรรมกลุ่ม
 - 3.4 ทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่ม
 - 3.5 ขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม
 - 3.6 เทคนิคของการจัดกิจกรรมกลุ่ม
 - 3.7 เวลาและจำนวนครั้งที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
 - 3.8 บทบาทผู้นำกลุ่ม

3.9 ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมกลุ่ม

3.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.1 ความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 21) ได้ให้ความหมายและลักษณะของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนี้ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยินอาจจะเป็นนักศึกษาหูตึงหรือนักศึกษาหูหนวกก็ได้ ลักษณะของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้

นักศึกษาหูหนวก หมายถึง นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไปวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮอิร์ซ ในหูข้างที่ตึกว่า นักศึกษาไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์เต็มประสิทธิภาพในการฟัง

นักศึกษาหูตึง หมายถึง นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 ถึง 89 เดซิเบล วัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮอิร์ซ เป็นนักศึกษาที่สูญเสียการได้ยินน้อยไปจนถึง สูญเสียการได้ยินรุนแรง

สรุป จากความหมายของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังกล่าวข้างต้นนี้ พอสรุปได้ดังนี้ คือ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักศึกษาที่สูญเสียการระดับการได้ยินไปตั้งแต่ 26 – 90 เดซิเบลขึ้นไปวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1,000 และ 2,000 เฮอิร์ซ

1.2 การแบ่งระดับการได้ยิน

จันทร์เพ็ญ กาญจนรัตน์ (2542 : 113) ได้กล่าวไว้ว่า การแบ่งระดับการได้ยิน หากแบ่งตามระดับการสูญเสียการได้ยินตามจุดมุ่งหมายทางการศึกษาจะได้การสูญเสียการได้ยิน 4 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 35 ถึง 54 เดซิเบล นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยิน ช่วงนี้ มักไม่ต้องการการศึกษาพิเศษ แต่ต้องการความช่วยเหลือในการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง

ระดับที่ 2 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 55 ถึง 69 เดซิเบล นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยินในช่วงนี้ ต้องการ การศึกษาพิเศษบ้าง ต้องการความช่วยเหลือในด้านการสวมใส่เครื่องช่วยฟัง การฝึกพูด ด้านภาษา และการแก้ไขการพูด

ระดับที่ 3 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 ถึง 89 เดซิเบล นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยินในช่วงนี้ ต้องการการศึกษาพิเศษ ต้องการความช่วยเหลือในด้านการได้ยิน การพูดภาษา การแก้ไขการพูด และบริการพิเศษด้านการศึกษา

ระดับที่ 4 สูญเสียการได้ยินระหว่าง 90 เดซิเบล หรือมากกว่า นักศึกษาที่สูญเสียการได้ยินในระดับนี้ต้องการความช่วยเหลือ และบริการพิเศษทางการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กในระดับที่ 3

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 21 - 22) ได้กล่าวไว้ว่า นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ นักศึกษาหูหนวก และนักศึกษาหูตึง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

นักศึกษามือหนวก ได้แก่ นักศึกษาที่

1. สูญเสียการได้ยินในหูข้างดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด
2. สูญเสียการได้ยินในหูข้างดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลัง (หลังคลอด)
3. สูญเสียการได้ยินในหูข้างดีกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินก่อนนักศึกษาพูดได้ เขียนได้
4. ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ หรือไม่พัฒนาการทางภาษาทัดเทียมนักเรียนปกติ หากนักเรียนไม่ได้รับบริการการศึกษาพิเศษ

นักศึกษามือตึง ได้แก่ นักศึกษาที่

1. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 – 89 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่า เป็นการสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด
2. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 – 89 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่า เป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลัง (หลังคลอด)
3. สูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 – 89 เดซิเบล ในหูข้างที่ดีกว่า เป็นการสูญเสียการได้ยินก่อนนักศึกษาพูดได้

1.3 ลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

แสงจันทร์ คำเมือง (ม.ป.ป. : 11) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมโดยทั่วไปของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

- ไม่ใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความหมาย ถ้าใช้ภาษามักใช้ค่อนข้างน้อยหรือใช้ภาษาไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีความจำกัดในการใช้คำศัพท์
- ชอบจ้องหน้าผู้พูด
- ตาไวต่อการเคลื่อนไหวของสิ่งต่างๆ รอบตัวมักหันไปมองบ่อย ๆ
- มีความรู้สึกต่อการสัมผัสเพื่อนและจะหันไปดูที่มา
- ไม่ค่อยหัวเราะหรือถ้าหัวเราะจะมีเสียงค่อนข้างแปร่ง
- พูดไม่ชัดเสียงพูดผิดปกติ

- ไม่พูดหรือเล่นเสียงกับตัวเองขณะเล่น
- ไม่ชอบร้องเพลงหรือไม่แสดงอาการเปล่งเสียงกับเสียงดนตรี
- อาจพบการใช้เสียง เอ้อ อ้า เรียกความสนใจจากผู้อื่น
- ชอบทำท่าไม้

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 23 - 25) ได้กล่าวถึง นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้

1. การพูดจะมีปัญหา นักศึกษาอาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัดซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของนักเรียน นอกจากนี้ขึ้นอยู่กับอายุของนักศึกษาเมื่อสูญเสียการได้ยินและโอกาสที่จะได้รับการสอนพูด

2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา เป็นต้น

3. ความสามารถทางสติปัญญา ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจคิดว่านักศึกษาประเภทนี้เป็นนักศึกษาที่มีสติปัญญาต่ำ ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น จากรายงานการวิจัยเป็นจำนวนมาก กล่าวว่าระดับสติปัญญาของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความหลากหลายคล้ายกับนักศึกษาปกติ

4. ความสามารถทางการเรียนของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินค่อนข้างต่ำกว่านักศึกษาปกติ ทั้งนี้เพราะนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักมีปัญหาเกี่ยวกับภาษาทำให้เป็นอุปสรรค

5. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากนักศึกษาสามารถสื่อสารได้ดีปัญหาทางอารมณ์อาจลดลงทำให้สามารถปรับตัวได้

1.4 พัฒนาการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการบางด้านเหมือนกับนักศึกษาปกติ และมีพัฒนาการบางด้านแตกต่างจากนักเรียนปกติ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ศึกษาและกล่าวถึงพัฒนาการของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งศรียา นิยมธรรม (ม.ป.ป : 39 – 92) ได้กล่าวไว้ดังนี้

พัฒนาการทางด้านอารมณ์ และจิตใจ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาสำคัญคือ การสื่อสารนักเรียนจะฟังคนอื่นพูดไม่เข้าใจทั้งหมดบางครั้งก็ผิดความไปและต้องอาศัยการสังเกตจากสีหน้าและท่าทางประกอบ ซึ่งแสดงว่าการเข้าใจความหมายด้วยการได้ยินนั้นน้อยที่สุด จึงเป็นเหตุให้มีความผิดปกติทางอารมณ์มากที่สุด มีปัญหาในเรื่องความคงที่ทางอารมณ์มากกว่านักเรียนปกติ มีพฤติกรรมที่มีปัญหาสูงกว่านักเรียนปกติ ก้าวร้าว หวาดระแวง วิตกกังวล ขุนเฉียว

โกร่ง่าย มีลักษณะแข่งขันมากกว่าปกติ ขาดคุณลักษณะทางอารมณ์ มีลักษณะการเก็บตัว พัฒนาการทางด้านสังคมและบุคลิกภาพ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเกิดมาอยู่ร่วมกับบุคคลในสังคม และผลจากการที่มีการบกพร่องทางการได้ยินและพูดไม่ได้ ทำให้นักเรียนขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเองแก่ผู้อื่น เป็นผลให้นักศึกษาแสวงหาความสัมพันธ์ทางสังคมน้อย มักชอบที่จะเกาะกลุ่มกันเฉพาะพวกเดียวกัน มักแสดงความก้าวร้าวทางสังคมอย่างชัดเจน ชีโมโห เอาแต่ใจตนเอง ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับ เห็นแก่ตัว มีคุณลักษณะทางอารมณ์ต่างจากนักศึกษาปกติ ลักษณะความเป็นผู้นำจะขึ้นอยู่กับคำชมเชยมากกว่าการจัดการหรือแนวทางของกิจกรรม

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

พชันย์ เจริญโลหิ์ทองดี. (2546 : 56) ได้ทำการวิจัย การศึกษาความสามารถเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนโสตศึกษา จากการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผลการศึกษพบว่า

1. ความสามารถเขียนสะกดคำ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสะกดคำ อยู่ในระดับดี

2. ความสามารถเขียนสะกดคำ ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เทียมจันทร์ ดำเนินนรินทร์และคนอื่นๆ. (2547 : 85) ได้ทำการวิจัย การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย โดยใช้ภาพประกอบภาษามือ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย โดยใช้ภาพประกอบภาษามือ มีประสิทธิภาพ 86.11/88.90 และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

อิตาโน (Itano .1996 : 3) ได้ศึกษาทดลองทักษะการเขียนของนักเรียนหูหนวก และนักเรียนที่มีการได้ยินปกติ ได้สรุปว่า ตั้งแต่ปี 1970 ที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าปัจจุบันมีวิธีการใหม่ๆ ที่ใช้เกณฑ์การเรียนมาเพื่อพัฒนาเกี่ยวกับเรื่อง ไวยากรณ์ ความเข้าใจ การอ่าน ซึ่งนำมาใช้กับนักเรียนหูหนวก โดยไม่มีการวิเคราะห์ ที่นักเรียนหูหนวกแต่ละคน จึงทำให้การศึกษานักเรียนหูหนวกไม่มีการเปลี่ยนแปลงมาก หรือยังเหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์การอ่านและภาษาการเขียนของนักเรียนหูหนวกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงและยังพบกับนักเรียนที่ได้อินปกติก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์

2.1 ความหมายของอัตมโนทัศน์

เจมส์ (Lillyquist. 1986 : 21) เป็นนักจิตวิทยาคนแรกที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์เขาได้กล่าวถึง “ตน” ว่าตนประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 2 ส่วน คือ “Me” กับ “I” เจมส์ได้ให้ความหมายของ “Me” ว่าเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่บุคคลทราบว่าเป็นตัวเขา ส่วน “I” นั้นเป็นส่วนของการประสบการณ์ที่บุคคลได้รับมา ดังนั้น “Me” จึงเป็นส่วนที่บุคคลนึกคิดเกี่ยวกับตนเองหรือที่เรียกว่า อัตมโนทัศน์

ในส่วนของ “Me” นั้นเจมส์ได้แยกแยะต่อไปอีกว่าประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ซึ่งเขาได้จัดลำดับความสำคัญไว้ดังนี้คือ

1. The Spiritual Self คือ กระบวนการทางจิตใจ ได้แก่ ประสบการณ์ส่วนตัว บุคลิกภาพ บุคลิกต่าง ๆ ทัศนคติ การรับรู้ทางสังคม
2. The Material Self คือ ตนที่แสดงทางวัตถุ มองเห็นด้วยสายตา เช่น บ้าน รถยนต์ ทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ที่เราเป็นเจ้าของ
3. The Social Self คือ ตนทางสังคม หมายถึง ความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อตัวเรา เช่น การที่เรารับรู้การมองจากพ่อแม่ จากเพื่อน จากครูหรือบุคคลอื่น ๆ
4. The Bodily Self คือ ตนทางร่างกาย เป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่บุคคลมีต่อลักษณะทางร่างกายของตนเอง

ในปี ค.ศ.1890 เจมส์ได้ตั้งกฎของเจมส์ (James' Law) ขึ้นมาโดยกล่าวไว้ในสภาพสังคมอันซับซ้อนนั้นเราสามารถเลือกเป้าหมายต่าง ๆ ได้หลายเป้าหมายด้วยกัน ซึ่งเป้าหมายเหล่านั้นจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของ “ตน” และเราจะประเมินความสำเร็จต่อเป้าหมายที่เราเลือกไว้ กล่าวคือ ระดับของการนับถือตนเอง (Self-regard) จะลดลงถ้าเลือกเป้าหมายผิดพลาดหรืออาจเพิ่มขึ้นถ้าเลือกเป้าหมายได้สำเร็จ แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่เราอยากจะทำ (Pretention) ของเรากับด้วย ดังนั้นการประเมินคุณค่าของเราเองจึงขึ้นอยู่กับอัตราส่วนระหว่างความสำเร็จในการเลือกเป้าหมายกับจุดมุ่งหมายที่เราอยากจะทำดังต่อไปนี้คือ

$$\text{ความภาคภูมิใจในตนเอง} = \frac{\text{ความสำเร็จ (Success)}}{\text{จุดมุ่งหมายที่เราอยากจะทำ}}$$

ดังนั้นกฎของเจมส์ที่พอสรุปได้ว่า ระดับของความภาคภูมิใจในตนเองได้มาจากการประเมินเป้าหมายที่เราเลือกไว้ได้รับความสำเร็จมากน้อยเพียงใด

เฮอรัลลอค (Hurlock. 1964 : 486) กล่าวถึง ความหมายของอัตมโนทัศน์พอสรุปได้ว่า หมายถึง การรับรู้ที่บุคคลมีต่อตนเองทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งการรับรู้เกี่ยวกับตนเองในแต่ละบุคคลนี้อาจจะตรงหรือไม่ตรงกับความจริงก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อมที่อาศัยอยู่

อิงลิช และเอวา (English & Ava. 1968 : 486) ได้กล่าวถึงความหมายของ อัตมโนทัศน์ พอสรุปได้ว่า เป็นเจตคติและลักษณะความสามารถที่บุคคลมีต่อตนเอง

ออซูเบล และโรบินสัน (Ausubel & Robinson. 1969 : 369) ได้ให้ความหมายของ อัตมโนทัศน์สรุปได้ว่า เป็นความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่บุคคลมีต่อตนเอง

โวลแมน (Wolmon. 1973 : 342) ได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง พอสรุปได้ว่า อัตมโนทัศน์ หมายถึง การประเมินที่บุคคลมีต่อตนเอง

โรมี (सानิต รัตตัญญู. 2533 : 24 อ้างอิงมาจาก Raimy. 1948 : 153-156) เป็นคนแรกที่ได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ เขากล่าวว่า อัตมโนทัศน์เป็นการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ซึ่งถูกจัดให้เป็นระบบมากขึ้นหรือน้อย เป็นผลมาจากการสังเกตตนเองทั้งในอดีตและปัจจุบัน อัตมโนทัศน์เปรียบเสมือนแผนที่ที่บุคคลแต่ละคนใช้พิจารณาเพื่อเข้าใจตนเอง

ต่อจากโรมีได้นักจิตวิทยาเป็นจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ เช่น ในแนวคิดเชิงปรากฏการณ์นิยมของ โรเจอร์ (Burns. 1979 : 20-28 citing Rogers. n.d. : unpagged) ซึ่งเป็นแนวคิดที่จะพยายามเข้าใจบุคคลโดยพิจารณาว่าบุคคลมองตัวเองอย่างไร มีความต้องการ ความเชื่อ ความรู้สึกและค่านิยมอย่างไร พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการรับรู้เหตุการณ์ ในอดีตและการสั่งสมประสบการณ์ต่างสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม หรือที่ โรเจอร์ เรียกว่า “life space” ของแต่ละบุคคล

แนวคิดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของ โรเจอร์ พัฒนามาจากการรักษาคนไข้ในคลินิกของเขาเอง อัตมโนทัศน์ตามแนวคิดของ โรเจอร์ เป็นการจัดระบบของการรับรู้ ซึ่งประกอบด้วยการรับรู้ลักษณะนิสัยและความสามารถของบุคคล การรับรู้ที่มีความสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม จุดหลัก ๆ ของทฤษฎีโรเจอร์ มีรายละเอียดดังนี้คือ

1. แนวคิดเกี่ยวกับตนเป็นลักษณะปรากฏการณ์นิยมจึงถือว่าบุคคลมีชีวิตเป็นส่วนตัวและเป็นเชิงอัตวิสัย (Subjective) คือ สามารถที่จะคิดและตัดสินใจด้วยตนเองได้

2. อัตมโนทัศน์เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาความสามารถของตนให้เต็มที่ (Actualization) และเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งแวดล้อมทางสังคม

3. อัตมโนทัศน์เป็นการจัดระบบระเบียบของการรับรู้ “ตน” อัตมโนทัศน์เป็นส่วนสำคัญของบุคลิกภาพและพฤติกรรมของบุคคล

4. อัตมโนทัศน์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดต่อการตอบสนองสิ่งแวดลอม อัตมโนทัศน์ครอบคลุมการรับรู้ลักษณะต่าง ๆ ของสิ่งแวดลอม

5. ไม่ว่าจะเกิดจากการเรียนรู้หรือมีมาแต่กำเนิด การที่อัตมโนทัศน์จะพัฒนาได้จำเป็นต้องมีการยอมรับนับถือในแง่บวก (Positive Regard) จากผู้อื่น เช่น การยอมรับ การเคารพนับถือและการได้รับความอบอุ่นใจ

6. ความต้องการยอมรับนับถือตนเองในแง่บวก (Positive Self Regard) เป็นการเรียนรู้จากการยอมรับนับถือในแง่บวกจากผู้อื่น

7. เมื่อการยอมรับนับถือตนเองในแง่บวกขึ้นอยู่กับการประเมินของผู้อื่น ซึ่งบางทีเกิดความไม่ลงรอยกันระหว่างประสบการณ์ของบุคคลกับความต้องการยอมรับนับถือตนเองทางบวก ดังนั้นจึงทำให้เกิดความไม่ลงรอยกันระหว่าง “ตน” และประสบการณ์นั้น

8. พัฒนาการของอัตมโนทัศน์ไม่ใช่เป็นเพียงการเพิ่มพูนประสบการณ์อย่างซ้ำ ๆ เท่านั้น แต่อัตมโนทัศน์ยังเป็นวิถีทางที่บุคคลมองเห็นตนเอง โดยที่โรเจอร์ เน้นว่าอัตมโนทัศน์เป็นกระบวนการควบคุมและผสมผสานพฤติกรรม แต่อัตมโนทัศน์ไม่ได้เป็นผู้กระทำ เพราะตามธรรมชาติแล้วอินทรีย์ผู้กระทำและมุ่งสู่การพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่อยู่แล้ว โดยที่อัตมโนทัศน์เป็นส่วนหนึ่งของอินทรีย์ในการพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ด้วย

กู๊ด (Good. 1973 : 254) ได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ไว้ว่า เป็นการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถ รูปร่าง ลักษณะ การกระทำกิจวัตรประจำวันของตนเองในฐานะที่บุคคลหนึ่ง ซึ่งคล้ายคลึงกับบาร์ทัสแซคและแฟรนเซน (สมศักดิ์ ชินพันธ์. 2523 : 23 อ้างอิงจาก Bartussak. 1972 : 185; และ Frandsen. 1961 : 472) ที่กล่าวว่าอัตมโนทัศน์เป็นผลรวมของเจตคติ ความรู้สึกนึกคิดและค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรม ความสามารถและคุณลักษณะของตนเอง ส่วนเกลส์ (รัตนา ไกรสีหนาท. 2534 : 18 อ้างอิงจาก Gales. 1975 : 495) กล่าวว่า อัตมโนทัศน์เป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดของบุคลิกภาพหรือหัวใจของบุคลิกภาพ ซึ่งประกอบด้วยความคิดและความรู้สึกที่ทำให้บุคคลมีความตระหนักในความเป็นจริงที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ก่อให้เกิดการมองตนเอง ซึ่งเป็นการมองตนเองทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งคล้ายคลึงกับดอนนและแคธริน (มาลี สืบกระแส. 2531 : 15 อ้างอิงจาก Donn & Kathryn. 1981 : 104) ที่ได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ว่า เป็นศูนย์รวมของเจตคติการปรับตัวและค่านิยมซึ่งบุคคลยึดถือเกี่ยวกับตนเองในด้านพฤติกรรม ความสามารถ สภาพร่างกาย และความมีเกียรติในฐานะที่บุคคลหนึ่ง และแกลลาฮัวร์ (Gallahue. 1982 : 320) ได้อธิบายความหมายอัตมโนทัศน์ไว้ว่า เป็นการคิดหรือตระหนักรู้ถึงลักษณะบุคลิกภาพของตนเองได้แก่คุณสมบัติ ความเชื่อ

ข้อจำกัด ตลอดจนมีสิ่งที่ตนชอบและไม่ชอบ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงกับความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งคล้ายคลึงกับลอยด์และ สตีเวิร์ท (อภิชาติ ประสารศรี. 2534 : 24 อ้างอิงจาก Lloyd. 1985 : 132 และ Clarke-Steward. 1988 : 570) ได้กล่าวถึง อัตมโนทัศน์ สรุปได้ว่าเป็นการรับรู้ของแต่ละบุคคลที่ผสมผสานรูปแบบของความเชื่อเกี่ยวกับคุณสมบัติความสามารถ ความภาคภูมิใจในตนเอง และภาพพจน์แห่งตน

ชาเวลสัน (Shavelson. 1982 : 3) ได้อธิบายถึง อัตมโนทัศน์ว่าเป็นการรับรู้ของบุคคลซึ่งการรับรู้ได้มาจากประสบการณ์ของแต่ละคน และสิ่งแวดล้อมโดยที่การรับรู้ได้รับอิทธิพลมาจากการเสริมแรง และการประเมินของบุคคลอื่น ทำให้แต่ละคนมีพฤติกรรมเป็นของตนเอง นอกจากนี้เขายังแบ่งอัตมโนทัศน์ออกเป็นลำดับขั้น มีรายละเอียดที่เด่นชัดลงไป เช่น อัตมโนทัศน์ ด้านวิชาการ ก็แบ่งออกไปตามสาขาวิชาต่าง ๆ และแบ่งออกไปเฉพาะเรื่องในแต่ละเนื้อหาวิชาแล้วยังมีอัตมโนทัศน์ในด้านร่างกาย อารมณ์และสังคม ซึ่งแต่ละด้านก็แบ่งลงไปเฉพาะเรื่องอีก แต่ สไตรเกอร์ และคราฟท์ (Stryker and Craft. 1982 : 162) ได้กล่าวถึง อัตมโนทัศน์ว่าเป็นโครงสร้างที่ซับซ้อนเป็นส่วนหนึ่งของเอกลักษณ์ (Identities) ของบุคคล

นอกจากนี้ เบิร์น (Burns. 1979 : 25-29) กล่าวว่า อัตมโนทัศน์ คือ ผลรวมทั้งหมดของความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อตนเอง ประกอบไปด้วยความเชื่อ การประเมินและแนวโน้มของพฤติกรรม สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าอัตมโนทัศน์ก็คือ ทศนคติที่บุคคลมีต่อตนเอง (Self Attitude) ซึ่งไม่เหมือนกันในแต่ละบุคคลหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ความรู้สึกที่บุคคลประเมินตนเองอย่างอัตวิสัย (Subjective) นอกจากนี้ เบิร์น ยังได้สรุปโครงสร้างของอัตมโนทัศน์ไว้ดังนี้คือ

1. อัตมโนทัศน์ตามที่บุคคลเข้าใจ (The Cognized Self - Concept) หรือการรับรู้ของบุคคลในด้านความสามารถ สถานภาพและบทบาทของตนเป็นอัตมโนทัศน์ของบุคคลนั้น ๆ ตามที่เขาคิดว่าเขาจะเป็น

2. “ตนอื่น” หรือ “ตนทางสังคม” (The Other Self or Social Self) คือ ที่บุคคลเชื่อว่าคนอื่นมองตัวเราและประเมินตัวเราอย่างไร

3. ตนในอุดมคติ (The Ideal Self) คือลักษณะที่บุคคลหวังที่จะเป็นหรืออยากจะเป็น นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ไว้ดังนี้

ดำรง ศิริเจริญ (2524 : 20) ได้สรุปความหมายของอัตมโนทัศน์ไว้ว่า เป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองในด้านต่าง ๆ รวมทั้งความรู้สึกเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของตนเองและความรู้สึกที่เกี่ยวกับลักษณะนิสัยและคุณสมบัติของตนเอง

ทีศนา เขมมณี (2545 : 64) ได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์สรุปได้ว่า หมายถึง ความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง อันเป็นผลมาจากการรับรู้ของตนเอง เช่น การรับรู้ว่าเป็นคน

อย่างไร มีความสามารถอะไร มีปัญหาหรือปมด้อยอะไร เป็นต้น ความเชื่อ ความรู้สึก หรือความคิดเห็นต่าง ๆ ที่รวมกันเข้านี้จะเป็เครื่องบ่งชี้หรือเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลนั้น

ผ่องศรี อิมสอน (2530 : 19) ได้สรุปความหมายอัตมโนทัศน์ว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด และการรับรู้ของตนเองเกี่ยวกับตนเอง ว่าเป็นอย่างไรในด้านใดสุขภาพร่างกาย นิสัย อารมณ์และความรู้สึก เจตคติ ค่านิยม ตลอดจนความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ด้านการศึกษาและอาชีพตามความเป็นจริงในปัจจุบัน และตามความคาดคิดเอาไว้ในอนาคต

รัตนา ไกรสีหนาท (2534 : 19) ได้สรุปความหมายอัตมโนทัศน์ไว้ว่า เป็นความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด เจตคติที่บุคคลมีต่อตนเองในทุก ๆ ด้าน ทั้งในทางที่ดีและไม่ดีซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ตนได้รับและมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมและสิ่งแวดล้อมทำให้บุคคลเข้าใจตนเอง ซึ่งมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล

อัลซลีย์ พ่วงชูศักดิ์ (2540 : 16) สรุปได้ว่าอัตมโนทัศน์ หมายถึง ความนึกคิดต่อตนเองทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นความรู้สึกและเจตคติที่บุคคลมีต่อตนเอง ทำให้บุคคลรับรู้ถึงความคงอยู่ว่าตนคือใคร มีลักษณะและคุณสมบัติอย่างไร อัตมโนทัศน์เกิดจากการมองตนเองและผู้อื่น และพัฒนาตามสิ่งแวดล้อมที่ตนประสบเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของตนเอง

แพงศรี ราชพรมมา (2541 : 7) สรุปว่า อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อตนเองเป็นผลรวมของความรู้สึก เจตคติ ความเชื่อ การรับรู้ เป็นตัวเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านรูปร่าง ลักษณะนิสัย ความสามารถ ตลอดจนคุณค่าของตนเองในการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

ศิริภรณ์ ทองทูลทัศน์ (2542 : 11) สรุปได้ว่า อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเองทั้งในด้านร่างกายและจิตใจเป็นความนึกคิดที่เป็นแก่นของบุคคลนั้น และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการปรับตัวของบุคคลนั้น

จากความหมายทั้งหมดที่กล่าวมา ผู้วิจัยได้สรุปว่า อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง ทั้งทางด้านลักษณะทางร่างกาย และลักษณะทางนิสัย ที่บุคคลมีความรู้สึกต่อการรับรู้ นั้น อาจขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ที่บุคคลนั้นได้รับ และความรู้สึกนึกคิดสามารถเปลี่ยนแปลงได้จากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม

2.2 ความสำคัญของอัตมโนทัศน์

วรดี สิริพิฑูร (2525 :1) ได้กล่าวให้ความเห็นเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ว่า อัตมโนทัศน์เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของบุคลิภาพ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างลักษณะถาวรของพฤติกรรมของเราทุกคน เพราะความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองมีอิทธิพลโดยตรงต่อการกระทำต่าง ๆ

แมคแคนเดลล์ (มัทธนา อึ้งตระกูล. 2524 : 10 อ้างอิงจาก McDandlrs. 1967 : 291) กล่าวว่า คนที่มีอัตมโนทัศน์ดีจะมีลักษณะอุปนิสัยที่น่าพึงประสงค์ มีความกังวลต่ำและสามารถปรับตัวได้ดี

มีความอยากรู้อยากเห็น เป็นคนเด่น และมีความสัมพันธ์ในกลุ่มดี จะมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองมากกว่าบุคคลซึ่งมีอัตมโนทัศน์ และใช้กลวิธีปกป้องตนเอง

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาสรุปได้ว่าอัตมโนทัศน์เป็นความคิดเห็นความรู้สึกหรือความเข้าใจที่บุคคลมีต่อตนเอง และส่งผลถึงพฤติกรรมของบุคคลด้วย หากบุคคลมีอัตมโนทัศน์ในทางดีสอดคล้องกับความเป็นจริง บุคคลก็มีแนวโน้มที่จะพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมของตน หากบุคคลมีอัตมโนทัศน์ในทางไม่ดีก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมไปในทางลบหรือมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม

2.3 ประเภทของอัตมโนทัศน์

ลินด์เซย์ และฮอลล์ (จินตนา เพียรพิจิตร. 2524 : 7-8 อ้างอิงมาจาก Lindzey & Hall. 1957 : 478) ได้กล่าวถึงประเภทของอัตมโนทัศน์ซึ่งโรเจอร์ (Roger) สรุปได้ว่ามี 3 ด้าน คือ

1. ด้านวิชาการ (Academic Value) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดและเจตคติต่อตนเองเกี่ยวกับสติปัญญา นิสัยการเรียน ความคาดหวังจากทางบ้าน การแข่งขันเกี่ยวกับความสามารถและทักษะในการอ่าน

2. ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ (Emotional Adjustment) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดและเจตคติต่อตนเองเกี่ยวกับความกดดันทางอารมณ์ ความวิตกกังวล ความสุข ความเครียด ความขุ่นเคืองและความเบื่อหน่าย

3. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationship) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด และเจตคติตนเองเกี่ยวกับความสามารถในการคบเพื่อน การทำงาน ร่วมกับคนอื่นและเข้าสังคม

ฉะนั้นการวิจัยครั้งนี้ความหมายของอัตมโนทัศน์ คือ ความรู้สึกนึกคิดหรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อตนเอง ทั้งทางด้านสุขภาพร่างกายและทางด้านลักษณะนิสัยของตนเอง เป็นการประเมินคุณค่าของตนเองทั้งในด้านดีและด้านไม่ดี เป็นการรับรู้และตีความตามประสบการณ์ที่ตนได้ปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และอาจคาดคิดเอาไว้ถึงอนาคต

2.4 ทฤษฎีอัตมโนทัศน์

ทฤษฎีที่เป็นหลักและมีอิทธิพลต่องานวิจัยเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ที่จะนำมาอธิบายต่อไปนี้ ได้แก่ (Burns. 1979 : 15-23)

1. แนวคิดในเชิงปฏิสัมพันธ์สัญลักษณ์ (Symbolic Interaction) โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานของคูเลย์ (Cooley) และมีด (Mead)

2. แนวคิดของแมคเดวิด และฮารารี (McDavid and Harari)

3. ทฤษฎีตัวตน (Self Theory)

3.4.1 แนวคิดในเชิงปฏิสัมพันธ์สัญลักษณ์

แนวคิดในเชิงปฏิสัมพันธ์สัญลักษณ์นี้มีนักทฤษฎีที่สำคัญ คือ คูเลย์ และมีทด์ ซึ่งเขาได้อธิบายความสำคัญของอัตมโนทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมไว้ดังนี้คือ

คูเลย์ ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางสังคมที่บุคคลนั้นเติบโตขึ้นมา มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อการที่บุคคลจะมองตัวเองเป็นอย่างไรด้วยความเชื่อเช่นนั้น คูเลย์ จึงได้ตั้งแนวคิดเกี่ยวกับ “ตนกระจกเงา” (The Looking-Glass Self) ขึ้น ซึ่งเขาได้อธิบายแนวคิดนี้ว่า อัตมโนทัศน์ของบุคคลได้รับอิทธิพลมาจากการที่บุคคลนั้นเชื่อว่าคนอื่นติดต่อกับเรา ประเมินอย่างไร แล้วเรามีความรู้สึกภาคภูมิใจหรือละอายใจจากการประเมินนั้น ในลักษณะเช่นนี้ทำให้เกิดภาพสะท้อนของตัวเราโดยจินตนาการจากสายตาของคนอื่น นอกจากนี้ คูเลย์ ยังได้เสนอต่อไปว่า “ตนกระจกเงา” นี้เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับกลุ่มปฐมภูมิ (Primary Group) ที่เขาได้ติดต่อและเกี่ยวข้องด้วย การมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทำให้บุคคลได้รับข้อมูลสะท้อนกลับจากผู้อื่นเพื่อประเมินและเชื่อมโยงให้เกี่ยวเนื่องกับตัวเอง ดังนั้น คูเลย์ จึงได้กล่าวว่าข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเราได้จากการที่ผู้อื่นมองเรา และตอบสนองเรา การตอบสนองนี้เองทำให้เรามีความรู้เกี่ยวกับ ตัวเราเอง (Lillyquist 1986 : 119-122)

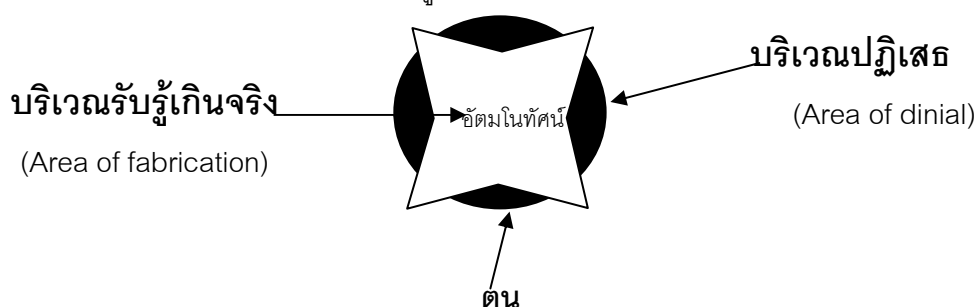
มีทด์ ได้พัฒนาแนวคิดเกี่ยวกับ “ตน” โดยได้เสนอว่า “ตน” นั้นเป็นกระบวนการทางสังคมที่อยู่ภายในตัวบุคคล ซึ่ง “ตน” ได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกันคือ “I” และ “Me” (เจมส์ เป็นผู้กล่าวถึงคนแรก แต่ “I” และ “Me” ตามความหมายของ มีด นี้แตกต่างไปจากเจมส์) โดยที่ “I” จะเป็นส่วนที่กระตุ้นกิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคล เป็นลักษณะที่ไม่มีระเบียบกฎเกณฑ์และไม่สามารถทำนายได้ ส่วน “Me” จะเป็นผู้กำหนดทิศทางของการกระทำนั้น (Burn. 1979 : 17-18)

สำหรับอัตมโนทัศน์ มีทด์ ได้อธิบายว่าเกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น บุคคลเริ่มรู้จักตนเองและตอบสนองต่อตนเองเช่นเดียวกับที่ผู้อื่นมองและตอบสนองต่อตัวเขา บุคคลจะมีความใส่ใจต่อปฏิกิริยาของบุคคลอื่น และพยายามคาดคะเนปฏิกิริยาของผู้อื่น เพื่อตัวเองจะได้ประพฤติตนให้เหมาะสม ดังนั้นพฤติกรรมของบุคคลจึงได้รับอิทธิพลจากบุคคลอื่น ซึ่ง มีทด์ เรียกว่า “Generalised other” และทำให้บุคคลพัฒนาเจตคติต่อตนเอง (Self-Attitude) ขึ้นมาได้ กล่าวคือ บุคคลจะประเมินคุณค่าของตนเองเหมือนกับที่ผู้อื่นประเมินเขา ดังนั้น มีทด์ ได้สรุปไว้ว่า สังคมเป็นตัวหล่อหลอมอัตมโนทัศน์ของบุคคล

2.4.1 แนวคิดของแมคเดวิดและฮารารี

แมคเดวิด และ ฮารารี (McDavid & Harari. 1969 : 220-222) ได้ให้ความหมายของ อัตมโนทัศน์ว่าเป็นโครงสร้างของความรู้ความเข้าใจที่จัดระบบระเบียบแล้ว รวมทั้งการระลึกถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Recognition) ซึ่งผ่านทางการรับรู้และการและการประเมินตนเองของบุคคลนั้นเนื่องจากบุคคลอาจรับรู้อย่างผิด (Misperception) และการบิดเบือนที่จะเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง นั่นคือ อัตมโนทัศน์เป็นโครงสร้างทางทัศนคติอย่างหนึ่งเช่นเดียวกับการรับรู้ที่มีต่อผู้อื่นอันประกอบด้วยองค์ประกอบของการ

ระลึกถึง ซึ่งมาจากการรับรู้ที่ไขว้เขว และไม่จำเป็นที่จะต้องตรงกับความเป็นจริงของ “ตน” ทุกประการ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้เกิดการบิดเบือนการรับรู้เกี่ยวกับตนขึ้นมาซึ่งแสดงดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงการบิดเบือนการรับรู้เกี่ยวกับตน

“ตน” หมายถึง ส่วนรวมทั้งหมดของบุคคลนั้นเป็น ทั้งทางร่างกาย พฤติกรรม ความรู้สึก แทนด้วยวงกลมทั้งหมด

“อัตมโนทัศน์” หมายถึง ระบบโครงสร้างของความเข้าใจ (Cognitive) ที่บุคคลมีต่อ “ตน” ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ทั้งในอดีตและปัจจุบัน แทนด้วยสี่เหลี่ยมที่คั่นทบวงกลม

“บริเวณรับรู้เกินจริง” หมายถึง ส่วนของอัตมโนทัศน์ซึ่งไม่มีอยู่ใน “ตน” แต่มนุษย์สามารถรับรู้ได้เกินความจริง ซึ่งการรับรู้เกินความจริงจะทำให้บุคคลไม่ได้รับรู้ตนเองตามสภาพที่เป็นจริงอาจเป็นได้ทั้งลักษณะดีและไม่ดี

อัตมโนทัศน์ เป็นส่วนที่มนุษย์ ไม่ยอมรับความเป็นจริง “ตน” เป็นส่วนที่รับรู้ไม่ได้หรือไม่ยอมรับรู้ อาจเป็นได้ทั้งลักษณะดีและไม่ดี

แมคเดวิด และฮารารี (McDavid & Harari, 1969 : 160) มีความเห็นว่าอัตมโนทัศน์ที่บุคคลมีอยู่จะเป็นตัวกำหนดกรอบความคิด (Frame of reference) ในการตีความประสบการณ์ใหม่ที่นำมาสู่ตัวเรา ถ้าข้อมูลที่เข้ามานั้นสอดคล้องกับเนื้อหาและโครงสร้างของอัตมโนทัศน์แล้วบุคคลนั้นก็จะได้รับรู้ประสบการณ์นั้นมา แต่ถ้าข้อมูลนั้นไม่สอดคล้องก็มีแนวโน้มจะถูกกรองออก (Filtered out) และถูกปฏิเสธไม่ให้เข้ามาอยู่ในอัตมโนทัศน์

จากแนวคิดและทฤษฎีที่ได้เสนอมานี้แล้ว จะเห็นได้ว่าบุคคลจะกระทำพฤติกรรมอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับอัตมโนทัศน์ เพราะบุคคลจะแสดงพฤติกรรมตามการรับรู้ของตน พฤติกรรมการกระทำผิดของบุคคลก็เช่นเดียวกัน อาจเกิดได้จากบุคคลประเมินตนเองไปในทางที่ดี หรือรับรู้ตนเองอย่างผิด ๆ จึงแสดงพฤติกรรมออกมาตามความรู้สึกและการรับรู้

2.4.2 ทฤษฎีตัวตน (Self Theory)

คาร์ล โรเจอร์ เป็นนักจิตวิทยากลุ่มมนุษยนิยมที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่ง บุคลิกภาพตามแนวคิดของเขา คือ สิ่งที่เป็นผลจากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับการรับรู้ตนเองจากประสบการณ์บุคคลแต่ละคนจะมีการรับรู้ตนเอง (Self Concept) เช่น รับรู้ว่าตนเองเป็นคนฉลาด ใจดีหรือเป็นคนขี้ขาด เป็นต้น ตัวตนจะผลักดันให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่างๆบุคคลมีตัวตน (Self) 2 ชนิดคือตัวตนในความเป็นจริง (Real Self) กับตัวตนในอุดมคติ (Ideal Self) บุคคลนั้นจะเกิดการรับรู้ตนเองอย่างถูกต้องและไม่มีปัญหาด้านบุคลิกภาพ สามารถพัฒนาตนเองจนเต็มศักยภาพและพัฒนาบุคลิกภาพจนถึงขั้นการประจักษ์ตนเอง (Self - Actualization) แต่ถ้าบุคคลเกิดความรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริง กล่าวคือตัวตนในอุดมคติกับตัวตนในความเป็นจริงไม่สอดคล้องกัน บุคคลนั้นจะมีปัญหาทางบุคลิกภาพ เพราะการพัฒนาบุคลิกภาพขึ้นอยู่กับการรับรู้ตนเอง (Self concept) ตามแนวคิดของโรเจอร์ บุคลิกภาพ เปรียบเสมือนของเหลว ที่เปลี่ยนแปลงได้แล้วแต่สถานการณ์ การรับรู้ตนเองเป็นผลจากพฤติกรรมเราแสดงออกและพฤติกรรมที่ของเราก็เป็นผลมาจากการรับรู้ตนเอง

2.5 จุดกำเนิดของการสร้างอัตมโนทัศน์

โรเซนเบิร์ก (Rosenberg. 1979 : 62-73) ได้อธิบายถึงจุดกำเนิดการสร้างอัตมโนทัศน์โดยมีใจความว่าเป็นผลที่เกิดขึ้นมาจากหลักดังต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพที่แท้จริง (Real Characteristics) เป็นหลักการสร้างอัตมโนทัศน์โดยการสังเกตตนเองในด้านต่าง ๆ ตามความเป็นจริงที่ปรากฏ ซึ่งการสังเกตนี้จะทำให้บุคคลเกิดการประเมินตนเอง ได้แก่ การสังเกตในด้านรูปร่างลักษณะของร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์ เป็นต้น
2. การประเมินปฏิกิริยาสะท้อน (Reflect Appraisals) เป็นหลักการเกี่ยวกับความเข้าใจในสัมพันธภาพของโครงสร้างทางสังคมและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มีต่อตนเอง ซึ่งบุคคลจะทราบคุณสมบัติของตนเองจากที่บุคคลอื่นแสดงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตน
3. การเปรียบเทียบทางสังคม (Social Comparison) เป็นหลักการสร้างอัตมโนทัศน์โดยเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่น ซึ่งอาจจะเป็นการเปรียบเทียบกับสมาชิกในกลุ่ม ทั้งนี้จะมีผลทำให้เกิดการค้นพบตนเองด้วย
4. พลังผลักดันภายใน (Inner Pressure) เป็นหลักการสร้างอัตมโนทัศน์โดยมีพลังผลักดันภายในเป็นตัวกำหนดการกระทำของบุคคล อันเนื่องมาจากการมีความทะเยอทะยานที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมาย ซึ่งพลังผลักดันภายในนี้อาจมีสาเหตุมาจากการเสริมแรงจากบุคคลอื่น

2.6 อุปสรรคในการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์

การที่บุคคลจะมองเห็นตนเองตามสภาพความเป็นจริงแต่เป็นสิ่งที่ยากที่จะทำได้เนื่องจากว่ามีอุปสรรคอยู่ 3 ประการ คือ สติปัญญา อารมณ์ และการที่บุคคลสามารถเข้าใจตนเองอย่างถูกต้องตามสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่

2.7 เงื่อนไขที่ง่ายต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์

เมื่อบุคคลพบปัญหาก็จะทำให้บุคคลได้มีการพิจารณาตนเอง จนทำให้สามารถรู้จักตนเองได้ดียิ่งขึ้น โดยวิธีการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์การเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์มีหลายลักษณะดังนี้

1. การมองเห็นตนเองตามสภาพความเป็นจริงของตนเองที่กำลังเป็นอยู่
2. มีการวิเคราะห์ชีวิตว่าทำไมสิ่งนี้จึงเป็นหนทางของตนเอง
3. การพิจารณาพฤติกรรมที่ไม่ดีของตนเองว่าทำไมถึงไม่เป็นที่ประทับใจ
4. เปรียบเทียบจุดมุ่งหมายของตนเองกับบุคคลอื่น เพื่อแสดงให้เห็นถึงปมด้อยปมเด่นและความเสมอภาคของตนเองกับบุคคลอื่น
5. การเปิดเผยตนเองจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อประสบปัญหาที่ตนเองจะต้องรับผิดชอบจะทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งจะเป็นหนทางในการเข้าใจตนเอง
6. คุณลักษณะในการชอบอ่านหนังสือของบุคคลอื่น จะช่วยให้ชีวิตของบุคคลนั้นประสบความสำเร็จ
7. มีการดำเนินชีวิตตามความเป็นจริง รับรู้ตามสภาพความเป็นจริง (Real Self) และหลีกเลี่ยงการมองเห็นตนเองตามอุดมคติ (Ideal Self)
8. ความทะเยอทะยานในลักษณะที่ไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายได้ จึงเป็นเหตุทำให้ตนเองได้ยืนอยู่บนความสามารถที่แท้จริงของตนเอง
9. อัตมโนทัศน์ที่ได้รับตั้งแต่เด็กจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมของเด็กที่อาศัยอยู่
10. การฝึกความอดทนโดยที่พยายามที่จะมองเห็นตนเอง เข้าใจตนเองตามอัตมโนทัศน์ใหม่จนเกิดความเคยชิน และพร้อมที่จะเกิดการยอมรับตนเอง

2.8 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์

นรินทร์ แจ่มจำรัส (2527 : 29-31) ได้กล่าวถึงลักษณะบางประการของบุคคลที่เป็นปัจจัยก่อให้เกิดอัตมโนทัศน์ได้ อาทิเช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความเป็นผู้นำ การปรับตัว เป็นต้น

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จไปได้ด้วยดี แข่งขันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ สบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ วิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จ

ความเป็นผู้นำ หมายถึง บุคคลที่ได้รับความสำเร็จในการชักชวน หรือทำให้ผู้อื่นตามเขาได้ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ริเริ่ม หรือส่งเสริมให้มีการเปลี่ยนแปลง การกระทำของกลุ่มอย่างได้ผลและช่วยให้การปะทะสังสรรค์ของสมาชิกในกลุ่มเป็นไปอย่างดี ฮอฟแมน (นรินทร์ แจ่มจำรัส 2527 : 30 อ้างอิงจาก Hoffman. 1978 : 827-832) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความเป็นผู้นำกับอัตมโนทัศน์ พบว่า บุคคลที่มีความเป็นผู้นำสูง ย่อมจะมีอัตมโนทัศน์สูง ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลนั้นไม่ค่อยมีความสัมพันธ์ดีกับผู้อื่น ขาดความคิดริเริ่มเป็นตัวของตัวเองชักจูงผู้อื่นได้น้อย ก็จะรู้ว่าตนเองไม่ค่อยจะมีอัตมโนทัศน์ต่ำ

การปรับตัว หมายถึง การที่บุคคลสามารถที่จะอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข โดยการประพฤติปฏิบัติได้ตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม ตลอดจนเข้าใจสภาพของตนเอง ทอมป์สัน (นรินทร์ แจ่มจำรัส 2527 : 31 อ้างอิงจาก Thompson. 1974 : 41-42) ได้ทำการศึกษาการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์ของนักเรียนที่มีการปรับตัวได้ดี และปรับตัวไม่ดี ซึ่งได้จากการประเมินของครู และการตอบแบบสอบถามอัตมโนทัศน์ ปรากฏว่านักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวได้ดี จะมีคะแนนอัตมโนทัศน์สูงกว่านักเรียนที่ปรับตัวไม่ดี

บุคคลจะสะสมลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวจนเป็นความคิดที่มีต่อตนเองนั้นบางครั้งก็มองตนเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน มองถูกต้องตามความจริง (Real Self) แต่บางครั้งก็มองเกินความจริงไปมาก ซึ่งเรียกตนเองในอุดมคติ (Ideal Self) และความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อตนเองอาจแตกต่างกันออกไปดังนี้คือ

1. มีความรู้สึกว่าตนเองดีเด่นกว่าผู้อื่น มักพบมากในนักเรียนที่ได้รับการตามใจ โดยได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ ลักษณะมองเช่นนี้ อาจเป็นผลเสียทำให้นักเรียนเกิดความประมาทและอาจขาดความอดทน เมื่อพบกับความผิดหวังที่เกิดขึ้น
2. มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ต่ำต้อยกว่าผู้อื่น เป็นการมองตรงกันข้ามกับประเภทแรก มักพบมากในนักเรียนที่ถูกบิดามารดาทอดทิ้ง ขาดความรัก ความอบอุ่น จากบิดามารดา ผลเสียที่ตามมาคือ จะขาดความไว้วางใจบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องเป็นคนหวาดระแวง ขาดความสุขและทำลายบุคลิกภาพของตนเองไปมาก
3. มีความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนที่มีความค่า มักพบมากในนักเรียนที่ได้รับการยกย่องจากผู้ใหญ่ เช่น บิดามารดา ครู อาจารย์ นักเรียนจะรู้สึกภูมิใจในตนเอง เพราะผู้ใหญ่มองตนอย่างยกย่อง และเห็นว่าตนมีค่า ลักษณะการมองตนดังกล่าว ช่วยให้นักเรียนมองโลกในแง่ดี มีความสุขในสังคม
4. มีความรู้สึกเกลียดชังตนเอง มักพบในนักเรียนที่ถูกพ่อแม่เยาะเย้ย ทำทารุณต่าง ๆ หรือนักเรียนที่มีพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง ที่ขาดความรับผิดชอบในตัวเอง นักเรียนขาดการอบรมเลี้ยงดูที่อบอุ่น ทำให้เติบโตไปพร้อมกับความอาฆาตพยาบาท

จอร์จิลด์ (จุไรรัตน์ เปรมีษเสฐียร. 2513 : 23 อ้างอิงมาจาก Jersild. n.d. : unpagged) ศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ และแบ่งเป็นองค์ประกอบ 6 ลักษณะ ดังนี้

1. อัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม คือ การรับรู้พฤติกรรมที่ตนเองแสดงในครอบครัว ในโรงเรียน และการรับรู้ตนเองจากการประเมินการกระทำของตนเอง
2. อัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพ คือ การรับรู้ตนเองด้านการเรียน ด้านสถานภาพเมื่ออยู่ในครอบครัวและอยู่ในโรงเรียน
3. อัตมโนทัศน์ทางด้านรูปร่างและคุณลักษณะ คือ การรับรู้ตนเองเกี่ยวกับรูปร่าง หน้าตา ความสามารถในการใช้อวัยวะ ความรู้สึกที่มีต่อลักษณะของตน
4. อัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวล คือ การรับรู้ตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่กังวลด้านสุขภาพ การเรียน และสัมพันธภาพกับผู้อื่น
5. อัตมโนทัศน์ด้านความเป็นผู้นำนิยม คือ การรับรู้ตนเองเกี่ยวกับผู้อื่นได้แสดงความนิยมชมชอบ
6. อัตมโนทัศน์ด้านความสุข ความพึงพอใจ คือ การรับรู้ตนเองเกี่ยวกับการได้มาซึ่งสิ่งที่พอใจ ประทับใจ ภาคภูมิใจ และมีความสุขที่ได้รับ

ราตรี น้อยศรี(2545:80)ได้ศึกษาและได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ และแบ่งออกเป็น7องค์ประกอบดังนี้

อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก เจตคติ และค่านิยมที่บุคคลมีต่อตนเองในองค์ประกอบต่างๆอันเกิดจากการเรียนรู้ที่ได้มีความสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งการรับรู้เกี่ยวกับตนเองในด้านต่างๆทั้งในด้านสติปัญญา ความคิด ความสามารถ ทักษะต่างๆและรูปร่างลักษณะทางด้านร่างกายจำแนกออกเป็น 7 องค์ประกอบ

องค์ประกอบที่ 1 แสดงลักษณะพฤติกรรม หมายถึง การมองตนเองในด้านการกระทำหรือทำสิ่งที่แสดงออก เช่น ร่าเริง โกรธง่าย เป็นต้น

องค์ประกอบที่2 แสดงลักษณะทางสติปัญญาและสถานภาพ หมายถึง การมองตนเองเกี่ยวกับการเรียน เช่น การเป็นคนเรียนเก่ง เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 3 แสดงลักษณะรูปร่างและคุณลักษณะ หมายถึง การมองตนเองทางด้านรูปร่างหน้าตา และความสามารถด้านใดด้านหนึ่งที่ตนเองรู้สึกว่าได้เด่น เช่น เล่นกีฬาเก่ง

องค์ประกอบที่ 4 แสดงความวิตกกังวล หมายถึง การมองตนเองในด้านความไม่สบายใจ ความเครียด ความกลัว เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 5 แสดงความเป็นคนน่านิยม หมายถึง การมองตนเอง ในด้านที่ได้รับการยอมรับ เป็นที่ชื่นชอบ และได้รับการไว้วางใจจากผู้อื่น

องค์ประกอบที่ 6 แสดงลักษณะความสุขและความพึงพอใจ หมายถึง การมองตนเองในด้านความสุข ความสบายใจ ความพึงพอใจต่อสิ่งต่างๆที่ตนเองมีในขณะนั้น

มานิตย์ เรืองน้อย(2536:6)ได้ศึกษาและได้ให้ความหมายของอัตมโนทัศน์ และแบ่งออกเป็น 6 องค์ประกอบดังนี้

อัตมโนทัศน์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดส่วนบุคคลที่มีต่อตนเอง ซึ่งจะครอบคลุมด้านต่างๆ ได้แก่ พฤติกรรม ทางสติปัญญาและสถานภาพ รูปร่างลักษณะคุณและลักษณะ ความวิตกกังวล ความเป็นคนน่ายิน ความสุขและลักษณะ โดยรวม

องค์ประกอบที่ 1 แสดงลักษณะพฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมหรือปฏิกิริยาต่างๆ ของตนเองที่มีต่อสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและสังคมซึ่งอาจรับรู้ได้โดยกรสังเกต หรืออาจรู้ได้โดยการใช้เครื่องมือ และยังหมายถึงการตอบสนองของกล้ามเนื้อและการทำงานของต่อมต่างๆในร่างกายอีกด้วย

องค์ประกอบที่ 2 แสดงลักษณะทางสติปัญญาและสถานภาพ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน เช่นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม เป็นต้น

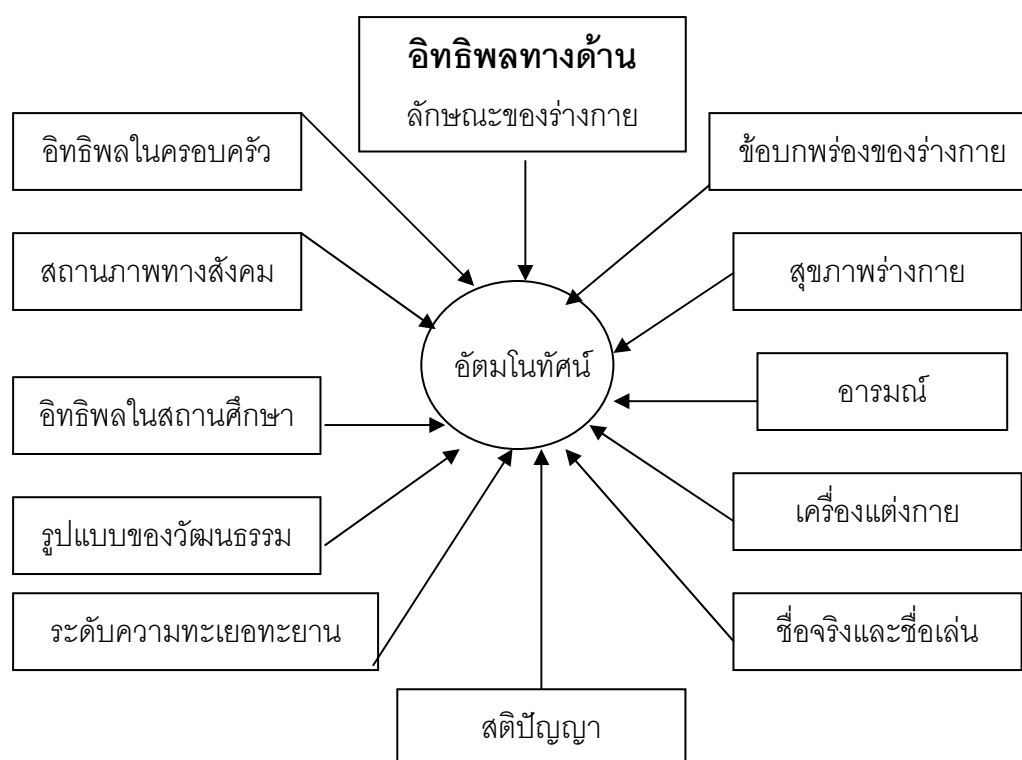
องค์ประกอบที่ 3 แสดงลักษณะทางรูปร่างหน้าตาและคุณลักษณะหมายถึงความรู้สึกนึกคิดส่วนบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านรูปร่างหน้าตา ความสามารถทางด้านหนึ่งด้านใดที่ตนเองรู้สึกว่าได้เด่น เช่น การเล่นกีฬา เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 4 แสดงลักษณะความวิตกกังวล หมายถึงสถานภาพอารมณ์ ของบุคคลที่แสดงถึงความไม่สบายใจ ตึงเครียดหรือเกิดความกลัวเมื่อมีสิ่งเร้าให้เกิดความรู้สึกหรืออยู่ในสถานภาพทาง อารมณ์ดังกล่าว บุคคลจะแสดงอาการหม่นหมอง เศร้าซึม เคร่งเครียด หยุตชะงัก กังวลใจ เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 5 แสดงลักษณะทางความเป็นคนที่น่านิยม หมายถึงความรู้สึกนึกคิดส่วนบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านการยอมรับ และความศรัทธาได้รับความไว้วางใจจากบุคคลอื่น

องค์ประกอบที่ 6 แสดงลักษณะทางความสุขและความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดส่วนบุคคลที่มีต่อตนเองในด้านความสุข ความสบายใจ ความพึงพอใจ ต่อสิ่งต่างๆที่ตนเองมีขณะนั้น

ส่วนเฮอร์ลอค (อภิชาติ ประสารศรี. 2534 : 28-30 อ้างอิงจาก Hurlock. 1973 : 325-336) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบใหญ่ที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ไว้อย่างครอบคลุม ซึ่งสรุปเสนอภาพประกอบได้ดังนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโน

จากภาพสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. อิทธิพลทางด้านลักษณะทางร่างกาย ความเหมาะสมของรูปร่างลักษณะของร่างกายมีอิทธิพล ต่อบุคลิกภาพทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ เป็นตัวกำหนดความสามารถที่จะทำอะไร ๆ ได้หรือไม่ได้ ซึ่งนักเรียนจะมีเจตคติลักษณะของร่างกายของตนเองอย่างไรรั้น เป็นผลเนื่องมาจากการยอมรับของบุคคลรอบ ๆ ข้าง

2. ข้อบกพร่องของร่างกาย เป็นความบกพร่องของทางร่างกายที่เกิดขึ้น ซึ่งจะมีผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจของนักเรียน และทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อตนเองไปในทางลบ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เช่น แขนหัก ฟันหัก ตาเหล่ เป็นต้น

3. สุขภาพร่างกาย นักเรียนที่มีสุขภาพดีมักจะสามารถเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มได้ดีกว่านักเรียนที่อ่อนแอหรือนักเรียนที่มีสุขภาพไม่แข็งแรง ดังนั้นสุขภาพของร่างกายจึงเป็นเสมือนเงาใจของร่างกายที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาอัตมโนทัศน์ของนักเรียน

4. อารมณ์ เป็นความรู้สึกเกี่ยวกับความกดดันทางด้านจิตใจ ความวิตกกังวลใจ อารมณ์เคร่งเครียด ความแปรปรวนต่าง ๆ ความเหนื่อยอ่อน และความเบื่อหน่าย อันเป็นผลมาจากการปรับตัวทางสังคม ส่วนความสุขและความพึงพอใจเป็นผลมาจากการยอมรับและความเข้าใจที่บุคคลมีต่อตนเองและสภาพแวดล้อม

5. เครื่องแต่งกาย เป็นสิ่งที่สามารถบ่งบอกถึงสภาพของบุคคล ซึ่งถ้าการแต่งกายนั้นได้รับการยอมรับจากสังคม ก็จะทำให้บุคคลนั้นมีความรู้สึกว่าคุณค่า

6. ชื่อจริงและชื่อเล่น เป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของบุคคล บุคคลจะมีความเชื่อมั่นและเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง เช่น เมื่อชื่อของตนมีความคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกับชื่อของบุคคลที่มีชื่อเสียง

7. สถิติปัญญา เป็นสิ่งหนึ่งที่บ่งบอกถึงความสามารถ ซึ่งบุคคลจะเกิดการเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นอยู่เสมอ และผู้ที่สถิติปัญญาต่ำก็จะทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกด้อยในตนเอง

8. ระดับความทะเยอทะยาน เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลมาก ซึ่งเกิดขึ้นมาจากการประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลว บุคคลที่ประสบความสำเร็จจะเกิดความรู้สึกที่ภาคภูมิใจและตั้งใจที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายที่สูง ๆ ขึ้น ไป ซึ่งแตกต่างไปจากบุคคลที่ประสบความล้มเหลวที่มีแต่ความรู้สึกท้อถอย

9. รูปแบบของวัฒนธรรม จะมีผลต่อการกำหนดรูปแบบของพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก ซึ่งถ้าพฤติกรรมที่มีความสอดคล้องกับรูปแบบวัฒนธรรมของกลุ่มนั้น ก็จะได้รับ การยอมรับจากกลุ่มชนนั้น ๆ

10. อิทธิพลในสถานศึกษา เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลไม่น้อยเช่นกัน ได้แก่ ความโอ้อวดของอาคารสถานที่ ครู ผลการเรียนรู้ เป็นต้น เพราะสิ่งเหล่านี้มีผลต่อความเชื่อมั่นและความภาคภูมิใจของบุคคล

11. สถานภาพทางสังคม สิ่งนี้มีอิทธิพลทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะพัฒนาบุคลิกภาพให้เป็นที่ยอมรับ เพราะการยอมรับหรือการเป็นที่นิยม (Popularity) ของกลุ่มจะทำให้ นักเรียนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจและเป็นการเพิ่มระดับการยอมรับตนเอง

12. อิทธิพลในครอบครัว เนื่องจากครอบครัวเป็นสังคมแรกที่นักเรียนจะได้เรียนรู้ ดังนั้นเจตคติและพฤติกรรมที่บิดามารดาแสดงออกจึงมีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนมาก และมีผลต่อการพัฒนาอัตมโนทัศน์ของนักเรียนด้วย

จากข้อความข้างต้นที่กล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่ออัตมโนทัศน์ของบุคคลมากที่สุดก็คือ สภาพแวดล้อม ซึ่งได้แก่ สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับตัวบุคคลที่เข้ามามีปฏิสัมพันธ์ด้วย ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ เช่น พ่อ แม่ พี่น้องและครู เป็นต้น และสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับด้านกายภาพ เช่น อาคารสถานที่ อภิชาติ ประสารศรี (2534 : 26) กล่าวว่า การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบุคคลอื่นที่มีความสำคัญในสภาพแวดล้อมนี้ จะนำไปสู่การพัฒนาอัตมโนทัศน์และกลายมาเป็น ศูนย์กลางของการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เป็นแกนกลางของบุคลิกภาพและมีผลต่อรูปแบบพฤติกรรมของบุคคล

2.9 การพัฒนาอัตมโนทัศน์

อภิชาติ ประสารศรี (2534 : 30-32) ได้อธิบายสรุปถึงการพัฒนาอัตมโนทัศน์ โดยแบ่งช่วงอายุที่สำคัญไว้ดังนี้

ในระยะแรกเกิดถึง 1 ปี การตอบสนองของบิดา มารดา ได้แก่ การเลี้ยงดูด้วยความรัก ความเอาใจใส่ ความอบอุ่นและการทะนุถนอม เป็นต้น จะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการเกี่ยวกับ อัตมโนทัศน์ ทั้งนี้เพราะเป็นการตอบสนองที่ทำให้เด็กรับรู้ว่าคุณค่าได้รับความรัก ความเอาใจใส่เป็นที่ต้องการ และมีคุณค่า ตลอดจนเกิดความรู้สึกไว้วางใจ ซึ่งอิริคสัน (สมชาย ธีรธนกุล. ม.ป.ป. : 27 อ้างอิงจาก Erikson.n.d. : unpagged) เชื่อว่าความรู้สึกไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจนี้เป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาการ

ระยะ 6-12 ปี การพัฒนาการเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของเด็กขึ้นอยู่กับตัวแปรที่สำคัญ 2 ตัวแปร ประการแรกคือ ภาพพจน์ของตนเองที่เด็กได้รับจากบุคคลอื่น ประการสุดท้ายคือ ความสามารถที่จะประสบความสำเร็จของตนซึ่งตัวแปรดังกล่าวจะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาการเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของเด็กไปในทางที่ดีหรือไม่ดีทั้งนี้เนื่องจากอิทธิพลทางสังคมเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตเด็กมากยิ่งขึ้น โรเซนเบิร์กได้อธิบายว่าเด็กที่อยู่ในระหว่างช่วงอายุ 8-11 ปี เป็นระยะวิกฤตของอัตมโนทัศน์ จะเริ่มปรากฏอย่างเด่นชัดเมื่อเด็กมีอายุ 12 ปี ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางบุคลิกภาพของอิริคสันในระยะพัฒนาการด้านความขยันหมั่นเพียร หรือปมด้อย (Industry Versus Inferiority) กล่าวคือ กิจกรรมที่เด็กกระทำในวัยนี้จะสะท้อนในรูปของการแข่งขันหรือต่อสู้ว่าล้มเหลวก็จะทำให้เป็นปมด้อย และความท้อถอย อัตมโนทัศน์ของเด็กจะมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเมื่อเด็กพัฒนาการเข้าสู่ระยะวัยรุ่น ซึ่งถือว่าเป็นระยะวิกฤตของการแสวงหาความมีเอกลักษณ์แห่งตน

มอนเทอร์เมเยอร์ และไอเซน (รุ่งนภา ทีชะ. 2531 : 9 อ้างอิงจาก Montemeyer และ Eisen. 1977 : 314-319) กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์ว่า อัตมโนทัศน์จะพัฒนาไปตามวุฒิภาวะ ความสามารถและประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับตลอดชีวิตของคนเราย่อมมีประสบการณ์ใหม่ ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการพัฒนาอัตมโนทัศน์จึงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ของคนเราด้วย และแลนทซ์ (สมศักดิ์ ชินพันธ์. 2523 : 13 อ้างอิงจาก Lantz. 1964 : 200) ได้กล่าวว่า

อัตมโนทัศน์จะค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงนั้น จะมีผลต่อความรู้สึกภายในของบุคคลนั้นด้วย

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาอัตมโนทัศน์ จะพัฒนาไปตามวุฒิภาวะ ความสามารถและประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับ ทุกขั้นตอนของประสบการณ์ชีวิต และวัยเด็กเป็นระยะสำคัญของการปูพื้นฐานอัตมโนทัศน์ของบุคคล ดังนั้นในระยะแรกของชีวิตประสบการณ์ในครอบครัวจึงมีบทบาทสำคัญ และเมื่อเด็กพัฒนาเข้าสู่วัยเรียนอิทธิพลทางสังคมจะมีบทบาทต่อการพัฒนาการเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของเด็ก ซึ่งจะมีผลทำให้อัตมโนทัศน์ของเด็กมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น อันจะนำไปสู่การประเมินความมีคุณค่าแห่งตน และมีความภูมิใจตนเองในที่สุด

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอัตมโนทัศน์

เนื่องจากอัตมโนทัศน์มีผลต่อรูปแบบพฤติกรรมและบุคลิกภาพของมนุษย์ จึงเป็นที่สนใจของนักวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์อย่างกว้างขวาง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

2.10.1 งานวิจัยในประเทศ

จุไรรัตน์ เปรมิษฐ์เวยร (2512 : 43-52) ศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ จำนวน 236 คน ซึ่งเป็นเพศชาย 91คน และเพศหญิง 145 คน ผลการศึกษา พบว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นและเด็กวัยรุ่นหญิงตอนปลายมีอัตมโนทัศน์ในด้านความสุขและความพอใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นชายตอนปลายและเด็กวัยรุ่นหญิงตอนปลายมีอัตมโนทัศน์ในด้านพฤติกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นชายและเด็กวัยรุ่นหญิงมีอัตมโนทัศน์ในด้านความสุขและความพอใจ และในด้านที่เป็นลักษณะส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กวัยรุ่นตอนต้นและเด็กวัยรุ่นตอนปลายมีอัตมโนทัศน์ในด้านความเป็นคนที่น่านิยม และในด้านที่เป็นลักษณะส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนั้นยังพบว่า เด็กวัยรุ่นชายตอนต้นและเด็กวัยรุ่นชายตอนปลาย เด็กวัยรุ่นชายตอนต้นและเด็กวัยรุ่นหญิงตอนต้น มีอัตมโนทัศน์ในด้านต่างไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศิริบุรณ์ ศรีทานันท์ (2527 : 130-133) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดอุบลราชธานี โดยใช้แบบทดสอบของ กรรณิการ์ ภูประเสริฐ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียนด้านความวิตกกังวลใจ ด้านความเป็นคนที่น่านิยมด้านความสุขความพอใจและด้านที่เป็นส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อมรสุตา ราชกรกิจ (2530 : 451) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์กับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 193 คน และใช้แบบทดสอบอัตมโนทัศน์ฉบับ

มาตรฐานของ ปีแอร์-แฮร์ริส ซึ่งปรับปรุงโดย ส่งศรี ศรีมุกดา และจุไรรัตน์ เปรมะฐิเฐียร ผลการวิจัยพบว่าประชากรแรกไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์กับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประชากรสุดท้ายอัตมโนทัศน์ของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนชายมีอัตมโนทัศน์ในทางบวกมากกว่านักเรียนหญิง

นิจวรรณ ท่างาม (2533 : 451-452) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดเชียงรายโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 437 คน และใช้แบบทดสอบอัตมโนทัศน์ฉบับมาตรฐานของ ปีแอร์-แฮร์ริส ซึ่งปรับปรุงโดย กรรณิการ์ ภูประเสริฐ และศิริบุรณ์ ศรีทานันท์ ผลการวิจัยพบว่า ประชากรแรกคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียนด้านความเป็นค่านิยมและอัตมโนทัศน์โดยส่วนรวมความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประชากรที่สองนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันมีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมและด้านสติปัญญาและสถานภาพในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนอัตมโนทัศน์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ประชากรสุดท้ายนักเรียนชายมีคะแนนอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมแตกต่างจากนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนอัตมโนทัศน์สูงกว่านักเรียนชาย

2.10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เจมาลลัลแลวล์ (Jamalallail. 1989 : 627-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์กับระดับความทะเยอทะยานของนักศึกษา จำนวน 293 คน ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โนแลน (Nolan. 1989 : 1705-A) ได้ศึกษาการรับรู้ของเด็กเกี่ยวกับเจตคติของบิดามารดาที่มีต่อเด็กว่ามีผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอัตมโนทัศน์ของเด็กอย่างไร กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเพศหญิงและเพศชายที่มีอายุอยู่ระหว่าง 9 ปี 7 เดือน ถึง 12 ปี 5 เดือน จำนวน 78 คน ผลของการศึกษาพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับเจตคติของบิดามารดาที่มีต่อเด็กนั้น มีความสัมพันธ์กับอัตมโนทัศน์ของเด็ก นอกจากนั้นแล้วตัวแปรทั้งสองยังมีความสัมพันธ์กับการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มวัมเวนดา และมวัมเวนดา(Mwamwenda & Mwamwenda. 1988 : 3078) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นนักเรียนเพศชาย จำนวน 1,042 คน และนักเรียนเพศหญิง จำนวน 1,517 คน ผลของการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีระดับอัตมโนทัศน์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ

วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ดีกว่านักเรียนที่มีระดับอัตมโนทัศน์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มาร์แตร์ (Martel. 1990 : 1979-1980) ได้ทำการเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์และผลสำเร็จในการเรียนของนักเรียนผิวดำในโรงเรียนระดับกลาง โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 224 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีคะแนนอัตมโนทัศน์ปานกลางและนักเรียนที่มีอัตมโนทัศน์สูง จะมีคะแนนคำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่มีคะแนนอัตมโนทัศน์ต่ำ และนักเรียนที่มีคะแนนอัตมโนทัศน์สูงจะมีคะแนน การอ่าน, คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์, ภาษาอังกฤษ และสังคมศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีคะแนน อัตมโนทัศน์ต่ำ ส่วนนักเรียนเพศชายและเพศหญิงมีคะแนนวิชาการทั้งหมดคล้ายคลึงกัน และอัตมโนทัศน์มีอิทธิพลต่อผลสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน

ลาวด์ (Loud. 1978 : 1536-1537-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์กับการพัฒนาความรู้ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนอนุบาล จำนวน 140 คน ครูจำนวน 9 คน และ ผู้ปกครอง จำนวน 9 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบทดสอบอัตมโนทัศน์ของ มาร์ติเนค ไชโคว์สกี (Martinek Schicowski) และเคอร์ติส (Certis) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่มีอัตมโนทัศน์สูงจะมีการพัฒนาความรู้ของตนเองได้ดีขึ้น

ไรย์ (Rye. 1989 : 1942-A) ได้ทำการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์ โดยใช้แบบทดสอบของปีแอร์และแฮร์ริส (Piers & Harris Childrent's Self-Concept Scals) จากการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ได้รับการแนะแนวจากกลุ่มจะมีการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์ไปในทางที่ดีขึ้นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการแนะแนวกลุ่ม

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับรูปแบบพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก ระดับของความทะเยอทะยาน การปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พร้อมทั้งสภาพทางสติปัญญาและสถานการณ์ในโรงเรียน ซึ่งรูปร่างลักษณะและคุณลักษณะของนักเรียนก็มีผลต่อการเกิดความรู้สึกกังวล ดังนั้นการศึกษอัตมโนทัศน์ของนักเรียนจึงมีความจำเป็นจะต้องกระทำอย่างเร่งด่วนอันจะก่อประโยชน์ในการนำไปพัฒนาเด็ก ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่าต่อประเทศชาติในอนาคต

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

3.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม

กิจกรรมกลุ่ม มาจากคำว่า “Group Work” มีผู้ให้ความหมายไว้หลายคนดังนี้

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2530.หน้า 136) ได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มหมายถึง การวางแผน แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ภายในสมาชิกและกลุ่มทำให้นักศึกษาเกิดการเจริญงอกงามในทุก ๆ ด้าน

สมชาติ กิจยรรยง (2539.หน้า 10) ได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มหมายถึง เทคนิคการฝึกอบรม ประเภทเน้นจุดศูนย์กลางการเรียนรู้ที่กลุ่มผู้เข้ารับการอบรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับการอบรมเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้เนื่องมาจากการค้นพบตนเอง ซึ่งเป็นแนวทางสู่การพัฒนาตนเอง

บุหงา วชิระศักดิ์มงคล (2542.หน้า 27) ได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มหมายถึง กลุ่มใด ๆ ที่จัดขึ้นเป็นพิเศษ มีขนาดเล็ก มีช่วงเวลาการเข้ากลุ่มที่จำกัด และเป็นการชั่วคราว มีเป้าหมายทั่ว ๆ ไปเพื่อพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล การเรียนรู้ส่วนตัว ความเจริญงอกงามของบุคคลซึ่งการจะบรรลุเป้าหมายเหล่านั้นได้ สมาชิกในฐานะเป็นหน่วยของการเปลี่ยนแปลง (Agent Change) ต้องมีส่วนร่วม มีบทบาทเป็นตัวกระทำ โดยมีผู้นำเป็นผู้เอื้ออำนวยและสนับสนุนเพื่อให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) และเน้นที่กระบวนการมากกว่าเนื้อหา

ถวิลวัลย์ อัมรินทร์ (2543.หน้า 18) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มหมายถึง การจัดประสบการณ์เรียนรู้ที่ทำให้สมาชิกในกลุ่มได้มีส่วนร่วมในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน และมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม ทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มไปพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดได้

สรุป จากความหมายของกิจกรรมกลุ่มดังกล่าวข้างต้นนี้ พอสรุปได้ดังนี้ คือ กิจกรรมกลุ่มหมายถึง การจัดกิจกรรมให้แก่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป แล้วให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนได้มีส่วนร่วม โดยลงมือกระทำด้วยตนเองได้สถานการณ์ที่มีการยอมรับซึ่งกันและกัน อันจะทำให้เกิดการพัฒนาความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและคนอื่นได้

3.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2530.หน้า 137-140) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาบุคคลและกลุ่มนั้น มีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้คือ

1. เพื่อสร้างความเข้าใจตนเองอย่างถูกต้อง โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์จะรู้จักและเข้าใจตนเองในบางด้าน แต่บางด้านมนุษย์ก็อาจเข้าใจตนเองไม่ถูกต้อง เนื่องจากการใช้กลไกการป้องกันตนเอง

2. เพื่อสร้างความเข้าใจผู้อื่น การจะเข้าใจได้นั้นเป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้ และการเข้าใจผู้อื่นทำให้เกิดการยอมรับพฤติกรรมของผู้อื่น

3. เพื่อสร้างความสามารถในการทำงานร่วมกัน การทำงานเป็นกลุ่มต้องการทักษะทำงานเป็นกลุ่ม เช่น การสื่อสาร การเป็นผู้นำ บทบาทของสมาชิกและอื่น ๆ

ทิพย์วรรณ กิตติพร (2535:หน้า 33-34) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของกิจกรรมกลุ่มซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่ม ได้เรียนรู้เรื่องด้านการศึกษา อาชีพและส่วนตัวจากการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น เช่น

1.1 การปฐมนิเทศนักเรียนที่เข้าใหม่

1.2 การได้มีโอกาสศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นกลุ่มช่วยให้ได้ประสบการณ์จากกลุ่มด้านการใช้ชีวิตในโรงเรียนอันจะช่วยให้พฤติกรรมของบุคคลและกลุ่มเป็นไปในทางที่สังคมยอมรับ

1.3 การศึกษาจากกลุ่มในเรื่องของความเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์ เพื่อรู้จักปรับตัวให้สมกับวัยอย่างมีเหตุผล

1.4 การศึกษาจากกลุ่มเพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อตนเอง พัฒนาความสนใจ ความสามารถ บุคลิกภาพ ลักษณะเด่นของตนเองและการปรับตัวทางสังคมและส่วนตัว

1.5 การศึกษาจากกลุ่มเพื่อหาวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่จะส่งเสริมการเรียนรู้

1.6 การศึกษาจากกลุ่มถึงเรื่องชีวิตการทำงาน ปัญหาของการปรับตัวต่ออาชีพและความก้าวหน้าด้านอาชีพ

1.7 การศึกษาจากกลุ่มเพื่อให้เรียนรู้วิธีการที่จะสร้างโครงการศึกษา และวางแผนอาชีพในระยะที่เหมาะสม

1.8 การศึกษาจากกลุ่มเพื่อช่วยพัฒนามาตรฐาน ค่านิยมของบุคคลอื่นจะช่วยให้เขาสามารถเลือกประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ของชีวิต และพัฒนาปรัชญาของตนเอง

2. กิจกรรมกลุ่มก่อให้เกิดผลทางด้านการบำบัดรักษาจากการที่ได้มีโอกาสปลดปล่อยความตึงเครียดทางอารมณ์ มีความเข้าใจและได้ข้อคิดจากปัญหาต่าง ๆ ของบุคคลมากขึ้น พร้อมทั้งได้ศึกษาปัญหาที่คล้ายคลึงกัน ภายใต้บรรยากาศที่อ่อนแออบอุ่นปรน จะทำให้บุคคลมีแนวโน้มในการแก้ปัญหาปรับปรุงบุคลิกภาพ และชีวิตของตนเองได้

3. ช่วยให้ผู้บรรลุจุดมุ่งหมายของการแนะแนวอย่างประหยัด และมีประสิทธิภาพมากกว่าเป็นรายบุคคล

4. ช่วยให้การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะกลุ่มจะช่วยให้เข้าใจ ภูมิหลัง และลักษณะทั่ว ๆ ไปของปัญหาต่าง ๆ

เทรกซ์เลอร์ และนอร์ท (บุหงา วชิระศักดิ์มิ่งคล. 2542.หน้า 28 อ้างอิงจาก Traxler &North, 1975. p.320) ได้กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

1. เพื่อให้ความรู้และการอบรมแก่บุคคล เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในโรงเรียนหรือในมหาวิทยาลัย เช่น โครงการปฐมนิเทศนักเรียนใหม่ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับ อาคาร สถานที่ และอาณาบริเวณของโรงเรียน รายวิชาที่ต้องการเรียน ระเบียบประเพณีของสถาบัน บริการต่าง ๆ ของโรงเรียน เป็นต้น

2. เพื่อเสริมประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่แตกต่างไปจากประสบการณ์ที่เคยได้รับมาจากหลักสูตร เช่น การจัดการแนะแนวกลุ่มในโรงเรียน เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียน การใช้ห้องสมุด การศึกษา อาชีพ สังคมและส่วนตัว

3. เพื่อเป็นรากฐานนำไปสู่การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เมื่อบุคคลได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากกลุ่ม อาจมีปัญหาเฉพาะตัวที่ไม่อาจแก้ไขได้ในกลุ่ม หรือค้นพบปัญหาเฉพาะตัวที่ต้องการความช่วยเหลือโดยเฉพาะและเป็นโอกาสที่จะช่วยให้บุคคลผู้นั้นได้ขอพบผู้ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลต่อไป

4. เพื่อการปรับตัว การบำบัดรักษา และความเจริญงอกงามทั้งของบุคคลและกลุ่ม ขบวนการของกิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้บุคคลสามารถแก้ไขปัญหส่วนตัว พบหนทางที่ช่วยให้ปรับตัวและสร้างความเจริญงอกงามให้แก่ตนได้ เช่น กิจกรรมกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนักเรียน เป็นต้น

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มคือ การช่วยให้บุคคลได้มีความเจริญงอกงามส่วนตัว มีทักษะในการทำงานกลุ่ม มีความเข้าใจตนเอง และเข้าใจผู้อื่น ตลอดจนมีความสามารถในการแก้ปัญหา

3.3 ลักษณะและหลักการเข้ากิจกรรมกลุ่ม

การทำงานเป็นกลุ่มเป็นความคิดของกลุ่มคน ซึ่งแต่ละคนมีแนวคิดที่แตกต่างกันดังนั้นการทำงานเป็นกลุ่มจึงมีลักษณะเฉพาะตัวคือ

พรรณราย ทพยะประภา (2529.หน้า 164-165) ได้กำหนดหลักการของกิจกรรมกลุ่มไว้พอสรุปได้ดังนี้

1. ผู้นำกลุ่มกับสมาชิกกลุ่มและระหว่างสมาชิกด้วยกันจะต้องมีความจริงใจและซื่อตรงต่อกันและกัน
2. สิทธิส่วนบุคคลของสมาชิกกลุ่มจะต้องได้รับความคุ้มครองให้ปราศจากการบีบบังคับจากกลุ่ม
3. เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์มากกว่าจะพูดถึงประสบการณ์นั้น

4. ผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่มจะต้องร่วมมือกันแสวงหาวิธีการที่จะแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดในปัจจุบัน

3.4 ทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่ม

ทฤษฎีพื้นฐานเกี่ยวกับกลุ่ม กระบวนการกลุ่มนี้ ทิศนา แชมมณีและคณะ (2522.หน้า 10-12. อ้างอิงจาก Cartwright & Zander, 1968. Pp.26-27) ได้กล่าวว่า

1. ทฤษฎีสนามของ เคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin) ทฤษฎีนี้มีแนวคิดสำคัญดังนี้

1.1 พฤติกรรมเป็นผลมาจากพลังความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม

1.2 การรวมกลุ่มแต่ละครั้ง จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มอยู่ในรูปการกระทำ ความรู้สึก และแนวคิด

1.3 โครงสร้างของกลุ่มจะเกิดจากการรวมกลุ่มของบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกัน

1.4 ปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบการกระทำ ความรู้สึก และความคิด จะก่อให้เกิดโครงสร้างของกลุ่ม แต่ละครั้งจะมีลักษณะแตกต่างกัน

1.5 สมาชิกในกลุ่มจะมีการปรับตัวเข้าหากัน และพยายามช่วยกันทำงาน การที่บุคคลพยายามปรับปรุงบุคลิกภาพของตนที่มีความแตกต่างกันนี้ ก็จะก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และก่อให้เกิดพลังกลุ่มที่ทำการงานเป็นไปด้วยดี

2. ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ (Interaction Theory) ของ เบลล์ (Bales) โฮมาน (Homans) และ ไวท์ (Whyte) แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎี คือ

2.1 กลุ่มจะปฏิสัมพันธ์โดยกระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง (Activity)

2.2 กลุ่มจะปฏิสัมพันธ์จะเป็นปฏิสัมพันธ์ทุก ๆ ด้าน คือ

2.2.1 ปฏิสัมพันธ์ทางร่างกาย (Physical interaction)

2.2.2 ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction)

2.2.3 ปฏิสัมพันธ์ทางจิตใจ (Emotion Interaction)

2.3 กิจกรรมต่าง ๆ ที่กระทำผ่านการมีปฏิสัมพันธ์นี้จะก่อให้เกิด อารมณ์ ความรู้สึก (Sentiment) ขึ้น

3. ทฤษฎีระบบ (System Theory) ทฤษฎีนี้มีแนวคิด คือ

3.1 กลุ่มจะประกอบด้วยโครงสร้างหรือระบบ ซึ่งมีการแสดงบทบาท และการกำหนดตำแหน่งหน้าที่ของสมาชิก อันถือเป็นการลงทุน (In put) เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ (Out put) อย่างใดอย่างหนึ่ง

3.2 การแสดงบทบาทตำแหน่งหน้าที่ของสมาชิกจะกระทำได้โดยการสื่อสารระหว่างกัน (Communication) และจากการเปิดเผยตัวเองในกลุ่ม (Open System)

4. ทฤษฎีสังคมมิติ (Sociometric orientation) ของโมเรโน (Moreno) ทฤษฎีนี้มีแนวคิดที่ว่าระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งจะศึกษาความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างกัน

4.1 การกระทำและจริยธรรม หรือขอบเขตการกระทำของกลุ่ม จะเกิดความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งจะศึกษาความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างกัน

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาสัมพันธ์ คือ การแสดงบทบาทจำลอง (Role playing) หรือใช้เครื่องมือวัดการเลือกทางสังคม (Sociometric Test)

5. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Orientation) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ ทฤษฎีนี้มีแนวคิดที่ว่า

5.1 เมื่อบุคคลอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม จะต้องอาศัยกระบวนการจูงใจ (Motivation process) ซึ่งอาจเป็นรางวัลหรือผลการทำงานในกลุ่ม

5.2 ในการรวมกลุ่ม บุคคลจะมีโอกาสแสดงตนอย่างเปิดเผยหรือพยายามป้องกันตนเองโดยวิธีต่าง ๆ (Defense mechanism) การใช้แนวคิดนี้ในการวิเคราะห์กลุ่ม โดยให้บุคคลแสดงออกตามความเป็นจริงโดยใช้วิธีการบำบัด (Therapy) ก็จะช่วยให้สมาชิกกลุ่มเกิดความเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้น

6. ทฤษฎีจิตวิทยาทั่วไป (General psychology) ทฤษฎีนี้มีแนวคิดว่าการใช้หลักจิตวิทยาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้ การรับรู้ ความคิด ความเข้าใจ การให้แรงจูงใจ ฯลฯ จะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของบุคคลในแง่การรวบรวมข้อมูล

3.5 ขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม

ขนาดของกลุ่มคือ จำนวนสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งมีผลกระทบในการสื่อสารระหว่างสมาชิกและคุณภาพของการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม มีผู้ให้ความคิดเห็นดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2533.หน้า 274) กล่าวว่า โดยทั่วไปนิยมจัดกลุ่ม 6-8 คน แต่ละคนอาจขยายเป็น 10-12 คน ไม่ควรให้กลุ่มใหญ่มากนักเพราะจะทำให้โอกาสในการสื่อสารความหมายซึ่งกันและกันมีน้อย

ทิพย์วรรณ กิตติพร (2535.หน้า 193) กล่าวว่า ขนาดและจำนวนสมาชิกของกลุ่มมีมากน้อยเพียงใด ไม่ควรกำหนดไว้ตายตัว แต่ควรยืดหยุ่นไปตามความเหมาะสมโดยพิจารณาจากอายุสมาชิก ชนิดของกลุ่ม สภาพปัญหา ฯลฯ และยึดหลักให้เกิดความสอดคล้องและเหมาะสมอันที่จะนำไปสู่ประโยชน์แก่สมาชิกอย่างทั่วถึง

บุหงา วชิระศักดิ์มิ่งคล (2542.หน้า 144) กล่าวว่า ขนาดของกลุ่มนั้นที่มีขนาดเล็กมักจะมี ความเหนียวแน่นมากกว่ากลุ่มขนาดใหญ่ เพราะกลุ่มเล็กสามารถสื่อสารกันได้อย่างทั่วถึง ซึ่งตรงกัน

ข้ามกลับกลุ่มใหญ่และยังมีกลุ่มเล็กเกิดขึ้นในกลุ่มใหญ่ มีการแข่งขันกันในกลุ่ม เพื่อแย่งผลประโยชน์ ความเหนียวแน่นในกลุ่มจึงน้อยกว่า

อารี ตันท์เจริญรัตน์ (2545:หน้า 9) กล่าวว่า ควรมีสมาชิกกลุ่มประมาณ 6-20 คน เพื่อให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดขนาดของกลุ่ม จำนวน 25 คน เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นและการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน และเหมาะสมกับกิจกรรมที่ผู้วิจัยจัดขึ้น

3.6 เทคนิคของการจัดกิจกรรมกลุ่ม

บุหงา วชิระศักดิ์มิ่งคล (2542:หน้า 37-39) ได้กล่าวถึงเทคนิคของกิจกรรมกลุ่มว่าในการจัดกิจกรรมกลุ่มต่าง ๆ มักใช้เทคนิคต่อไปนี้ไม่เทคนิคใดก็เทคนิคหนึ่งหรือหลาย ๆ เทคนิคประกอบกัน

1. เกม (Game) เป็นการจัดสถานการณ์สมมติขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เล่นด้วยตนเองภายใต้ข้อตกลง หรือกติกาบางอย่างที่กำหนดไว้ ผู้เล่นจะต้องตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ

2. บทบาทสมมติ (Role Playing) วิธีการนี้มีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมติเช่นเดียวกับเกม แต่มีการกำหนดบทบาทของผู้เล่นในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นมานั้นแล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาทและแสดงออกตามธรรมชาติ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดของตนเป็นหลัก

3. กรณีตัวอย่าง (Case) ใช้ในกรณีหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ๆ นำมาดัดแปลงและใช้เป็นตัวอย่างให้ผู้เรียนศึกษาโดยวิเคราะห์และอภิปรายกัน เพื่อสร้างความเข้าใจและฝึกฝนทางแก้ปัญหา วิธีนี้จะช่วยให้รู้จักคิดและพิจารณาข้อมูลอย่างถี่ถ้วน

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือ การจำลองหรือสร้างสถานการณ์ขึ้น วิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามสถานการณ์จริง

5. ละคร(Action or Dramatization) คือให้ผู้เรียนทดลองแสดงบทบาทตามที่เขียนไว้ วิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการทำความเข้าใจ ความรู้สึก เหตุผล และพฤติกรรมของผู้อื่น

6. กลุ่มย่อย (Small Group) กลุ่มย่อยจะเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการแสดงออก และช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูล การใช้กลุ่มย่อยมีหลายวิธีต่าง ๆ กัน แล้วแต่ผู้จัดคิดได้ ที่นิยมกันก็มีกลุ่มระดมสมอง กลุ่มนกระจอก และนอกจากนี้การจัดกิจกรรมกลุ่มยังใช้เทคนิคกลุ่มแบบอื่น ๆ เช่น การอภิปราย การสัมภาษณ์ เป็นต้น

3.7 เวลาและจำนวนครั้งที่ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

วัชรีย์ ททรัพย์มี (2533.หน้า 274) กล่าวว่า การเข้ากลุ่มขึ้นอยู่กับอายุของผู้รับบริการและความจำกัดของสถานที่ เด็กเล็กควรใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที แต่ถ้าเป็นวัยรุ่นใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง เวลาจัดกลุ่มสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

ทิพย์วรรณ กิตติพร (2535.หน้า 197) กล่าวว่า ระยะเวลาในการเข้ากลุ่มต้องคำนึงถึงความเหมาะสม โดยพิจารณาจากชนิดของกลุ่ม อายุสมาชิก จุดมุ่งหมายของกลุ่ม ลักษณะของสมาชิก ฯลฯ ซึ่งสอดคล้องโดยตรงกับความถี่และระยะเวลาเพียงพอของการพบปะสมาชิก ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้นำต้องกำหนดเวลาให้เพียงพอกับการปฏิสัมพันธ์กันขณะเดียวกันก็พยายามไม่มีเวลามากเกินไป

อารี ตันท์เจริญรัตน์ (2545.หน้า 9) กล่าวว่า เวลาที่เหมาะสมในการเข้าร่วมกิจกรรม ควรใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง แต่ถ้าเป็นเด็กเล็กมีความสนใจสั้นควรใช้เวลาลดน้อยลงมา การจัดกิจกรรมกระทำอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

สรุปได้ว่า ระยะเวลาและจำนวนครั้งในการจัดกิจกรรมกลุ่มนั้น ควรจัดให้เพียงพอโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับชนิดของกลุ่ม อายุของสมาชิกและจุดมุ่งหมายของกลุ่ม ซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของผู้นำกลุ่ม เช่น เด็กเล็กไม่ควรเกิน 30 นาที หรือวัยรุ่นก็ควรใช้เวลา 1 ชั่วโมง จำนวนครั้งในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มควรกระทำอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ครั้ง

3.8 บทบาทผู้นำกลุ่ม

พรรณราย ททรัพย์ประภา (2529.หน้า 10-13) ได้อธิบายหน้าที่และบทบาทสำคัญของ ผู้ดำเนินกิจกรรมกลุ่มดังนี้

ผู้นำกลุ่มจะต้องเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะตนที่จะสามารถนำหรือเอื้ออำนวยกิจกรรมนั้น ๆ ให้ดำเนินไปด้วยดี นอกจากจะมีความรู้ความชำนาญเฉพาะที่สอนแล้ว สิ่งที่ต้องตระหนักต่อไปนั่นก็คือ จะต้องเป็นคนช่างสังเกต รู้จักป้อนคำถามเพื่อนำไปสู่การอภิปราย รู้จักนำกลุ่มไปสู่ทิศทางที่ต้องการ และไม่ปล่อยให้สมาชิกที่เข้ารับการฝึกอบรมออกไปนอกกลุ่มนอกทาง

ผู้นำกลุ่มต้องเน้นที่ความจริงของงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ทั้งด้านเนื้อหาสาระที่จะให้เรียนรู้ภายในกลุ่ม และทางด้านความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับสมาชิกในขณะทำกิจกรรม นอกจากนี้ผู้นำกลุ่มต้องเป็นผู้มีอารมณ์ขัน มีความยืดหยุ่น รวมทั้งมีความไวในการรับรู้และความสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

ผู้นำกลุ่มจะต้องจัดเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ เอาไว้ล่วงหน้าอย่างมีแบบแผน ซึ่งกิจกรรมแต่ละเรื่องจะต้องประกอบด้วยโครงสร้างดังต่อไปนี้

1. หัวข้อเรื่อง จะสอนเรื่องอะไร
2. วัตถุประสงค์ของกิจกรรม (Goals) มีอะไรคือต้องการให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์หรือการเรียนรู้อะไรบ้าง
3. ขนาดของกลุ่ม (Group Size) กำหนดว่ากิจกรรมนี้ต้องการสมาชิกกี่คน ต้องการแบ่งกลุ่มย่อยหรือไม่ ถ้าต้องการแบ่งกลุ่มย่อยจะต้องแบ่งเป็นกลุ่มละกี่คน สมาชิกควรจะรู้จักกันมาก่อนหรือไม่ เหล่านี้เป็นต้น ขนาดของกลุ่มเป็นสิ่งสำคัญ กลุ่มย่อยที่มีประสิทธิภาพควรมีสมาชิกประมาณ 6-8 คนเป็นอย่างมาก
4. เวลาที่ต้องใช้ (Time Required) กำหนดว่าจะใช้เวลาในกิจกรรมทั้งหมดนี้เป็นระยะเวลาที่นานเท่าใด หรือกี่ชั่วโมง
5. อุปกรณ์ (Material) กำหนดอุปกรณ์ที่ต้องใช้ลงไป เพื่อสะดวกในการจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าให้พร้อม
6. การจัดสถานที่ (Physical Setting) กำหนดว่าห้องที่ใช้ควรเป็นอย่างไร เช่น มีขนาดกว้างเพียงพอที่จะแบ่งกลุ่มย่อย ๆ ภายในห้องเดียวกันหรือไม่ ถ้าต้องใช้ห้องมากกว่า 1 ห้อง ก็ควรจะทำให้ความสะดวกแก่การที่ผู้ฝึกจะไปเยี่ยมเยียนในขณะที่กำลังดำเนินกิจกรรมอยู่ เป็นต้น
7. กระบวนการ (Process) กำหนดขั้นตอนของกิจกรรมที่กระทำไปตามลำดับขั้นเป็นข้อ ๆ ไป ตั้งแต่ต้นจนจบ เช่น
 - 7.1 ผู้ฝึกอธิบายความมุ่งหมายของกิจกรรม (เขียนคำพูดลงไปด้วย)
 - 7.2 แบ่งกลุ่มย่อย
 - 7.3 แนะนำวิธีการ
 - 7.4 แจกอุปกรณ์ (ถ้ามี)
 - 7.5 เปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ถ้าต้องการคำถามนำเพื่อการอภิปราย ก็จะต้องกำหนดลงไปว่ามีคำถามอะไรเป็นข้อ ๆ ไป
 - 7.6 รวมกลุ่มใหญ่ให้การป้อนกลับ (Feedback)
 - 7.7 ผู้ฝึกกล่าวสรุปเนื้อหาสาระสำคัญที่ต้องการเรียนรู้กันจากกิจกรรมที่ได้ทำ

3.9 ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมกลุ่ม

การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มนั้นมีคุณค่าสำหรับสมาชิกในกลุ่มมากมาย เพราะสมาชิกจะได้รับการตอบสนองของความต้องการทั้งทางด้านจิตใจ และสังคม นอกจากนี้สมาชิกกลุ่มยังเกิดความเจริญงอกงามด้านความรู้ ความสามารถ และลักษณะบางประการ

พนม ลิ้มอารีย์ (ม.ป.ป.หน้า 56-64) กล่าวว่ากลุ่มจะช่วยให้เกิดความรู้สึกปลอดภัยให้ความอบอุ่น ให้กำลังใจ ให้ความรัก และกลุ่มยังเป็นเครื่องบำรุงขวัญของสมาชิกด้วย การทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เป็นที่รักและได้รับความยกย่องจากกลุ่ม จะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจตนเองดีขึ้น นอกจากนี้กลุ่มจะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้ทักษะทางสังคมที่ถูกต้องมีเจตคติในทางสร้างสรรค์ รู้จักให้ความยุติธรรม สามารถเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคมด้วยความมั่นใจ เรียนรู้วิธีต่อสู้กับปัญหาชีวิตโดยไม่ใช้อารมณ์ที่รุนแรง หลบหนี สงสารตัวเอง หรือกล่าวโทษผู้อื่น ตลอดจนไม่ปล่อยให้ความกลัวหรือความวิตกกังวลครอบงำจิตใจตน

คมฉัตร เพชรศุภกุล (2530.หน้า 10-15) กล่าวถึงคุณค่าของกิจกรรมกลุ่มว่า จะช่วยให้สมาชิกกลุ่มมีความเจริญอกงาม เพิ่มความมั่นใจในตนเอง มีการค้นพบตัวเอง เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเอง (Self Concept) ดีขึ้นเกิดจากความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า

บุหงา วชิระศักดิ์มิ่งคล (2542.หน้า 30-32) กล่าวว่า มีผลงานวิจัยมากมายที่แสดงให้เห็นว่า หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มประเภทต่าง ๆ นอกจากจะบรรลุจุดประสงค์ของกลุ่มแล้วยังทำให้บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ดังนี้

1. ประโยชน์ต่อสมาชิกกลุ่ม ทำให้นักเรียนได้รับการตอบสนองของความต้องการทางสังคม เช่น ความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ความต้องการการยอมรับจากกลุ่ม ทั้งยังก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ

- 1.1 พัฒนาด้านสติปัญญา บุคคลจะได้เรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ ธรรมชาติของกลุ่ม การจัดการกับกลุ่มและสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน รวมทั้งเรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ จากสมาชิกกลุ่มมากขึ้น เรียนรู้ขอบเขตการแก้ปัญหา การตัดสินใจอันจะเป็นประโยชน์ในการนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน

- 1.2 พัฒนาทักษะสมาชิกในกลุ่มมีโอกาสฝึกทักษะต่าง ๆ ได้แก่

- 1.2.1 ทักษะทางสังคม เป็นทักษะที่ช่วยให้บุคคลอยู่ร่วมกัน และทำงานกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น เช่น ทักษะการเป็นผู้ให้รับการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม การควบคุมตนเอง การรู้จักสิทธิของตนเองและผู้อื่น

- 1.2.2 ทักษะในการศึกษาค้นคว้า เป็นทักษะในการหาความรู้ เช่น ทักษะในการเก็บรวบรวมข้อมูล การพูด การฟัง การอ่าน และรายงาน

- 1.2.3 ทักษะทางปัญญา ได้แก่ ทักษะในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า การคิดอย่างมีเหตุผล การวิพากวิจารณ์ และการคิดริเริ่มสร้างสรรค์

1.2.4 ทักษะในการทำงานกลุ่ม เป็นทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เช่น ทักษะในการวางแผน การเป็นผู้นำ การแสดงความคิดเห็นด้วยการอภิปราย การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

1.3 พัฒนาทางด้านเจตคติ มีการเปลี่ยนแปลงเจตคติต่อตนเอง และต่อผู้อื่นไปในทางสร้างสรรค์ขึ้น กล่าวคือ มีการยอมรับตนเองและยอมรับผู้อื่นมากขึ้น ลดการใช้อำนาจในการสั่งสอน และการควบคุมผู้อื่นมากขึ้น พอใจกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น

2. ประโยชน์ต่อผู้แนะแนวหรือผู้นำกลุ่ม ในฐานะผู้บริการแนะแนวซึ่งต้องจัดบริการให้กับนักเรียน ผู้แนะแนวที่ได้รับการฝึกฝนอบรมเรื่องกลุ่มจะสามารถให้บริการนักเรียนเป็นกลุ่มเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวจะทำให้ประหยัดเวลา นอกจากนี้สมาชิกกลุ่มที่เข้าร่วมกลุ่มก็มีโอกาสได้รู้จักตนเองในด้านต่าง ๆ เช่น ความเป็นผู้นำจากการเข้าร่วมกิจกรรมเช่นกัน นอกจากนี้ยังสามารถใช้วางแผนชีวิต วางแผนการศึกษาต่อ หรือวางแผนการเลือกอาชีพได้

3. ประโยชน์ต่อโรงเรียนและชุมชน นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มย่อมมีพัฒนาการในตนเองอันจะทำให้เป็นบุคคลที่มีความสามารถมีคุณค่าเป็นผลผลิตที่มีคุณภาพของโรงเรียนและประชากรที่มีคุณภาพของชุมชนต่อไป

สรุปได้ว่า ผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม จะช่วยให้สมาชิกกลุ่มพัฒนาตนเองทั้งด้านการอยู่ร่วมกันในสังคมและตัวเอง มีความรับผิดชอบมีเหตุผล พัฒนาในด้านความคิด เจตคติ ค่านิยม และพฤติกรรม สามารถเผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ และเรียนรู้ที่จะแก้หรือต่อสู้ได้อย่างถูกต้อง มีประสบการณ์ในการดำรงชีพแบบประชาธิปไตย

3.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

3.10.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มในประเทศนั้นได้มีการนำกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ มาใช้เพื่อพัฒนานักเรียนอันก่อให้เกิดความเจริญงอกงาม ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมในส่วนที่เกี่ยวข้องดังนี้

ลัดดาวรรณ ณ ระนอง (2525 : 52) ทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพฯ โดยจัดโปรแกรมการฝึกกิจกรรมกลุ่ม 15 ครั้ง กับกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนตามปกติ ผลการทดลองพบว่า หลังการฝึก กิจกรรมกลุ่มแล้วนักเรียนที่ได้รับการฝึกมีการพัฒนาความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มทดลองมีการพัฒนาความมีวินัยในตนเองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มานะ สอนสารี (2530 : 59) ได้ทดลองการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดธรรมจักร อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 24 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 12 คน โดยจัดโปรแกรมการฝึกกิจกรรมกลุ่มทั้งหมด 12 ครั้ง ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงกิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ได้

กรองทอง ทองพลับ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเมืองเชลียง อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2536 จำนวน 24 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 12 คน โดยจัดโปรแกรมการฝึกกิจกรรมกลุ่มทั้งหมด 12 ครั้ง ผลการทดลองปรากฏพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มารีสา เครื่องพนัส (2536 : 50-51) ได้ทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้ด้านอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านป่าซาง อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีการรับรู้ ด้านอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

มีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของคน ตลอดจนถึงพัฒนาความสามารถการทำงานเป็นกลุ่มในด้านต่าง ๆ ในต่างประเทศมากมาย ผู้วิจัยได้รวบรวมในส่วนที่เกี่ยวข้องมาเสนอ ดังนี้

เทรปปา และไฟรด์ (Treppa & Frinke. 1972 : 466-468) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการฝึกความไวในการรับรู้ที่มีต่อความเข้าใจในตนเอง โดยใช้กลุ่มทดลอง 11 คนและกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึก 11 คน พบว่า กลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจตนเองไปในทางที่ดี มีความสามารถในการควบคุมตนเอง รู้คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ มีความนับถือตนเอง ยอมรับตนเองและเข้าใจความเป็นมนุษย์ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ คิวแนนและฟูลด์ (นิมา วิจิตร ศิริ. 255 : 23 อ้างอิงมาจาก Quinan & Fould. 1970 : 145-149) ที่ศึกษาเกี่ยวกับผลของการฝึกความไวในการรับรู้ที่มีต่อความเข้าใจตนเองของผู้รับการฝึกโดยการใช้การฝึกแบบกลุ่มทนทาน (Maraton Group) ซึ่งให้ทุกคนแสดงกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงบทบาทการสื่อสารด้วยคำพูดและการอภิปราย การฝึกใช้เวลา 30

ชั่วโง่งมติดต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้รับการฝึกมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจตนเองในด้านต่าง ๆ ดีขึ้น คือ ด้านคุณค่าตนเองตามความเป็นจริง ด้านความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ด้านความสามารถในการควบคุมความรู้สึกและอารมณ์ของตนเอง เป็นต้น และเดอร์ชมิทท์ (Durschmidt. 1978 : 3953-A) ได้ทดลองเข้าร่วมกลุ่มการสัมมนาที่เปิดโอกาสให้แต่ละบุคคลได้แสดงศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามปกติ ปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีการยอมรับตนเอง (Self Acceptance) ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พาเนส และ มิโด (อารี รังสินนท์ 2528 : 111 อ้างอิงจาก Parnes & meadows. 1967 : unpagged) ได้ทดลองใช้วิธีระดมพลังสมองกับกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ในการหาวิธีแก้ปัญหาย่างสร้างสรรค์โดยให้ทุกคนพูดถึงวิธีแก้ปัญหากลุ่มที่หนึ่งใช้วิธีระดมพลังสมอง คือ ให้ทุกคนพูดเท่าที่คิดออกมา ไม่จำเป็นจะต้องเป็นวิธีแก้ปัญหที่ดีหรือเกี่ยวข้องให้พูดเท่าที่มีความคิดแวบเข้ามาในสมอง ส่วนกลุ่มที่สองให้เสนอวิธีคิดแก้ปัญหเฉพาะความคิดที่ดี และมีความสัมพันธ์กับเรื่องปรากฏผลว่าในระยะเวลาแก้ปัญหเท่ากัน กลุ่มที่ใช้วิธีระดมพลังสมองมีความคิดแก้ปัญหามากและได้ผลกว่ากลุ่มที่ต้องออกความคิดเฉพาะความคิดที่ดีและเกี่ยวเนื่องด้วยเท่านั้น

เอสเคนนาซี (อดุลย์เดช ตียะบุตร. 2534 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Eskenazi. 1987 : 2820-A) ได้ทำการศึกษารื่องกลุ่มแนะนำการศึกษาด้านอาชีพในระดับท้องถิ่นกับรูปแบบที่มีประสิทธิภาพของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหารูปแบบที่มีประสิทธิภาพของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์รูปแบบที่ได้เสนอในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ระบบการติดต่อสื่อสารในกลุ่มการเห็นคุณค่าของการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเพื่อผลสำเร็จของกลุ่ม และการยอมรับของสมาชิกกลุ่มในด้านความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบทั้งสามเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพและยังมีความสัมพันธ์ร่วมต่อความสำเร็จของกลุ่มให้คะแนนนำการศึกษาด้านอาชีพอีกด้วย

สรุปแล้วจะเห็นว่า งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่สนับสนุนกิจกรรมกลุ่มประเภทต่าง ๆ สามารถพัฒนาความคิด ความเข้าใจ และพฤติกรรมของบุคคลได้ ตั้งแต่ความเข้าใจตนเอง การมีมนุษยสัมพันธ์ ความรับผิดชอบ การกล้าแสดงออก รวมถึงการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การจัดกระทำข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษา เป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ปีการศึกษา 2550 จำนวน 16 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม
2. แบบวัดอัถมโนทัศน์

การสร้างเครื่องมือ

1. แผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม เป็นแผนการจัดกิจกรรมที่ให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันเพื่อให้เกิดอัถมโนทัศน์ในเชิงบวก มีจำนวน 12 แผน

ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม

การสร้างแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎีการจัดกิจกรรมกลุ่มที่สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ และ เอกสารประกอบที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่มและอัตมโนทัศน์ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ของแบบสอบถาม เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมกลุ่ม

1.2 สร้างแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับแบบสอบถามอัตมโนทัศน์ โดยแบ่งเป็น สารสำคัญ หลักการและเป้าหมาย

1.3 กำหนดรูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม โดยแต่ละแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มมีองค์ประกอบ ดังนี้

- 1.3.1 ชื่อกิจกรรม
- 1.3.2 จุดประสงค์
- 1.3.3 จำนวนสมาชิก
- 1.3.4 ระยะเวลา
- 1.3.5 สถานที่
- 1.3.6 อุปกรณ์
- 1.3.7 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

1.4 นำแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 12 แผน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญด้านอัตมโนทัศน์ และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

2. นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำไปทดลองกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย จำนวน 2 คน เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับแบบวัดอัตมโนทัศน์ และความเหมาะสม นำไปปรับปรุงก่อนการทดลองสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบวัดอัตมโนทัศน์

แบบวัดอัตมโนทัศน์ เป็นแบบวัดที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อตนเองรวมทั้งความรู้สึก เจตคติ ตลอดจนการรับรู้ของบุคคลที่มีต่อตนเองเกี่ยวกับลักษณะรูปร่าง ความสามารถ การรับรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตนผู้อื่น

ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดอัตมโนทัศน์

แบบวัดอัตมโนทัศน์ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดอัตมโนทัศน์ โดยปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ศึกษาทฤษฎี แนวคิดเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดอัตมโนทัศน์ของปีแอร์ และแฮริส(The Piers Harris Children Self – Concept Scale)ซึ่งสร้างขึ้นโดยอาศัยทฤษฎีความคิดเกี่ยวกับตนเองของ เจอร์จิลด์ ซึ่งจูไรรัตน์ เปรมาษฐ์เสียร(2531: 65-68)ได้แปลไว้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและเด็ก ตั้งแต่อายุ 8 ปี ถึงวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งแบ่งเป็น 6 องค์ประกอบ ดังนี้

2.2.1 องค์ประกอบที่ 1 แสดงลักษณะพฤติกรรม

2.2.2 องค์ประกอบที่ 2 แสดงลักษณะสติปัญญา

2.2.3 องค์ประกอบที่ 3 แสดงลักษณะรูปร่างและคุณลักษณะ

2.2.4 องค์ประกอบที่ 4 แสดงลักษณะความวิตกกังวล

2.2.5 องค์ประกอบที่ 5 แสดงลักษณะความเป็นคนที่น่านิยม

2.2.6 องค์ประกอบที่ 6 แสดงลักษณะความสุขและความพึงพอใจ

2.3 นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ที่สร้างขึ้นเสร็จแล้วมาดัดแปลงแก้ไขให้เหมาะสมกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านอัตมโนทัศน์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์

2.4 นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหา ค่า IOC แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC โดยตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่าแบบวัดในแต่ละข้อมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ประสงค์หรือไม่ โดยกำหนดคะแนน

คะแนน +1	หมายถึง	แบบทดสอบที่วัดแน่ใจว่าวัดตรงจุดประสงค์
คะแนน 0	หมายถึง	แบบทดสอบที่วัดไม่แน่ใจว่าวัดตรงจุดประสงค์
คะแนน -1	หมายถึง	แบบทดสอบที่วัดแน่ใจว่าวัดไม่ตรงจุดประสงค์

2.5 นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหา ค่า IOC สูงแล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.5 ถึง 1 มาทำการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ จัดทำแบบวัดอัตมโนทัศน์ให้สมบูรณ์

2.6 นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ นำออกไปทดลองกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2 คนของสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย

การจัดกระทำข้อมูล

1. แบบแผนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One - Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538) ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ตัวแปรอิสระ	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

เมื่อ	E	แทน	นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
	X	แทน	การทำกิจกรรมกลุ่ม
	T ₁	แทน	ทดสอบวัดความสามารถด้านอัตมโนทัศน์ก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม
	T ₂	แทน	ทดสอบวัดความสามารถด้านอัตมโนทัศน์หลังทำกิจกรรมกลุ่ม

2. ขั้นตอนการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการทดลองครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง โดยมีขั้นตอนการทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยเสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อออกหนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน และขออนุญาตอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เพื่อขอความอนุเคราะห์ดำเนินการทดลองกิจกรรมกลุ่มกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทดลอง และดำเนินงานตามขั้นตอนการทดลองตามแผนการสอนการทำกิจกรรมกลุ่ม

3. ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดอัตมโนทัศน์ก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดอัตมโนทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ดำเนินการทำกิจกรรมกลุ่มตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 50 นาที รวม 12 ครั้ง มีลำดับการทำกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

ตารางกำหนดการจัดกิจกรรมกลุ่ม

สัปดาห์	เวลา	วัน	แผนการจัด กิจกรรมครั้งที่	กิจกรรม
1	15.30 – 16.20	จันทร์	1	1) ใจสัมพันธ
	15.30 – 16.20	พุธ		
	15.30 – 16.20	ศุกร์	2	2) ก้อนหิน
2	15.30 – 16.20	จันทร์		
	15.30 – 16.20	พุธ	3	3) ปิงปองสมานมิตร
	15.30 – 16.20	ศุกร์		
3	15.30 – 16.20	จันทร์	4	4) ความอดทน
	15.30 – 16.20	พุธ		
	15.30 – 16.20	ศุกร์	5	5) คลำดี ๆ
4	15.30 – 16.20	จันทร์		
	15.30 – 16.20	พุธ	6	6) แคะน้ำอ้อย
	15.30 – 16.20	ศุกร์		
5	15.30 – 16.20	จันทร์	7	7) เหยี่ยววิเศษ
	15.30 – 16.20	พุธ		
	15.30 – 16.20	ศุกร์	8	8) แสดงบทบาท
6	15.30 – 16.20	จันทร์		
	15.30 – 16.20	พุธ	9	9) ตาบอด
	15.30 – 16.20	ศุกร์		

สัปดาห์	เวลา	วัน	แผนการจัดกิจกรรมครั้งที่	กิจกรรม
7	15.30 – 16.20	จันทร์	10	10) ภาพปริศนา
	15.30 – 16.20	พุธ		
	15.30 – 16.20	ศุกร์	11	11) กระเป๋าถ่ายโรค
8	15.30 – 16.20	จันทร์		
	15.30 – 16.20	พุธ	12	12) ช่องความดี
	15.30 – 16.20	ศุกร์		

5. เมื่อเสร็จสิ้นการทำกิจกรรมกลุ่มคาบสุดท้ายแล้ว ทำการทดสอบวัดทัศนคติหลังทำกิจกรรมกลุ่ม (Pos-test) ด้วยแบบสอบถามวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นฉบับเดียวกับสอบถามก่อนการทดลอง แล้วบันทึกคะแนน นำไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

6. เกณฑ์ในการตัดสินคะแนนแบบวัดทัศนคติแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับมีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้

ข้อความทางบวก				ข้อความทางลบ			
มากที่สุด	ให้	5	คะแนน	ให้	1	คะแนน	
มาก	ให้	4	คะแนน	ให้	2	คะแนน	
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน	ให้	3	คะแนน	
น้อย	ให้	2	คะแนน	ให้	4	คะแนน	
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน	ให้	5	คะแนน	

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนแปรปรวนของคะแนนทัศนคติ
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนทัศนคติ การทดลองของกลุ่มทดลองโดยแยกเป็นด้านและเป็นภาพรวมทั้งหมดโดยใช้การทดสอบค่าที (T-test แบบ Paired Sample)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาดัชนีความแม่นยำตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบวัดอัตตมโนทัศน์กับวัตถุประสงค์ (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2527 : 89-91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2. สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนจากใช้แบบวัดอัตตมโนทัศน์ ใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ.2538:73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	X	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักศึกษาทั้งหมด

2.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ.2538 : 79)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบแต่ละข้อยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่อทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการยิน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มีผลวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอ ดังนี้

1. การวัดทัศนคติของนักศึกษาในแต่ละด้านก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านแสดงลักษณะพฤติกรรมก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินทัศนคติ ด้านการแสดงลักษณะพฤติกรรม	X	SD	ระดับทัศน คติ
1. ฉันเป็นคนเก่ง	2.75	0.77	ปานกลาง
2. ฉันไม่ชอบผลัดวันประกันพรุ่ง	2.06	1.23	น้อย
3. ฉันกล้าแสดงออก	2.06	0.99	น้อย
4. ฉันเป็นคนขยัน	2.37	0.70	น้อย
5. ฉันผูกมิตรกับคนอื่น ๆ ได้ง่าย	1.93	1.34	น้อย
6. ฉันเป็นคนขี้เกียจ	1.75	0.85	น้อย
7. ฉันเป็นคนขี้สงสัย	2.56	1.03	ปานกลาง
8. ฉันเป็นคนเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย	1.56	0.81	น้อย
9. ฉันทำแต่สิ่งที่ถูกต้องเสมอ	2.43	0.81	น้อย
10. ฉันเป็นคนหนักแน่นและอดทน	1.75	0.85	น้อย
รวมเฉลี่ย	2.12	1.02	น้อย

จากตาราง 1 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการยินมีทัศนคติด้านการแสดงลักษณะพฤติกรรมก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยเกือบทุกรายการยกเว้นในรายการฉันเป็นคนเก่งและ ฉันเป็นคนขี้สงสัย ที่มีทัศนคติด้านการแสดงลักษณะพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านสติปัญญาก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญา	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
11. ฉันเรียนหนังสือดี	2.00	0.63	น้อย
12. ฉันทำงานเกี่ยวกับการเรียนเสร็จก่อนเป็นคนแรก	2.31	0.87	น้อย
13. ฉันไม่ประหม่าเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม	1.43	0.62	น้อยที่สุด
14. ฉันเป็นคนแก้ปัญหาได้ดี	2.25	1.00	น้อย
15. ฉันอ่านหนังสือเก่ง	1.00	0	น้อยที่สุด
16. ฉันมักจำสิ่งที่เรียนมาได้ทั้งหมด	2.12	1.25	น้อย
17. เพื่อนๆชอบความคิดเห็น	2.00	0.63	น้อย
18. ฉันทำการบ้านเสร็จทุกครั้ง	2.06	1.06	น้อย
19. ฉันคิดว่าฉันฉลาดเหมือนคนอื่นๆ	2.81	0.40	ปานกลาง
20. ฉันตั้งใจเรียน	2.81	1.22	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	2.08	0.98	น้อย

จากตาราง 2 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้าน

สติปัญญาก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยที่สุดในรายการ ฉันไม่ประหม่าเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม กับ ฉันอ่านหนังสือเก่งอีกทั้งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยในรายการ ฉันเรียนหนังสือดี ฉันทำงานเกี่ยวกับการเรียนเสร็จก่อนเป็นคนแรกฉันเป็นคนแก้ปัญหาได้ดี ฉันมักจำสิ่งที่เรียนมาได้ทั้งหมด เพื่อนๆชอบความคิดเห็น และฉันทำการบ้านเสร็จทุกครั้ง นอกนั้นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านรูปร่างลักษณะก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างลักษณะ	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
21. ฉันเป็นคนหน้าตาดี	2.50	1.04	น้อย
22. ฉันเป็นคนแข็งแรง	2.12	0.71	น้อย
23. ฉันพอใจเรื่องรูปร่างของฉัน	2.31	1.30	น้อย
24. ฉันออกกำลังกายเสมอ	1.18	0.40	น้อยที่สุด
25. ฉันมีความสามารถในงานฝีมือ	2.50	1.15	น้อย
26. ฉันเป็นคนรอบคอบ	2.31	0.70	น้อย
27. ฉันเป็นคนที่ไว้ใจได้	1.87	0.61	น้อย
28. ฉันเป็นคนเหมือนคนอื่น	1.87	0.34	น้อย
29. ฉันตัดสินใจได้ดี	2.18	0.91	น้อย
30. ฉันมีความรับผิดชอบ	2.06	1.06	น้อย
รวมเฉลี่ย	2.22	1.06	น้อย

จากตาราง 3 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างลักษณะก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยเกือบทุกรายการยกเว้นในรายการฉันออกกำลังกายเสมอที่นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างลักษณะก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านความวิตกกังวลก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินทัศนคติ ด้านความวิตกกังวล	X	SD	ระดับทัศนคติ
31. ทุกคนยอมรับฉัน	1.56	0.72	น้อย
32. ฉันรู้สึกสบายใจเมื่อต้องสอบ	1.62	0.71	น้อย
33. ฉันเป็นคนไม่ค่อยคิดมาก	1.43	0.62	น้อยที่สุด
34. ฉันไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม	2.25	0.85	น้อย
35. ฉันรู้สึกเหมือนทุกคนคอยดูแลฉัน	2.00	0.81	น้อย
36. ฉันมีความสุข	2.31	0.94	น้อย
37. ฉันไม่เคยกลัวอะไร	2.18	1.16	น้อย
38. ฉันไม่คิดมากเมื่อถูกตำหนิจากสมาชิกในครอบครัว	1.75	0.93	น้อย
39. ฉันทำแต่สิ่งดี	1.81	0.65	น้อย
40. ฉันคิดว่าฉันทำอะไรก็ถูกไปหมด	2.50	1.26	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	1.94	0.93	น้อย

จากตาราง 4 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีทัศนคติด้านความวิตกกังวลก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยที่สุดในรายการฉันเป็นคนไม่ค่อยคิดมาก อีกทั้งพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีทัศนคติด้านความวิตกกังวลก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยเกือบทุกรายการ ยกเว้นในรายการฉันคิดว่าฉันทำอะไรก็ถูกไปหมดซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีทัศนคติด้านความวิตกกังวลก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านความเป็นคนที่น่านิยมนก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนที่น่านิยม	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
41. ฉันเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป	1.00	1.40	น้อยที่สุด
42. เพื่อนๆ มักเลือกฉันทำงานในกลุ่ม	1.68	0.70	น้อย
43. เพื่อนๆ จดจำฉันได้	1.93	0.68	น้อย
44. เพื่อนๆ มักให้ฉันเป็นผู้นำ	1.31	0.70	น้อยที่สุด
45. เพื่อนๆ ชอบมาคุยกับฉัน	3.12	1.45	ปานกลาง
46. ฉันชอบทำงานเป็นกลุ่ม	2.00	1.03	น้อย
47. ฉันไม่ชอบบิณฑบาตผู้อื่น	1.31	0.47	น้อยที่สุด
48. เพื่อนๆ ชอบ เล่นกับฉัน	1.18	0.40	น้อยที่สุด
49. ฉันได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	1.68	0.70	น้อย
50. เพื่อนๆ มักเห็นความสำคัญของฉัน	1.93	0.68	น้อย
รวมเฉลี่ย	2.00	1.18	น้อย

จากตาราง 5 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนที่น่านิยมนก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยที่สุดในรายการฉันเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป เพื่อนๆ มักให้ฉันเป็นผู้นำ เพื่อนๆ มักพูดชมฉัน และเพื่อนๆ ชอบ เล่นกับฉันอีกทั้งพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนที่น่านิยมนก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยในรายการเพื่อนๆ มักเลือกฉันทำงานในกลุ่ม เพื่อนๆ จดจำฉันได้ ฉันชอบทำงานเป็นกลุ่ม และฉันได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ยกเว้นในรายการเพื่อนๆ ชอบมาคุยกับฉันซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนที่น่านิยมนก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ ด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจ	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
51. ฉันเป็นคนโชคดี	2.00	0.51	น้อย
52. ฉันมีครอบครัวอบอุ่น	2.50	0.63	ปานกลาง
53. ฉันมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์ให้ส่วนรวม	2.62	0.80	ปานกลาง
54. ครอบครัวภูมิใจในตัวฉัน	2.87	0.61	ปานกลาง
55. ฉันพอใจในสภาพของตัวเอง	2.18	1.04	น้อย
56. ฉันเป็นมองโลกในแง่ดี	2.68	0.79	ปานกลาง
57. ฉันเป็นคนทันโลก	1.68	0.87	น้อย
58. ฉันพอใจในความสามารถของตัวเอง	1.37	0.71	น้อยที่สุด
59. ฉันเป็นคนสุภาพ	1.56	0.89	น้อย
60. ฉันเป็นคนไม่เห็นแก่ตัว	3.12	0.95	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	2.26	0.96	น้อย

จากตาราง 6 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยที่สุดในรายการฉันพอใจในความสามารถของตัวเองอีกทั้งพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความแสดงลักษณะความพึงพอใจก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อยในรายการฉันเป็นคนโชคดี ฉันพอใจในสภาพของตัวเอง ฉันเป็นคนทันโลกและฉันเป็นคนสุภาพยกเว้นในรายการฉันมีครอบครัวอบอุ่น ฉันมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์ให้ส่วนรวม ครอบครัวภูมิใจในตัวฉัน ฉันเป็นคนมองโลกในแง่ดีและฉันเป็นคนไม่เห็นแก่ตัวซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในทุกๆด้านก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ ลักษณะที่เป็นส่วนรวม	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
1. ด้านแสดงพฤติกรรม	2.12	1.02	น้อย
2. ด้านแสดงลักษณะด้านสติปัญญา	2.08	0.98	น้อย
3. ด้านแสดงลักษณะรูปร่าง	2.22	1.06	น้อย
4. ด้านแสดงความวิตกกังวล	1.94	0.93	น้อย
5. ด้านแสดงลักษณะความเป็นคนน่านิยม	2.00	1.18	น้อย
6. ด้านแสดงลักษณะความสุขและความพึงพอใจ	2.26	0.96	น้อย

จากตาราง 7 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ในทุกๆด้านก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อย

2. การวัดอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในแต่ละด้านหลังทำกิจกรรมกลุ่ม

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านแสดงลักษณะพฤติกรรมหลังทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ ด้านการแสดงลักษณะพฤติกรรม	X	SD	ระดับอัตมโน ทัศน์
1. ฉันเป็นคนเก่ง	3.93	0.77	มาก
2. ฉันไม่ชอบผลัดวันประกันพรุ่ง	4.12	0.80	มาก
3. ฉันกล้าแสดงออก	4.75	0.44	มากที่สุด
4. ฉันเป็นคนขยัน	4.50	0.63	มาก
5. ฉันผูกมิตรกับคนอื่น ๆ ได้ง่าย	4.37	0.71	มาก
6. ฉันเป็นคนร่าเริง	4.62	0.5	มากที่สุด
7. ฉันเป็นคนว่องไว	4.12	0.71	มาก
8. ฉันเป็นคนเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย	3.87	0.88	มาก
9. ฉันทำแต่สิ่งที่ถูกต้องเสมอ	4.00	0.81	มาก
10. ฉันเป็นคนหนักแน่นและอดทน	3.43	1.03	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	4.21	0.83	มาก

จากตาราง 8 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะพฤติกรรมหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากที่สุดในรายการฉันกล้าแสดงออกและฉันเป็นคนร่าเริงอีกทั้งพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะพฤติกรรมหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากในรายการฉันเป็นคนกล้าแสดงออก ฉันไม่เคยทำผิดร้ายแรง ฉันเป็นคนขยัน ฉันผูกมิตรกับคนอื่น ๆ ได้ง่าย ฉันเป็นคนว่องไว ฉันเป็นคนเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย และฉันทำแต่สิ่งที่ถูกต้องเสมอ ยกเว้นในรายการฉันเป็นคนหนักแน่นและอดทนซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะพฤติกรรมหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านสติปัญญาหลังทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ ด้านสติปัญญา	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
11. ฉันเรียนหนังสือดี	3.25	0.44	ปานกลาง
12. ฉันทำงานเกี่ยวกับการเรียนเสร็จก่อนเป็นคนแรก	3.87	1.02	มาก
13. ฉันไม่ประหม่าเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม	2.87	0.95	ปานกลาง
14. ฉันเป็นคนแก้ปัญหาได้ดี	3.50	0.81	มาก
15. ฉันอ่านหนังสือเก่ง	2.00	0.51	น้อย
16. ฉันมักจำสิ่งที่เรียนมาได้ทั้งหมด	2.93	1.28	ปานกลาง
17. เพื่อนๆชอบความคิดเห็น	4.81	0.40	มากที่สุด
18. ฉันทำการบ้านเสร็จทุกครั้ง	3.81	0.75	มาก
19. ฉันคิดว่าฉันฉลาดเหมือนคนอื่นๆ	4.87	0.34	มากที่สุด
20. ฉันตั้งใจเรียน	4.06	0.85	มาก
รวมเฉลี่ย	3.57	1.15	มาก

จากตาราง 9 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากที่สุดในรายการเพื่อนๆชอบความคิดเห็นและฉันคิดว่าฉันฉลาดเหมือนคนอื่นๆอีกทั้งพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะสติปัญญาหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากในรายการฉันทำงานเกี่ยวกับการเรียนเสร็จก่อนเป็นคนแรก ฉันเป็นคนแก้ปัญหาได้ดี ฉันทำการบ้านเสร็จทุกครั้ง และฉันตั้งใจเรียน

และพบอีกว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะสติปัญญาหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลางในรายการฉันเรียนหนังสือดี ฉันไม่ประหม่าเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม ฉันมักจำสิ่งที่เรียนมาได้ทั้งหมดยกเว้นในรายการฉันอ่านหนังสือเก่งซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านสติปัญญาหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านรูปร่างลักษณะ

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างลักษณะ	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
21. ฉันเป็นคนหน้าตาดี	4.43	0.72	มาก
22. ฉันเป็นคนแข็งแรง	4.75	0.44	มากที่สุด
23. ฉันพอใจเรื่องรูปร่างของฉัน	3.50	1.50	มาก
24. ฉันออกกำลังกายเสมอ	2.37	0.88	ปานกลาง
25. ฉันมีความสามารถในงานฝีมือ	3.93	1.06	มาก
26. ฉันเป็นคนรอบคอบ	2.87	0.71	ปานกลาง
27. ฉันเป็นคนที่ไม่ใจได้	4.56	0.51	มากที่สุด
28. ฉันเป็นคนเหมือนคนอื่น	2.25	0.85	น้อย
29. ฉันตัดสินใจได้ดี	3.18	1.04	มาก
30. ฉันมีความรับผิดชอบ	4.12	0.80	มาก
รวมเฉลี่ย	3.60	1.22	มาก

จากตาราง 10 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างลักษณะหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากที่สุดในการเป็นคนแข็งแรงและฉันเป็นคนที่ไม่ใจได้อีกทั้งพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างลักษณะหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากในการเป็นคนหน้าตาดี ฉันพอใจเรื่องรูปร่างของฉัน ฉันมีความสามารถในงานฝีมือ ฉันตัดสินใจได้ดีและฉันมีความรับผิดชอบยกเว้นในการฉันออกกำลังกายเสมอกับฉันเป็นคนรอบคอบซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างลักษณะหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านความวิตกกังวลหลังทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ ด้านความวิตกกังวล	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
31. ทุกคนยอมรับฉัน	3.75	0.93	มาก
32. ฉันรู้สึกสบายใจเมื่อต้องสอบ	3.00	0.36	ปานกลาง
33. ฉันเป็นคนไม่ค่อยคิดมาก	2.87	0.95	ปานกลาง
34. ฉันไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม	2.87	0.61	ปานกลาง
35. ฉันรู้สึกเหมือนทุกคนคอยดูแลฉัน	2.81	0.75	ปานกลาง
36. ฉันมีความสุข	3.06	0.57	ปานกลาง
37. ฉันไม่เคยกลัวอะไร	3.31	0.79	ปานกลาง
38. ฉันไม่คิดมากเมื่อถูกตำหนิจากสมาชิกในครอบครัว	3.00	0.96	ปานกลาง
39. ฉันทำแต่สิ่งดี	4.56	0.62	มากที่สุด
40. ฉันคิดว่าฉันทำอะไรก็ถูกไปหมด	3.93	0.85	มาก
รวมเฉลี่ย	3.31	0.92	ปานกลาง

จากตาราง 11 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากที่สุดในการยอมรับฉัน อีกทั้งพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากในรายการ ทุกคนยอมรับฉัน ฉันคิดว่าฉันทำอะไรก็ถูกไปหมดนอกนั้นเกือบทุกรายการนักศึกษามีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความวิตกกังวลหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านความเป็นคนที่น่าิยมหลังทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนที่น่านิยม	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
41. ฉันเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป	4.75	0.57	มากที่สุด
42. เพื่อนๆ มักเลือกฉันทำงานในกลุ่ม	3.00	0.73	ปานกลาง
43. เพื่อนๆ จดจำฉันได้	2.93	0.85	ปานกลาง
44. เพื่อนๆ มักให้ฉันเป็นผู้นำ	3.12	0.61	ปานกลาง
45. เพื่อนๆ ชอบมาคุยกับฉัน	4.06	1.06	มาก
46. ฉันชอบทำงานเป็นกลุ่ม	3.00	0.96	ปานกลาง
47. ฉันไม่ชอบบิณฑบาตผู้อื่น	3.00	0.81	ปานกลาง
48. เพื่อนๆ ชอบเล่นกับฉัน	2.68	1.01	ปานกลาง
49. ฉันได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์	3.25	0.77	ปานกลาง
50. เพื่อนๆ มักให้ความสำคัญกับฉัน	3.37	0.80	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	3.31	1.00	ปานกลาง

จากตาราง 12 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนที่น่านิยมหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลางเกือบทุกรายการยกเว้นในรายการฉันเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปและเพื่อนๆ ชอบมาคุยกับฉันซึ่งนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนที่น่านิยมหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากที่สุดและมากตามลำดับ

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจหลังทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ ด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจ	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
51. ฉันเป็นคนโชคดี	3.37	0.61	ปานกลาง
52. ฉันมีครอบครัวอบอุ่น	3.68	0.94	มาก
53. ฉันมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์ให้ส่วนร่วม	4.06	0.85	มาก
54. ครอบครัวภูมิใจในตัวฉัน	4.37	0.71	มาก
55. ฉันพอใจในสภาพของตัวเอง	3.56	0.81	มาก
56. ฉันเป็นมองโลกในแง่ดี	4.12	0.71	มาก
57. ฉันเป็นคนทันโลก	2.93	0.57	ปานกลาง
58. ฉันพอใจในความสามารถของตัวเอง	3.12	0.61	ปานกลาง
59. ฉันเป็นคนสุภาพ	2.75	0.85	ปานกลาง
60. ฉันเป็นคนไม่เห็นแก่ตัว	3.81	0.98	มาก
รวมเฉลี่ย	3.58	0.91	มาก

จากตาราง 13 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับมากในรายการฉันมีครอบครัวอบอุ่น ฉันมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์ให้ส่วนร่วม ครอบครัวภูมิใจในตัวฉัน ฉันพอใจในสภาพของตัวเอง ฉันเป็นมองโลกในแง่ดีและฉันเป็นคนไม่เห็นแก่ตัว นอกนั้นในรายการอื่นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะความพึงพอใจหลังทำกิจกรรมกลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในทุกๆด้านหลังทำกิจกรรมกลุ่ม

รายการประเมินอัตมโนทัศน์ ลักษณะที่เป็นส่วนรวม	X	SD	ระดับอัตมโนทัศน์
1. ด้านแสดงพฤติกรรม	4.21	0.83	มาก
2. ด้านแสดงลักษณะสติปัญญา	3.57	1.15	มาก
3. ด้านแสดงลักษณะรูปร่าง	3.60	1.22	มาก
4. ด้านแสดงความวิตกกังวล	3.31	0.92	ปานกลาง
5. ด้านแสดงลักษณะความเป็นคนน่านิยม	3.31	1.00	ปานกลาง
6. ด้านแสดงลักษณะความสุขและความพึงพอใจ	3.58	0.91	มาก

จากตาราง 14 พบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีลักษณะอัตมโนทัศน์ด้านแสดงพฤติกรรม ด้านแสดงลักษณะสติปัญญา ด้านแสดงลักษณะรูปร่าง และด้านแสดงลักษณะความสุขและความพึงพอใจอยู่ในระดับมากนอกนั้นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีลักษณะอัตมโนทัศน์ด้านอื่นๆอยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

อัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	ก่อนทำกิจกรรม		หลังทำกิจกรรมกลุ่ม		T
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	SD	
1. ด้านแสดงลักษณะพฤติกรรม	2.12	1.02	4.21	0.83	14.26**
2. ด้านแสดงลักษณะด้านสติปัญญา	2.08	0.98	3.57	1.15	9.21**
3. ด้านแสดงลักษณะรูปร่าง	2.22	1.06	3.60	1.22	8.57**
4. ด้านแสดงความวิตกกังวล	1.94	0.93	3.31	0.92	11.77**
5. ด้านแสดงลักษณะความเป็นคนน่านิยม	2.00	1.18	3.31	1.00	7.60**
6. ด้านแสดงลักษณะความสุขและความพึงพอใจ	2.26	0.96	3.58	0.91	11.94*

$$* P < .05 \quad T_{(.05,16)} = 1.75$$

จากตาราง 15 พบว่าอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เกิดขึ้นภายหลังจากการทำกิจกรรมกลุ่มแตกต่างไปอัตมโนทัศน์ก่อนทำกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกด้าน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มุ่งศึกษาเปรียบเทียบผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. เพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมกลุ่ม

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มมีอัตมโนทัศน์อยู่ในระดับดีขึ้น
2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มหลังทดลองมีอัตมโนทัศน์สูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษา เป็นนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก โปรแกรมวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป ชั้นปีที่ 1 โปรแกรมวิชาพลศึกษา ชั้นปีที่ 2 และ โปรแกรมวิชาเทคโนโลยีเซรามิกส์ ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 มหาวิทยาลัยราชภัฏ พิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 26 เดซิเบลขึ้นไป จำนวน 16 คน ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. **แผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม** เป็นแผนการจัดกิจกรรมที่ให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันเพื่อให้เกิดอัธมโนทัศน์ในเชิงบวก มีจำนวน 12 แผน ประกอบไปด้วย

- แผนที่ 1 ใจสัมพันธ
- แผนที่ 2 ก้อนหิน
- แผนที่ 3 ปิงปองสมานมิตร
- แผนที่ 4 ความอดทน
- แผนที่ 5 คล้ายๆ
- แผนที่ 6 แกะน้อย
- แผนที่ 7 เหยี่ยววิเศษ
- แผนที่ 8 แสดงบทบาท
- แผนที่ 9 ตาบอด
- แผนที่ 10 ภาพปริศนา
- แผนที่ 11 กระเป๋าถ่ายโรค
- แผนที่ 12 ซองความดี

2. **แบบวัดอัธมโนทัศน์** คือแบบวัดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ด้านลักษณะพฤติกรรม ด้านสติปัญญา ด้านรูปร่างและคุณลักษณะ ด้านความวิตกกังวล ด้านความเป็นคนที่น่านิยม และด้านความสุขและความพึงพอใจ

วิธีการดำเนินการทดลอง

1.ขั้นก่อนทดลอง

ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีการจัดกิจกรรมกลุ่มที่สอดคล้องกับอัธมโนทัศน์ และ เอกสารประกอบที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่มและอัธมโนทัศน์ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ของแบบสอบถาม เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมกลุ่มสร้างแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับแบบสอบถามอัธมโนทัศน์ โดยแบ่งเป็น สาระสำคัญ หลักการและเป้าหมาย จากนั้นผู้วิจัยได้กำหนดรูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม โดยแต่ละแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มมีองค์ประกอบ ดังนี้

- 1.1 ชื่อกิจกรรม
- 1.2 จุดประสงค์
- 1.3 จำนวนสมาชิก
- 1.4 ระยะเวลา
- 1.5 สถานที่
- 1.6 อุปกรณ์
- 1.7 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้ นำแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 12 แผน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญด้านอัตตมโนทัศน์ และผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อการสอน ตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

ผู้วิจัย นำแผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วนำไปทดลองกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สถาบันพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย จำนวน 2 คน เพื่อหาข้อบกพร่องเกี่ยวกับแบบวัดอัตตมโนทัศน์ และความเหมาะสม ก่อนนำไปปรับปรุงก่อนการทดลองสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่าง (Pre-test)

2.ขั้นตอนการทดลอง

ดำเนินการทำกิจกรรมกลุ่ม ตามแผนกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วันวันละ 50 นาที ในวันจันทร์ พุธ และศุกร์ ในช่วงเวลา 15.00-15.50 น. รวมทั้งสิ้น 12 ครั้งและทำการสังเกตและบันทึกผลในการทำกิจกรรมกลุ่ม

3.หลังการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดอัตตมโนทัศน์ชุดเดิมไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างหลังดำเนินการทดลองครบทั้ง 12 แผนแล้ว (Post-test) ใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนอัตตมโนทัศน์
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนอัตตมโนทัศน์ การทดลองของกลุ่มทดลองโดยแยกเป็นด้านและเป็นภาพรวมทั้งหมดโดยใช้การทดสอบค่าที (T-test แบบ Paired Sample)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่ออัตตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สรุปได้ว่า

1. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามเมื่อทำการทดลองโดยใช้กิจกรรมกลุ่มแล้วส่งผลอัตรณ์ทัศนส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านลักษณะพฤติกรรม ด้านสติปัญญาของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม และด้านรูปร่างและคุณลักษณะด้านความสุขและความพึงพอใจ สำหรับอัตรณ์ทัศนด้านความวิตกกังวลและลักษณะความเป็นคนน่านิยมนี้อัตร์ณ์อยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม หลังจากทำกิจกรรมกลุ่มแล้ว มีอัตรณ์ทัศนก่อนการทำกิจกรรมกลุ่มและหลังทำกิจกรรมกลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยหลังการทำกิจกรรมกลุ่มนักเรียนมีอัตรณ์ทัศนมากกว่าก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่ออัตรณ์ทัศนของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ปรัชญผล การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

1.ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มนี้ทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เข้าร่วมกลุ่มมีอัตรณ์ทัศนที่สูงกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.05 โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สามารถพัฒนาคุณลักษณะต่างๆของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเช่น การปรับตัวสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน(สุทิดา จารุเดช.2541)พฤติกรรมการกล้าแสดงออก(ลำเจียก สุวรรณมณี.2542) การปรับตัว(ชรินทร์ ว่องวีระยุทธ.2542)ความสามารถในการแก้ปัญหา(ทิพา พลแสน.2544) โปรแกรมกลุ่มสัมพันธ์มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงอัตรณ์ทัศนต่างๆได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสนาม(Fild Theory)ของเคิร์ต เลวิน(Kurt Lewin)กล่าวว่า พฤติกรรมเป็นผลมาจากพลังความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่มต้องมีปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบของการกระทำ ความรู้สึกและความคิด มีการปรับตัวเข้าหากันพยายามช่วยกันทำงาน พยายามปรับปรุงบุคลิกภาพของตน ความแตกต่างทำให้เกิดพลังงานที่ทำให้การทำงานกลุ่มไปได้ด้วยดี และสอดคล้องกับทฤษฎีปฏิสัมพันธ์(Interaction Theory) ของ เบลส์ (Bales) โฮมานส์ (Homans) และ ไวท์ (Whyte) แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎี กล่าวว่ากลุ่มจะปฏิสัมพันธ์โดยกระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง (Activity) กลุ่มจะปฏิสัมพันธ์จะเป็นปฏิสัมพันธ์ทาง ด้านร่างกาย (Physical interaction) ทางวาจา (Verbal Interaction) จิตใจ (Emotion Interaction) กิจกรรมต่าง ๆ ที่กระทำผ่านการมีปฏิสัมพันธ์นี้จะก่อให้เกิด อารมณ์ ความรู้สึก (Sentiment) ขึ้นและเมื่อพิจารณาถึงประโยชน์ของโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์สามารถทำให้สมาชิกในกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น และสมาชิกสามารถ

ค้นพบสิ่งต่างๆด้วยตนเองซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ตรง เพราะโปรแกรมกลุ่มสัมพันธ์จะใช้เทคนิคต่างๆ เช่น เกม บทบาทสมมุติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง ละคร กลุ่มย่อยฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะทำให้สมาชิกเกิดการ เปลี่ยนเรียนรู้และเกิดการเปลี่ยนแปลงอันส่งผลนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความเจริญงอกงามและเกิดอัตมโนทัศน์ต่อตนเองในทางที่ดีขึ้น ดังที่บุหงา วชิระศักดิ์(2542 : 30-31)กล่าวว่ากลุ่มสัมพันธ์ก่อให้เกิดการพัฒนาการด้านต่างๆคือ พัฒนาด้านสติปัญญา พัฒนาด้านทักษะ พัฒนาด้านเจตคติ พนม ลัมอารีย์ (ม.ป.ป. :4-6)กล่าวว่ากลุ่มสัมพันธ์เป็นเทคนิคหรือกลวิธีของการกระตุ้นให้เกิดมิตรภาพระหว่างบุคคล และยังช่วยปลูกฝังพัฒนาการแห่งตนและทิศนา แชมมณี(2542 : 124)กล่าวถึงหลักการสำคัญของกลุ่มสัมพันธ์ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากที่สุดแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์เพื่อเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนและกว้างขวางเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้วิเคราะห์อภิปรายและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. ผลจากการศึกษาอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามพบว่าก่อนทดลองนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นดังที่ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 23-25)กล่าวว่า การพูดของนักศึกษามีปัญหาการพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัดซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของนักศึกษา นอกจากนี้ขึ้นอยู่กับอายุของนักศึกษาเมื่อสูญเสียการได้ยินและโอกาสที่จะได้รับการสอนพูด นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกี่ยวกับภาษา เช่น มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ในวงจำกัด เรียงคำเป็นประโยคที่ผิดหลักภาษา และ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัวซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการสื่อสารกับผู้อื่น หากนักศึกษาสามารถสื่อสารได้ดีปัญหาทางอารมณ์อาจลดลงทำให้สามารถปรับตัวได้และใช้ชีวิตประจำวันตามที่เคยปฏิบัติมาทำให้อัตมโนทัศน์ในหลายๆด้านมีค่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

อัตมโนทัศน์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดต่อการตอบสนองสิ่งแวดลอม อัตมโนทัศน์ครอบคลุมการรับรู้ลักษณะต่าง ๆ ของสิ่งแวดลอม ไม่ว่าจะเป็นเกิดจากการเรียนรู้หรือมีมาแต่กำเนิด การที่อัตมโนทัศน์จะพัฒนาได้จำเป็นต้องมีการยอมรับนับถือในแง่บวก (Positive Regard) จากผู้อื่น เช่น การยอมรับ การเคารพนับถือและการได้รับความอบอุ่นใจ ความต้องการยอมรับนับถือตนเองในแง่บวก (Positive Self Regard) เป็นการเรียนรู้จากการยอมรับนับถือในแง่บวกจากผู้อื่นเมื่อการยอมรับนับถือตนเองในแง่บวกขึ้นอยู่กับ การประเมินของผู้อื่น ซึ่งบางทีเกิดความไม่ลงรอยกันระหว่างประสบการณ์ของบุคคลกับความ ต้องการยอมรับนับถือตนเองทางบวก ดังนั้นจึงทำให้เกิดความไม่ลงรอยกันระหว่าง "ตน" และ ประสบการณ์นั้น

พัฒนาการของอัตมโนทัศน์ไม่ใช่เป็นเพียงการเพิ่มพูนประสบการณ์อย่างซ้ำ ๆ เท่านั้น แต่อัตมโนทัศน์ยังเป็นวิถีทางที่บุคคลมองเห็นตนเอง โดยที่โรเจอร์ เน้นว่าอัตมโนทัศน์เป็นกระบวนการ

ควบคุมและผสมผสานพฤติกรรม แต่อัตมโนทัศน์ไม่ได้เป็นผู้กระทำ เพราะตามธรรมชาติแล้วผู้กระทำจะมุ่งสู่การพัฒนาความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่อยู่แล้ว โดยที่อัตมโนทัศน์เป็นส่วนหนึ่งของอินทรีย์ในการพัฒนาความสามารถของตนอย่างเต็มที่ด้วย

จากสภาพจริงในการดำเนินการทดลองที่ผู้วิจัยได้นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ทำการทดสอบผลปรากฏว่านักศึกษามีอัตมโนทัศน์ทั้ง 6 ด้านอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษากิจกรรมกลุ่มที่สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ และ ค้นคว้าเอกสารประกอบที่เกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่มและอัตมโนทัศน์ เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ของแบบสอบถาม เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมกลุ่ม

เมื่อได้กิจกรรมกลุ่มออกมาผู้วิจัยจึงเริ่มทำการทดลองโดยให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ทำการวัดอัตมโนทัศน์ของตนเองโดยใช้เวลาในการทดลองประมาณ 1 ชั่วโมงซึ่งในข้อคำถามแต่ละข้อผู้วิจัยจะทำการแปลภาษามือด้วยตนเองเพื่อให้สมาชิกทุกคนเข้าใจตรงกันแม้อาจสับสนในคำศัพท์บางคำเพราะในภาษามือจะไม่ครอบคลุมภาษาพูดและภาษาเขียนทุกคำ ผู้วิจัยจึงค่อยๆอธิบายคำศัพท์ให้กับนักศึกษาอยู่เสมอ หลังการทดลองกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ผู้วิจัยได้นำแบบวัดอัตมโนทัศน์ชุดเดิมมาทำการวัดอัตมโนทัศน์อีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์จากผลการศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีอัตมโนทัศน์ที่มากขึ้นกว่าเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จะเห็นได้ว่าผลการใช้กิจกรรมกลุ่ม ทำให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมี อัตมโนทัศน์ที่มากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้นโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์จึงเหมาะที่จะนำไปใช้ในกิจกรรมต่างๆที่จะส่งเสริมอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1. สำหรับผู้ที่สนใจในการนำกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลักในการทำกิจกรรมกลุ่มผู้นำกลุ่มจะต้องจะมีการเตรียมตัวมาเป็นอย่างดีในเนื้อหาวัตถุประสงค์ กลวิธีในการจะสื่อสารให้กับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจว่าก่อนทำกิจกรรมกลุ่ม ขณะทำกิจกรรมกลุ่ม และหลังทำกิจกรรมกลุ่มจะต้องทำอะไรอย่างไรบ้าง
2. ผู้นำกลุ่มจะต้องมีเทคนิควิธีในการจัดการกับเวลาในการทำกิจกรรมกลุ่มว่าจะทำอย่างไรเพื่อไม่ให้เกิดความนานในการเปลี่ยนกิจกรรมหนึ่งไปสู่อีกกิจกรรมหนึ่ง
3. การนัดเวลาในการทำกิจกรรมกลุ่มกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะต้องมีการบอกและคอยย้ำอยู่ตลอดเวลาต้องมีการกำชับให้แน่นอนเพราะนักศึกษามักจะลืมเมื่อเวลาผ่านไป

4. แบบวัดอัถมโนทัศน์สำหรับผู้สนใจจะต้องศึกษาในเนื้อหาของข้อคำถามให้แม่นยำเพราะจะมีคำศัพท์บางคำที่ไม่มีอยู่ในภาษามือผู้วิจัยจะต้องทำการตกลงกับนักศึกษาว่าคำนั้นจะใช้ภาษามืออย่างไร เพราะอะไร ทำไม ซึ่งอาจต้องมีการยกตัวอย่างประกอบในการทำภาษามือเพื่อสื่อสารกับนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาค้นคว้าอัถมโนทัศน์ ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในมหาวิทยาลัยราชภัฏอื่นๆ
2. ควรมีการเปรียบเทียบอัถมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระหว่างการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีการสอนหรือกิจกรรมอื่นๆ
3. ควรมีการศึกษาค้นคว้าแผนกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความก้าวหน้าของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์.(2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรองทอง ทองพลับ.(2533). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, ถ่ายเอกสาร.
- กันยา สุวรรณแสง.(2533).การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น, กิ่งเพชร ชนะวิบูลวัฒน์.(2534).การศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นเพศชายที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมของ สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย, กิตติพงษ์ ยะเขียว.(2538).ผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อการพัฒนาจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ของ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร,ถ่ายเอกสาร.
- กิตติวดี บุญเชื้อ.(2526). กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์การพิมพ์, คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2530). กิจกรรมกลุ่มในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, จารุวรรณ ตั้งศิริมงคล.(2530). สุขภาพจิตและการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์เพ็ญ กาญจนรัตน์. (2542). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม,
- จินตนา เพียรพิจิตร.(2524).การพัฒนามโนภาพแห่งตนโดยการปรึกษาทางจิตวิทยาแบบกลุ่ม. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,. ถ่ายเอกสาร.
- จุไรรัตน์ เปรมะฐีเยร.(2524). การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย, 2524. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร ช่างโชติและคณะ.(2521). เทคนิคการแนะแนว.กรุงเทพฯอมรินทร์,2521
_____. (2521). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง,.

- ดวงกมล วงษ์ศรีหัส.(2541). ศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัวในครอบครัวระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- ทองเรียน อมรัชกุล.(2535). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ,
- ทิพย์วรรณ กิตติพร. (2535). การให้คำปรึกษากลุ่ม. พิษณุโลก :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร,
- ทิตินา แคมมณีนีและคณะ.(2536). คู่มือการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์การพิมพ์,
_____. (2526). การสอนเพื่อการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวมุขยนิยม : นวัตกรรมทา
การศึกษาระดับประถมศึกษาวารสารครุศาสตร์.12(12) ตุลาคม - ธันวาคม 2526 .หน้า
12-19.
- นงลักษณ์ นาดี.(2538). สุขภาพจิตของนักเรียนชาวเขา ศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร,ถ่ายเอกสาร.
- นรินทร์ แจ่มจำรัส.(2527). ผลการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมที่มีต่ออัตมโนทัศน์นักเรียนชุมชนแออัด.
ปริญญาโท กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
- นฤมล สมศรี.(2538). ความสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพจิตกับปัญหาการปรับตัวของนิสิตปริญญาตรีชั้นปี
ที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2538. ปริญญาโท กศ.ม. พิษณุโลก :
มหาวิทยาลัยนเรศวร ,2538. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา นิษยยาน.(2530). การปรับตัวบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สารศึกษาการพิมพ์,
- นิภา วิจิตรศิริ.(2525). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนหนองแค “สรีกพิทยา” ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, จัดสำเนา.
- นิภา ศรีไพโรจน์.(2533).สถิติอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์,
นิรันดร์ สันติตระกูล. เอกสารการศึกษาคนหูหนวก-หูตึง อันดับ 1. ม.ป.ท., ม.ป.ป.
- บุญชม ศรีสะอาด.(2535).การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยศาสตร์การพิมพ์,
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์.(2527). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์, 2527.
- บุหงา วชิระศักดิ์.(2535). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน.พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2535.
_____. (2526). กิจกรรมในโรงเรียน. พิษณุโลก : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526.

- ผดุง อารยะวิญญู.(2542). *การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว,
- พนม ลีมาจารย์. *กลุ่มสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ : จิตทัศน์การพิมพ์, ม.ป.ป.
- พรรณราย ทวีทรัพย์ประภา.(2536). *การสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยกระบวนการกลุ่ม*. กรุงเทพฯ :
ฟิงเกอร์ปรีนแอนด์ มีเดีย, 2536.
- พิณทิพย์ วิจิตรจามรี.(2544). *การศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมสำหรับนักศึกษาทุนหลวง กรณีศึกษา
วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล*. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (งานบริการฟื้นฟู
สมรรถภาพคนพิการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ถ่ายเอกสาร.
- พิสนธ์ คงรักษา.(2536). *ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2* วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2536.
ถ่ายเอกสาร.
- แพงศรี ราชพรมมา.(2541). *ศึกษาการใช้กลุ่มฝึกฝนความในการรับรู้ที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของนักศึกษา
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1* มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, ถ่ายเอกสาร.
- มยุรี สิงห์โทธา.(2536). *ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์และสภาพแวดล้อมในโรงเรียนตามการรับรู้
ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6* สังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, ถ่ายเอกสาร.
- มณฑนา อึ้งตระกูล.(2524). *การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนามโนภาพแห่งตนของนักเรียนมัธยมศึกษาปี
ที่ 4* โรงเรียนหนองเรือวิทยา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. ถ่ายเอกสาร.
- รจนา ทรรทรานนท์ และคณะ.(2528). *เมื่อลูกหุ้พิการจะทำอย่างไร*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รักศิลป์.
- ราตรี ปิตาวรานนท์.(2525). *การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.
- รัตนา ไกรสีหนาท.(2534). *การศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์สุขภาพจิตและความพึงพอใจในงาน
พยาบาล วิชาชีพกับพยาบาลเทคนิค*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534 . ถ่ายเอกสาร.
- รุ่งนภา ทีทะ.(2531). *ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมวิทยา
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถ่ายเอกสาร.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.(2538).เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5.

กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์สุวิทย์สาส์น,

วารี ธีระจิตร.(2537). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาสนา ผดุงทอง . (2529). ผลการอภิปรายภาพวาดเป็นกลุ่มต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ม.ศ.ว. โรงเรียนปัญญาวรรคคุณ. ปริญญาโท กศ.ม.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2529. ถ่ายเอกสาร.

วัชร ทรัพย์มี.(2533). ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิชาการ, กรม .(2545). เอกสารประกอบ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการ

จัด การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่ง

สินค้าและพัสดุภัณฑ์,

วินัย ธรรมศิลป์.(2527). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเองสำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเชียงใหม่. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2527. ถ่ายเอกสาร.

วิราพร พงศ์อาจารย์.(2542). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์

สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.

วิไลพร จันทศิริ.(2530). ผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์ในการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง. วิทยานิพนธ์

กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.

ศรียา นิยมธรรม.(2530). ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษา และสังคม.

กรุงเทพฯ :ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,

ม.ป.ป.

ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม.(2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,

ศิริพงศ์ พยอมแย้ม.(2533). การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,

สุรางค์ โค้วตระกูล.(2544). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ -

มหาวิทยาลัย,

แสงจันทร์ คำเมือง. การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, ม.ป.ป.

อดุลย์เดช ตียะบุตร.(2534). ผลการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี

ที่ 1. ปริญญาโท กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, .

ถ่ายเอกสาร.

- อารี พันธุ์ณี.(2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนรู้การสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ไผ่ไหม เอ็ดดูเคท,
- Ausubel , David P ;& Floged G. Robinson.(1969). *School Learning* . New York : Holt, Rinennart and Winston,
- Barton, William H. .(1986). “ The Self – Concept ;& Delinqueney” *Dissertation Abstracts International*. 46 : June, .
- Burns, Robert B. .(1979). *The Self – Concept in Theory, Measurement, Development and Behavior*. Bungay : Richard Clay,
- Chassin , Laurie ;& Susan F. Stager.(1985,December). “Determinants of Self- Esteem among Incarcerated Pelinquents ” *Psychological Abstracts*. 72(12) .
- Combs, Arthur W.(1977). *Perceptual Psychology : Humanistic Approach to the Study of Persons*. New York : Harper & Row Publishers, 1977.
- Corey, G. (1985). *Theory and Parctice of group Conseling* . Brooks, California : Cole Publishing,
- David, Reed C. ;& Arthur M. Horne.(1986,June). “ The Effect of Small – Group Counseling and a Caree on Career Decidedness and Maturity,” *The Vocational Guidance Ouarterly*. 34(34) : p255 – 261.
- Emms, T.W., R.M. Clift.(1988, March). “The Self – Concept to Black and White Delinquents : A Comparison Within and English Youth Custody Centre” *Psychological Abstracts*. 75(3) .
- Herzberger, Sharon D. Dix, (1981,January). Theodore ; Erlebacher Abert : Ginabury, Michell. “A Development Study of Social Self – Conceptions in Adolescence, Impression and Misimpressions” *Merill – Palmer Quarterly*. 27 .
- Hurlock, Elizabeth B. (1964). *Child Development*. New York : McGraw – Haill, 1964.
- Jurich, Anthony P. ;& Andrew, Dana. (1986,November). “ Self – Conceptions of Rural Early Adolescent Juvenile Delinquent : current State of Knowledge” *Psychological Abstracts*. 73(11) .
- Lillyquist, Michael. (1986). *Understanding and Changing Criminal Behavior*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice – Hall,
- MaCandless, Boyd r. ;& Robert J.(1977). *Trotter Children Behavior*. 3 rd. New York : Hoit, Rineheart and Winston,

- Pickar, Daniel B. ; & Christopher D. Tori. (1988, April). "The Learning Disabled Adolescents Erickson Psychological Development, Self – Conceptions and Delinquent Behavior" *Psychological Abstracts*. 75(4).
- Shavelson, Richard J. ;& Roger Bolus. (1988,November). " Self – Conceptions : The Interplay of Theory and Method" *Journal of Education Psychology*. 74.
- Simpson, Mark Theodore. (1988, March). " Self – Conceptions and Self – Esteem of Incarcerated Criminal offenders : A Personal Construct Investigation" *Dissertation Abstracts International* . 48.
- Watley, D.J. (1965,October). " *Personality Adjustment and Prediction of Academic Achievement* ". *Journal of Applied Psychology*. 2 (10) .
- Wolf, Partaica K.W. (1986,December). "Group Dynamics : Effects of Leadership Style on Cross-Cutueal Group Behavior," *Dissertation Abstracts International*. 47(6).

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์.(2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรองทอง ทองพลับ.(2533). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, ถ่ายเอกสาร.
- กันยา สุวรรณแสง.(2533).การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น, กิ่งเพชร ชนะวิบูลวัฒน์.(2534).การศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นเพศชายที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมของ สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย, กิตติพงษ์ ยะเขียว.(2538).ผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อการพัฒนาจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเอง ของ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร,ถ่ายเอกสาร.
- กิตติวดี บุญเชื้อ.(2526). กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์การพิมพ์, คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2530). กิจกรรมกลุ่มในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- จารุวรรณ ตั้งศิริมงคล.(2530). สุขภาพจิตและการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์เพ็ญ กาญจนรัตน์. (2542). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม,
- จินตนา เพียรพิจิตร.(2524).การพัฒนามโนภาพแห่งตนโดยการปรึกษาทางจิตวิทยาแบบกลุ่ม. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุไรรัตน์ เปรมะฐีเยร.(2524). การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองของวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย, 2524. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร ช่างโชติและคณะ.(2521). เทคนิคการแนะแนว.กรุงเทพฯอมรินทร์,2521
- _____.(2521). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง,.

- ดวงกมล วงษ์ศรีหัส.(2541). ศึกษารายกรณีของนักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัวในครอบครัวระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ถ่ายเอกสาร.
- ทองเรียน อมรัชกุล.(2535). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ,
- ทิพย์วรรณ กิติพร. (2535). การให้คำปรึกษากลุ่ม. พิษณุโลก :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร,
- ทิตินา แคมมณีนีและคณะ.(2536). คู่มือการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : บุรพาศิลป์การพิมพ์,
_____. (2526). การสอนเพื่อการเสริมสร้างอัตมโนทัศน์ตามแนวมุขนิยม : นวัตกรรมทา
การศึกษาระดับประถมศึกษาวารสารครุศาสตร์.12(12) ตุลาคม - ธันวาคม 2526 .หน้า
12-19.
- นงลักษณ์ นาดี.(2538). สุขภาพจิตของนักเรียนชาวเขา ศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร,ถ่ายเอกสาร.
- นรินทร์ แจ่มจำรัส.(2527). ผลการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมที่มีต่ออัตมโนทัศน์นักเรียนชุมชนแออัด.
ปริญญาโท กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
- นฤมล สมศรี.(2538). ความสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพจิตกับปัญหาการปรับตัวของนิสิตปริญญาตรีชั้นปี
ที่ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีการศึกษา 2538. ปริญญาโท กศ.ม. พิษณุโลก :
มหาวิทยาลัยนเรศวร ,2538. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา นิชยายน.(2530). การปรับตัวบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : สารศึกษากการพิมพ์,
- นิภา วิจิตรศิริ.(2525). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนหนองแค “สรีกพิทยา” ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีไพโรจน์.(2533).สถิติอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พริ้นติ้งเฮาส์,
- นิรันดร์ สันติตระกูล. เอกสารการศึกษาคนหูหนวก-หูตึง อันดับ 1. ม.ป.ท., ม.ป.ป.
- บุญชม ศรีสะอาด.(2535).การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยศาสตร์การพิมพ์,
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์.(2527). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ :
โอเดียนสโตร์, 2527.
- บุหงา วชิระศักดิ์.(2535). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน.พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2535.
_____. (2526). กิจกรรมในโรงเรียน. พิษณุโลก : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526.

ผดุง อารยะวิญญู.(2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แว่นแก้ว,

พนม ลีมาจารย์. กลุ่มสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : จิตทัศน์การพิมพ์, ม.ป.ป.

พรรณราย ทวีทรัพย์ประภา.(2536). การสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยกระบวนการกลุ่ม. กรุงเทพฯ :

ฟิงเกอร์ปรีนแอนด์ มีเดีย, 2536.

พิณทิพย์ วิจิตรจามรี.(2544). การศึกษาสภาพการจัดกิจกรรมสำหรับนักศึกษาทุนหลวง กรณีศึกษา

วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (งานบริการฟื้นฟู

สมรรถภาพคนพิการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ถ่ายเอกสาร.

พิสนธ์ คงรักษา.(2536). ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2536.

ถ่ายเอกสาร.

แพงศรี ราชพรมมา.(2541). ศึกษาการใช้กลุ่มฝึกฝนความในการรับรู้ที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของนักศึกษา

ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม.

วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, ถ่ายเอกสาร.

มยุรี สิงห์โทธา.(2536). ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์และสภาพแวดล้อมในโรงเรียนตามการรับ

รู้ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานประถมศึกษา จังหวัดเชียงใหม่.

วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, ถ่ายเอกสาร.

มณฑนา อึ้งตระกูล.(2524). การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนามโนภาพแห่งตนของนักเรียนมัธยมศึกษาปี

ที่ 4 โรงเรียนหนองเรือวิทยา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. ถ่ายเอกสาร.

รจนา ทรรทรานนท์ และคณะ.(2528). เมื่อลูกหุ้พิการจะทำอย่างไร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รักศิลป์.

ราตรี ปิตาจารย์.(2525). การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านการเขียนของนักเรียนที่มีความ

บกพร่องทางการได้ยิน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.

รัตนา ไกรสีหนาท.(2534). การศึกษาเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์สุขภาพจิตและความพึงพอใจในงาน

พยาบาล วิชาชีพกับพยาบาลเทคนิค. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534 . ถ่ายเอกสาร.

รุ่งนภา ทีทะ.(2531). ความสัมพันธ์ระหว่างอัตมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมวิทยา

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถ่ายเอกสาร.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.(2538).เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5.

กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์สุวิทย์สาส์น,

วารี ธีระจิตร.(2537). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาสนา ผดุงทอง . (2529). ผลการอภิปรายภาพวาดเป็นกลุ่มต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน

ม.ศ.ว. โรงเรียนปัญญาวรรคคุณ. ปริญญาโท กศ.ม.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วัชร ทรัพย์มี.(2533). ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิชาการ, กรม .(2545). เอกสารประกอบ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการ

จัด การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่ง

สินค้าและพัสดุภัณฑ์,

วินัย ธรรมศิลป์.(2527). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเองสำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเชียงใหม่. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,2527. ถ่ายเอกสาร.

วิราพร พงศ์อาจารย์.(2542). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. พิษณุโลก : คณะครุศาสตร์

สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.

วิไลพร จันทศิริ.(2530). ผลของการใช้กลุ่มสัมพันธ์ในการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง. วิทยานิพนธ์

กศ.ม.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ถ่ายเอกสาร.

ศรียา นิยมธรรม.(2530). ความบกพร่องทางการได้ยิน ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษา และสังคม.

กรุงเทพฯ :ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,

ม.ป.ป.

ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม.(2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,

ศิริพงศ์ พยอมน้อย.(2533). การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,

สุรางค์ โค้วตระกูล.(2544). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ -

มหาวิทยาลัย,

แสงจันทร์ คำเมือง. การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. กรุงเทพฯ :

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต, ม.ป.ป.

อดุลย์เดช ตียะบุตร.(2534). ผลการใช้กลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี

ที่ 1. ปริญญาโท กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

- อารี พันธุ์ณี.(2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค้การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ไผ่ไหม เอ็ดดูเคท,
- Ausubel , David P ;& Floged G. Robinson.(1969). *School Learning* . New York : Holt, Rinennart and Winston,
- Barton, William H. .(1986). “ The Self – Concept ;& Delinqueney” *Dissertation Abstracts International*. 46 : June, .
- Burns, Robert B. .(1979). *The Self – Concept in Theory, Measurement, Development and Behavior*. Bungay : Richard Clay,
- Chassin , Laurie ;& Susan F. Stager.(1985,December). “Determinants of Self- Esteem among Incarcerated Pelinquents ” *Psychological Abstracts*. 72(12) .
- Combs, Arthur W.(1977). *Perceptual Psychology : Humanistic Approach to the Study of Persons*. New York : Harper & Row Publishers, 1977.
- Corey, G. (1985). *Theory and Parctice of group Conseling* . Brooks, California : Cole Publishing,
- David, Reed C. ;& Arthur M. Horne.(1986,June). “ The Effect of Small – Group Counseling and a Caree on Career Decidedness and Maturity,” *The Vocational Guidance Ouarterly*. 34(34) : p255 – 261.
- Emms, T.W., R.M. Clift.(1988, March). “The Self – Concept to Black and White Delinquents : A Comparison Within and English Youth Custody Centre” *Psychological Abstracts*. 75(3) .
- Herzberger, Sharon D. Dix, (1981,January). Theodore ; Erlebacher Abert : Ginabury, Michell. “A Development Study of Social Self – Conceptions in Adolescence, Impression and Misimpressions” *Merill – Palmer Quarterly*. 27 .
- Hurlock, Elizabeth B. (1964). *Child Development*. New York : McGraw – Haill, 1964.
- Jurich, Anthony P. ;& Andrew, Dana. (1986,November). “ Self – Conceptions of Rural Early Adolescent Juvenile Delinquent : current State of Knowledge” *Psychological Abstracts*. 73(11) .
- Lillyquist, Michael. (1986). *Understanding and Changing Criminal Behavior*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice – Hall,
- MaCandless, Boyd r. ;& Robert J.(1977). *Trotter Children Behavior*. 3 rd. New York : Hoit, Rineheart and Winston,

- Pickar, Daniel B. ; & Christopher D. Tori. (1988, April). "The Learning Disabled Adolescents Erickson Psychological Development, Self – Conceptions and Delinquent Behavior" *Psychological Abstracts*. 75(4).
- Shavelson, Richard J. ;& Roger Bolus. (1988,November). " Self – Conceptions : The Interplay of Theory and Method" *Journal of Education Psychology*. 74.
- Simpson, Mark Theodore. (1988, March). " Self – Conceptions and Self – Esteem of Ineareerated Criminal offenders : A Personal Construct Investigation" *Dissertation Abstracts International* . 48.
- Watley, D.J. (1965,October). " *Personality Adjuatment and Prediction of Academic A Chievement* ". *Journal of Applied Psychology*. 2 (10) .
- Wolf, Partaica K.W. (1986,December). "Group Dynamics : Effects of Leadership Style on Cross-Cutueal Group Behavior," *Dissertation Abstracts International*. 47(6).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

รายนามผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รองศาสตราจารย์.ดร.ช่อลัดดา	ขวัญเมือง	โปรแกรมวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.ศิริวิมล	ใจงาม	โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
3. อาจารย์ดร.ชนม์ชกรณ	วรอินทร์	โปรแกรมวัดผลการศึกษา
คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ที่ ศบ 0519.12/๒๕๖๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๕ ตุลาคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

เนื่องด้วย นายจิรุตม์ ภูเจริญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่อทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อริยะวิญญู และ รองศาสตราจารย์บุญรักษ์ ดัชนีเจริญรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้แผนการสอนการจัดกิจกรรมกลุ่ม กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-3 สาขาพลศึกษา เทคโนโลยีสารสนเทศ และสหกรรมศาสตร์ จำนวน 16 คน และคอบแบบวัดทัศนคติ ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2550 - มกราคม 2551

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายจิรุตม์ ภูเจริญ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087-310-4892

ที่ ศธ 0519.12/16.20

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๕ ตุลาคม 2550

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

เนื่องด้วย นายจิรุตม์ ภูเจริญ นิสิตรระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่อ อัตรานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู และ รองศาสตราจารย์บุญรักษ์ ดันท์เจริญรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุม การทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ช่อสัคดา ขวัญเมือง อาจารย์ศิริวิมล ใจงาม และ อาจารย์ชนม์ชกรณ วรอินทร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแผนการสอนการจัด กิจกรรมกลุ่ม และแบบวัดอัตรานักเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายจิรุตม์ ภูเจริญ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087-310-4892

ที่ ศธ 0519.12/๒๒๖/

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

ตุลาคม 2550

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย

เนื่องด้วย นายจิรุตม์ ภูเจริญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่อ อคติทัศนคติของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ในมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตสงคราม” โดยมี ศาสตราจารย์ผดุง อารยะวิญญู และ รองศาสตราจารย์บุญรักษ์ คณาจเรญรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุม การทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอใช้ แผนการสอนการจัดกิจกรรมกลุ่ม กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา จำนวน 2 คน และตอบแบบวัดทัศนคติทัศน ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2550

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายจิรุตม์ ภูเจริญ ได้เก็บข้อมูลเพื่อ การวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087-310-4892

ภาคผนวก ข

ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ
โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดอัตมโนทัศน์

ตาราง 16 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้
ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดอัตถิภาวนิยม

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1.0
2	+1	0	+1	+1	0.67
3	+1	+1	+1	+3	1.0
4	+1	+1	+1	+3	1.0
5	+1	+1	+1	+3	1.0
6	+1	+1	+1	+3	1.0
7	+1	+1	+1	+3	1.0
8	+1	+1	+1	+3	1.0
9	+1	+1	+1	+3	1.0
10	+1	+1	+1	+3	1.0
11	+1	+1	+1	+3	1.0
12	+1	+1	+1	+1	1.0
13	+1	+1	-1	+1	0.33
14	+1	+1	+1	+3	1.0
15	+1	+1	+1	+3	1.0
16	-1	+1	+1	+1	0.33
17	+1	+1	0	+3	0.67
18	+1	+1	+1	+1	1.0
19	+1	+1	+1	+3	1.0
20	+1	+1	0	+2	0.67
21	+1	+1	+1	+3	1.0
22	+1	+1	+1	+3	1.0
23	+1	+1	+1	+3	1.0
24	+1	+1	+1	+3	1.0
25	+1	+1	+1	+3	1.0
26	+1	+1	+1	+3	1.0
27	+1	+1	+1	+3	1.0
28	+1	0	+1	+2	0.33
29	+1	+1	+1	+3	1.0
30	+1	+1	+1	+3	1.0

ตาราง 17 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้
ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดอัตถิภาณุศาสตร์ (ต่อ)

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ΣX	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
31	+1	+1	+1	+3	1.0
32	+1	+1	+1	+2	1.0
33	+1	-1	+1	+2	0.67
34	+1	+1	+1	+3	1.0
35	+1	+1	+1	+3	1.0
36	+1	+1	+1	+3	1.0
37	+1	+1	+1	+3	1.0
38	+1	+1	+1	+3	1.0
39	+1	+1	+1	+3	1.0
40	+1	+1	+1	+3	1.0
41	+1	0	+1	+2	0.67
42	+1	+1	0	+2	0.67
43	+1	+1	+1	+3	1.0
44	+1	+1	+1	+3	1.0
45	0	+1	+1	+2	0.67
46	+1	+1	+1	+3	1.0
47	+1	+1	+1	+1	1.0
48	+1	+1	+1	+3	1.0
49	+1	+1	+1	+3	1.0
50	+1	+1	+1	+3	1.0
51	+1	+1	+1	+3	1.0
52	+1	+1	0	+2	0.67
53	+1	+1	-1	+1	0.33
54	+1	+1	+1	+1	1.0
55	+1	+1	+1	+3	1.0
56	+1	+1	+1	+3	1.0
57	+1	+1	0	+2	0.67
58	-1	+1	+1	+1	0.33
59	+1	+1	+1	+3	1.0
60	+1	+1	+1	+3	1.0

ตาราง 18 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้
ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดอัตมโนทัศน์ทั้งหมด(ต่อ)

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
61	+1	+1	+1	+3	1.0
62	+1	+1	+1	+2	1.0
63	+1	-1	+1	+2	0.67
64	+1	+1	+1	+3	1.0
65	+1	+1	+1	+3	1.0
66	+1	+1	+1	+3	1.0
67	+1	+1	+1	+3	1.0
68	+1	+1	+1	+3	1.0
69	+1	+1	+1	+3	1.0
70	+1	+1	+1	+3	1.0
71	+1	0	+1	+2	0.67
72	+1	+1	0	+2	0.67
73	+1	+1	+1	+3	1.0
74	+1	+1	+1	+3	1.0
75	0	+1	+1	+2	0.67
76	+1	+1	+1	+3	1.0
77	+1	+1	+1	+1	1.0
78	+1	+1	+1	+3	1.0
79	+1	+1	+1	+3	1.0
80	+1	+1	+1	+3	1.0
81	+1	+1	+1	+3	1.0
82	+1	+1	0	+2	0.67
83	+1	+1	-1	+1	0.33
84	+1	+1	+1	+1	1.0
85	+1	+1	+1	+3	1.0
86	+1	+1	+1	+3	1.0
87	+1	+1	0	+2	0.67
88	-1	+1	+1	+1	0.33
89	+1	+1	+1	+3	1.0
90	+1	+1	+1	+3	1.0

ตาราง 19 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้
ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดอัตมโนทัศน์ทั้งหมด (ต่อ)

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			Σx	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
91	+1	+1	+1	+3	1.0
92	+1	+1	+1	+2	1.0
94	+1	-1	+1	+2	0.67
95	+1	+1	+1	+3	1.0
96	+1	+1	+1	+3	1.0
97	+1	+1	+1	+3	1.0
98	+1	+1	+1	+3	1.0
99	+1	+1	+1	+3	1.0
100	+1	+1	+1	+3	1.0
101	+1	+1	+1	+3	1.0
102	+1	+1	+1	+3	1.0
103	+1	0	+1	+2	0.67
104	+1	+1	+1	+3	1.0
105	+1	+1	+1	+3	1.0
106	+1	+1	0	+2	0.67
107	+1	+1	+1	+3	1.0
108	+1	+1	+1	+3	1.0
109	+1	+1	+1	+3	1.0
Σx	100	98	100	298	0.91

ตาราง 20 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดอัตรโนทัศน์ทั้งหมด (ต่อ)

แบบวัดอัตรโนทัศน์	ΣX	IOC	สรุปผล
1	+3	1.0	คัดเอาไว้
2	+1	0.33	คัดออก
3	+3	1.0	คัดเอาไว้
4	+3	1.0	คัดเอาไว้
5	+3	1.0	คัดเอาไว้
6	+3	1.0	คัดเอาไว้
7	+3	1.0	คัดเอาไว้
8	+3	1.0	คัดเอาไว้
9	+3	1.0	คัดเอาไว้
10	+3	1.0	คัดเอาไว้
11	+3	1.0	คัดเอาไว้
12	+1	0.33	คัดออก
13	+1	0.33	คัดออก
14	+3	1.0	คัดเอาไว้
15	+3	1.0	คัดเอาไว้
16	+1	0.33	คัดออก
17	+3	1.0	คัดเอาไว้
18	+1	1.0	คัดเอาไว้
19	+3	1.0	คัดเอาไว้
20	+2	0.67	คัดเอาไว้
21	+3	1.0	คัดเอาไว้
22	+3	1.0	คัดเอาไว้
23	+3	1.0	คัดเอาไว้
24	+3	1.0	คัดเอาไว้
25	+3	1.0	คัดเอาไว้
26	+3	1.0	คัดเอาไว้
27	+3	1.0	คัดเอาไว้
28	+2	0.33	คัดออก
29	+3	1.0	คัดเอาไว้
30	+3	1.0	คัดเอาไว้

ตาราง 21 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแบบวัดอัตรามโนทัศน์ทั้งหมด (ต่อ)

แบบวัดอัตรามโนทัศน์	ΣX	IOC	สรุปผล
61	+3	1.0	คัดเอาไว้
62	+2	0.67	คัดเอาไว้
63	+2	0.67	คัดเอาไว้
64	+3	1.0	คัดเอาไว้
65	+3	1.0	คัดเอาไว้
66	+3	1.0	คัดเอาไว้
67	+3	1.0	คัดเอาไว้
68	+3	1.0	คัดเอาไว้
69	+3	1.0	คัดเอาไว้
70	+3	1.0	คัดเอาไว้
71	+2	0.67	คัดเอาไว้
72	+2	0.67	คัดเอาไว้
73	+3	1.0	คัดเอาไว้
74	+3	1.0	คัดเอาไว้
75	+2	0.67	คัดเอาไว้
76	+3	1.0	คัดเอาไว้
77	+1	0.33	คัดออก
78	+3	1.0	คัดเอาไว้
79	+3	1.0	คัดเอาไว้
80	+3	1.0	คัดเอาไว้
81	+3	1.0	คัดเอาไว้
82	+2	0.67	คัดเอาไว้
83	+1	0.33	คัดออก
84	+1	1.0	คัดเอาไว้
85	+3	1.0	คัดเอาไว้
86	+3	1.0	คัดเอาไว้
87	+2	0.67	คัดเอาไว้
88	+1	0.33	คัดออก
89	+3	1.0	คัดเอาไว้
90	+3	1.0	คัดเอาไว้

ตาราง 22 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดอัตรโนทัศน์ทั้งหมด (ต่อ)

แบบวัดอัตรโนทัศน์	Σx	IOC	สรุปผล
91	+3	1.0	คัดเอาไว้
92	+2	0.67	คัดเอาไว้
94	+2	0.67	คัดเอาไว้
95	+3	1.0	คัดเอาไว้
96	+3	1.0	คัดเอาไว้
97	+3	1.0	คัดเอาไว้
98	+3	1.0	คัดเอาไว้
99	+3	1.0	คัดเอาไว้
100	+3	1.0	คัดเอาไว้
101	+3	1.0	คัดเอาไว้
102	+3	1.0	คัดเอาไว้
103	+2	0.67	คัดเอาไว้
104	+3	1.0	คัดเอาไว้
105	+3	1.0	คัดเอาไว้
106	+2	0.67	คัดเอาไว้
107	+3	1.0	คัดเอาไว้
108	+3	1.0	คัดเอาไว้
109	+3	1.0	คัดเอาไว้
Σx	298	0.91	

ภาคผนวก ค

ตารางแสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ

โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม

ตาราง 23 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม การจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 1

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	5	5	15	5	0
2.1	5	4	5	14	5	0
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	5	5	15	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	5	0
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	5	0
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	62	75	212	14.13	0.35

ตาราง 24 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 2

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	3	5	13	4.33	1.15
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	5	5	15	5	0
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	60	75	210	14.00	0.37

ตาราง 25 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 3

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	3	5	13	4.33	1.15
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	3	5	13	4.33	1.15
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	58	75	208	13.86	0.35

ตาราง 26 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 4

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{X}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	3	5	13	4.33	1.15
2.3	5	3	5	13	4.33	1.15
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	3	5	13	4.33	1.15
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	57	75	207	13.80	0.41

ตาราง 27 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 5

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{X}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	3	5	13	4.33	1.15
3.3	5	5	5	15	5	0
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	60	75	206	14.00	0.37

ตาราง 28 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 6

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	3	5	13	4.33	1.15
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.4	5	5	5	15	5	0
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	60	75	210	14.00	0.37

ตาราง 29 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 7

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{X}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	3	5	13	4.33	1.15
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	3	5	13	4.33	1.15
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	58	75	208	13.86	0.35

ตาราง 30 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 8

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{X}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	5	5	15	5	0
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	4	5	15	4.66	0.57
2.2	5	5	5	15	5	0
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	15	4.66	0.57
3.3	5	5	5	15	5	0
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	15	4.66	0.57
5.1	5	5	5	15	5	0
5.2	5	5	5	15	5	0
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	65	75	215	14.33	0.48

ตาราง 31 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม 9

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	5	5	15	5	0
2.2	5	5	5	15	5	0
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	5	5	15	5	0
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	5	5	15	5	0
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	5	5	15	5	0
5.2	5	5	5	15	5	0
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	66	75	216	14.40	0.50

ตาราง 32 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม ที่ 10

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	5	5	15	5	0
1.2	5	5	5	15	5	0
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	4	5	14	4.66	0.57
2.1	5	5	5	15	5	0
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	5	5	15	5	0
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	3	5	13	4.33	1.15
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	5	5	15	5	0
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	64	75	214	14.26	0.59

ตาราง 33 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา X , S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 11

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	5	14	4.66	0.57
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	3	5	13	4.33	1.15
2.1	5	4	5	14	4.66	0.57
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	4	5	14	4.66	0.57
3.3	5	5	5	15	5	0
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	5	5	15	5	0
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	61	75	211	14.06	0.45

ตาราง 34 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ 12

ข้อ	คะแนนความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			Σx	$\bar{x}$	S.D.
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	3	5	13	4.33	1.15
1.2	5	4	5	14	4.66	0.57
1.3	5	4	5	14	4.66	0.57
1.4	5	3	5	13	4.33	1.15
2.1	5	3	5	13	4.33	1.15
2.2	5	4	5	14	4.66	0.57
2.3	5	4	5	14	4.66	0.57
3.1	5	4	5	14	4.66	0.57
3.2	5	3	5	13	4.33	1.15
3.3	5	4	5	14	4.66	0.57
4.1	5	4	5	14	4.66	0.57
4.2	5	4	5	14	4.66	0.57
4.3	5	4	5	14	4.66	0.57
5.1	5	4	5	14	4.66	0.57
5.2	5	4	5	14	4.66	0.57
5.3	5	4	5	14	4.66	0.57
Σx	75	56	75	206	13.73	0.45

ตาราง 35 แสดงค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา $\bar{X}$, S.D. จากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน โดยใช้ดัชนี
ความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มทั้งหมด

แผนการจัด การเรียนรู้	Σx	$\bar{X}$	S.D.	สรุปผล
1	212	14.13	0.35	ใช้สอนได้
2	210	14.00	0.37	ใช้สอนได้
3	208	13.86	0.35	ใช้สอนได้
4	207	14.00	0.41	ใช้สอนได้
5	206	14.00	0.37	ใช้สอนได้
6	210	14.00	0.37	ใช้สอนได้
7	208	13.86	0.35	ใช้สอนได้
8	215	14.33	0.48	ใช้สอนได้
9	216	14.40	0.50	ใช้สอนได้
10	214	14.26	0.59	ใช้สอนได้
11	211	14.06	0.45	ใช้สอนได้
12	206	13.73	0.45	ใช้สอนได้
Σx	2523	210.25	3.44	

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามเพื่องานวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่ส่งผลต่ออัตมโนทัศน์ของนักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ใน มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

คำชี้แจง

- 1.แบบวัดอัตมโนทัศน์ทั้งหมดมี 60 ข้อ
- 2.แบบวัดนี้ต้องการทราบความรู้สึก และความเห็นที่มีต่อตัวท่านเอง แต่ละข้อไม่มีคำตอบผิดหรือถูก กรุณาตอบให้ตรงกับความรู้สึกหรือสภาพที่แท้จริงของท่านมากที่สุดและครบทุกข้อ
- 3.ให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่ง ซึ่งมี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

5	หมายถึง	คิดว่าตนเองมีลักษณะนั้นๆ มากที่สุด
4	หมายถึง	คิดว่าตนเองมีลักษณะนั้นๆ มาก
3	หมายถึง	คิดว่าตนเองมีลักษณะนั้นๆ ปานกลาง
2	หมายถึง	คิดว่าตนเองมีลักษณะนั้นๆ น้อย
1	หมายถึง	คิดว่าตนเองมีลักษณะนั้นๆ น้อยที่สุด

ตัวอย่างการตอบ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0.ฉันเป็นคนขี้อาย					/
00.ฉันเป็นคนกล้าแสดงออก	/				

แสดงว่าท่านมองตนเองว่าเป็นคนขี้อายในระดับที่น้อยที่สุด และเป็นคนกล้าแสดงออกในระดับที่มากที่สุด

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

แบบวัดอัตมโนทัศน์

รายการประเมิน	ระดับความรู้สึก				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.แสดงลักษณะพฤติกรรม					
1. ฉันเป็นคนขี้อาย					
2. ฉันชอบผัดวันประกันพรุ่ง					
3. ฉันกล้าแสดงออก					
4. ฉันเป็นคนขยัน					
5. ฉันผูกมิตรกับคนอื่นๆ ได้ยาก					
6. ฉันมักมีเรื่องต่อสู้ทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ					
7. ฉันเป็นคนเชื่องช้า					
8. ฉันเป็นคนเข้าผู้คนได้ง่าย					
9. ฉันมักทำของตกหล่นหรือแตกหักอยู่เสมอ					
10. ฉันเป็นคนเหม่อลอย					
2. แสดงลักษณะสติปัญญา					
11. ฉันเรียนหนังสือไม่ดี					
12. ฉันทำงานเกี่ยวกับการเรียนเสร็จช้า					
13. ฉันประหม่าเมื่อครูเรียกให้ตอบคำถาม					
14. ฉันเป็นคนแก้ปัญหาได้ดี					
15. ฉันอ่านหนังสือไม่แตกฉาน					
16. ฉันมักลืมสิ่งที่เรียนมาแล้ว					
17. ฉันตั้งใจเรียน					
18. ฉันทำการบ้านเสร็จทุกครั้ง					
19. ฉันหนีเรียนเสมอ					
20. ฉันมักถูกเลือกเป็นคนสุดท้าย					

รายการประเมิน	ระดับความรู้สึก				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3. แสดงลักษณะรูปร่างและคุณลักษณะ					
21. ฉันเป็นคนหน้าตาดี					
22. ฉันเป็นคนแข็งแรง					
23. ฉันยุ่งยากรำคาญใจเรื่องรูปร่างหน้าตาของฉัน					
24. ฉันออกก้ำดั่งกายเสมอ					
25. ฉันมีความสามารถในงานฝีมือ					
26. ฉันเป็นคนรอบคอบ					
27. ฉันเป็นคนที่ไว้ใจได้					
28. ฉันเป็นคนที่ไม่เหมือนคนอื่น					
29. ฉันตัดสินใจได้ดี					
30. ฉันมีความรับผิดชอบ					
4. แสดงความวิตกกังวล					
31. ไม่ค่อยมีคนยอมรับฉัน					
32. ฉันรู้สึกกังวลเมื่อต้องสอบ					
33. ฉันกลัวเรื่องโน้นเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา					
34. ฉันมักยอมแพ้ง่ายๆ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม					
35. ฉันรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง					
36. ผู้คนมักคอยหาเรื่องว่าฉัน					
37. ฉันหวาดกลัวบ่อยๆ					
38. ฉันคิดมากเสมอเมื่อถูกตำหนิจากสมาชิกในครอบครัว					
39. ฉันคิดแต่สิ่งไม่ดี					
40. ฉันพยายามจะทำอะไรดูเหมือนว่ามันผิดไปหมด					

รายการประเมิน	ระดับความรู้สึก				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. แสดงลักษณะความเป็นคนที่น่านิยม					
41. ฉันเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป					
42. ฉันไม่ค่อยมีใครเลือกฉันทำงานในกลุ่ม					
43. เพื่อนๆ มักมองข้ามฉัน					
44. เพื่อนๆ มักให้ฉันเป็นผู้นำ					
45. เพื่อนๆ ชอบมาคุยกับฉัน					
46. ฉันชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำหลายๆ คน					
47. เพื่อนๆ มักนิทาฉันในทางที่ไม่ดี					
48. เพื่อนๆ ไม่ชอบเล่นกับฉัน					
49. ฉันได้รับการสนับสนุนจากรอบครัวให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์					
50. ฉันได้รับคำชมอยู่เสมอ					
6. แสดงลักษณะความสุขและความพึงพอใจ					
51. ฉันเป็นคนโชคดี					
52. ฉันมีครอบครัวอบอุ่น					
53. ฉันมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์ให้ส่วนร่วม					
54. ครอบครัวภูมิใจในตัวฉัน					
55. ฉันพอใจในสภาพของตัวเอง					
56. ฉันเป็นมองโลกในแง่ดี					
57. ฉันเป็นคนไม่ทันโลก					
58. ฉันพอใจในความสามารถของตัวเอง					
59. ฉันควรสุภาพต่อผู้อื่นให้มากกว่านี้					
60. ฉันเป็นคนเห็นแก่ตัว					

ภาคผนวก จ
แผนการจัดกิจกรรมกลุ่ม

โปรแกรมกลุ่มสัมพันธ์
ครั้งที่ 1
ชื่อกิจกรรม ใจสัมพันธ์

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกรู้จักคุ้นเคยมีมนุษยสัมพันธ์ต่อกัน
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความกล้าต่อการแสดงออก
3. เพื่อปฐมนิเทศ

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ กระดาษสีชมพูตัดเป็นรูปหัวใจขนาดเล็ก ๆ 16 ดวง ปากกา, ปากกาเมจิก
 เส้นใหญ่ 1 แท่ง, กาว 2 หน้า, ถุงใส่หัวใจ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่มจัดเตรียมเก้าอี้เป็นวงกลม และเตรียมกระดาษสีชมพูรูปหัวใจเขียนชื่อของผู้เข้าร่วมกิจกรรมทั้งหมดติดกับกาว 2 หน้าไว้ด้านหลัง แล้วให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมจับเอารูปหัวใจใครก็ได้ไปคนละ 1 แผ่น พร้อมทั้งรับปากกา 1 ด้าม

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้นำกลุ่มใช้เวลา 10 นาที ให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคนหาชื่อเจ้าของหัวใจให้ตรงกับชื่อที่มีในกระดาษรูปหัวใจ เมื่อพบแล้วติดหัวใจให้แล้วพากันไปนั่งใกล้ ๆ กัน กรอกข้อความในกระดาษของตนแล้วแลกกันดูกัน โดยมีข้อมูลของเพื่อนในมือจากนั้นคืนไปให้เพื่อแล้วหมุนไปพูดคุยสร้างความคุ้นเคยกันกับเพื่อนคนอื่น ๆ ให้ครบ โดยทำแบบเดียวกันคือ ให้ยื่นกระดาษแลกกันดูและคุยกันสร้างความคุ้นเคยกัน

2. ผู้นำกลุ่มจดพฤติกรรมในขณะร่วมกิจกรรม

ขั้นวิเคราะห์

1. ก่อนร่วมกิจกรรมนี้สมาชิกมีความรู้สึกต่อกันอย่างไรบ้าง
2. หลังจากผ่านกิจกรรมใจสัมพันธ์ แล้วมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง
3. สมาชิกมีความรู้สึกอย่างไร ที่เล่าเรื่องส่วนตัวให้เพื่อนสมาชิกอื่นฟัง
4. สมาชิกรู้สึกอย่างไร ที่ฟังเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น
5. เมื่อผ่านกิจกรรมนี้ไปแล้ว สมาชิกรู้สึกอย่างไร ได้รับประโยชน์อะไร

ขั้นสรุป

1. การเข้ากลุ่มของสมาชิกในการทำกิจกรรมร่วมกันนั้น สมาชิกแต่ละคนมีพื้นฐานและสภาพแวดล้อมต่างกัน ผู้นำกลุ่มพยายามละลายพฤติกรรมของเขา
2. การแนะนำเพื่อสมาชิกให้รู้จักคุ้นเคยกัน เป็นการสร้างสัมพันธภาพเบื้องต้น และยังให้การแนะนำเพื่อนให้คนอื่นรู้จักด้วย เราพบการแนะนำตนเองนั้นมักจะเขินอาย แล้วก็จะบอกแต่เพียงว่าตนชื่ออะไรเท่านั้นเอง แต่ถ้าให้เพื่อนแนะนำให้ก็จะได้ข้อมูลมากกว่า
3. เพิ่มความกล้าแสดงออกมากขึ้น กล้าพูดต่อคนกลุ่มใหญ่ได้ดีขึ้น ลดความประหม่ากลัว
4. สร้างความเป็นกันเองให้เกิดขึ้น
5. ฝึกฝนการเข้ากับผู้อื่น รู้จักพูดคุย

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากการซักตอบพูดคุยกันของสมาชิกกับเพื่อนสมาชิกที่เป็นเจ้าของหัวใจ และที่อยู่ข้างซ้ายและข้างขวาขณะนั่งเป็นวงกลม
2. สังเกตการณ์ให้ความร่วมมือการแนะนำตนเองและเพื่อนซ้าย-ขวา

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านลักษณะพฤติกรรม ด้านความสุขและความพึงพอใจ การจัดกิจกรรมกลุ่มนี้เพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้มีความรู้สึกสนิทสนมกันมากขึ้น และกล้าแสดงออก

ครั้งที่ 2

ชื่อกิจกรรม ก้อนหิน

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มยอมรับว่าคนเรานั้นมีส่วนแตกต่างกัน
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มยอมรับว่าคนเรานั้นมีทั้งสิ่งดีและสิ่งที่ไม่ดี
3. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มยอมรับว่าการมองคนควรจะมีหลาย ๆ ด้าน
4. เพื่อฝึกให้สมาชิกรู้จักและเข้าใจตนเองตลอดจนรู้จักและเข้าใจผู้อื่นได้มากขึ้น
5. เพื่อให้สมาชิกได้ฝึกการรับผิดชอบ

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ ก้อนหิน 16 ก้อน, จาน 1 ใบ,

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่ม ให้สมาชิกแต่ละกลุ่มหันหน้าเข้าเป็นวงกลม

ขั้นกิจกรรม

1. นำจาน 1 ใบ ใส่ก้อนหินลงในจาน 16 ก้อน ผู้นำกลุ่มส่งจานที่มีก้อนหินอยู่ไปให้กลุ่มให้สมาชิกในกลุ่มเลือกก้อนหินที่ตนชอบเอาไว้คนละ 1 ก้อน ให้ทุกคนพิจารณาก้อนหินที่อยู่ในมือเพื่อทำความรู้จักกับหินกลุ่มนั้นให้มากที่สุด จากนั้นผู้นำพูดกับสมาชิกดังนี้

- 1.1 ขอให้ทุกคนใช้เวลาสัก 1 นาที ให้พิจารณาทำความรู้จักกับหินก้อนนี้จนจำมันได้
- 1.2 ขอให้ทุกคนหลับตาลำก้อนหิน พยายามจำมันให้ได้ใช้เวลา 1-2 นาที แล้วลืมตา
- 1.3 ขอให้ทุกคนแนะนำก้อนหินของตัวเองให้คนอื่นรู้จักด้วย
- 1.4 เก็บก้อนหินมารวมกัน คละกัน แล้วให้ทุกคนหยิบก้อนหินของตัวเองไป
- 1.5 เก็บก้อนหินมารวมกัน คละกันอีกครั้งหนึ่งแล้วให้หลับตาหยิบก้อนหินของตน เมื่อได้

แล้ว ให้ลืมตาดูว่าถูกต้องหรือไม่ แล้วคืนใส่จานไว้ดังเดิม ให้ทำทีละคนจนหมด

ขั้นวิเคราะห์

ผู้นำกลุ่มซักถามสมาชิก

1. ในตอนได้ก้อนหินครั้งแรก ท่านรู้สึกหรือคิดอย่างไร
2. ในตอนนี้ท่านมีความรู้สึกหรือมีความคิดต่อก้อนหินของท่านอย่างไร
3. ท่านคิดว่าเราระบายสีคำที่ก้อนหินไว้ทำไม
4. ใครมีความคิดอะไรเกิดขึ้นบ้าง

ขั้นสรุป

1. ผู้นำกลุ่มซักถามเพื่อสรุปว่า “นักศึกษาคิดว่าเราจัดกิจกรรมนี้ขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์อะไร”
2. ผู้นำกลุ่มสรุปเพิ่มเติม

ก้อนหินนั้นดูแต่แรกก็คือ ก้อนหินทั่ว ๆ ไปไปไม่มีความสลักสำคัญอะไรมันเหมือนกันหมด แต่เมื่อเราพิจารณาดูอย่างถี่ถ้วนใช้เวลาสักเล็กน้อยทำความรู้จักกับมัน เราก็จะพบว่า มันเป็นก้อนหินที่มีลักษณะพิเศษไม่เหมือนก้อนอื่นเลย เปรียบเหมือนกับคน คนทุกคนดูก็เป็นคนเหมือน ๆ กันไปหมด แต่ถ้าเราใช้เวลาศึกษาคนแต่ละคนเราจะพบแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัว ซึ่งไม่เหมือน กับคนอื่น

ก้อนหินแต่ละก้อนมีส่วนสว่างมืดเปรียบเหมือนกับคนที่มีส่วนสว่างและส่วนมืด กล่าวคือ คนเราทุกคนมีทั้งส่วนดีและส่วนบกพร่องในตัวเอง ขึ้นอยู่กับว่าเราจะดูในแง่มุมไหน บางมุมเรามองไม่เห็นส่วนสว่างเลย บางมุมเรามองไม่เห็นส่วนมืดเลย บางมุมเรามองเห็นทั้งส่วนสว่างและส่วนมืด

เมื่อเราได้ทราบความจริงดังนี้แล้ว เราก็ควรจะ

- ก. ไม่ด่วนตัดสินคนว่าเป็นอย่างไร ก่อนที่จะได้ทำความรู้จักกับเขาหรือศึกษาเขาเสียก่อน
- ข. มองคนทั้งสองด้าน ไม่มองว่าดีไปเสียหมดทุกอย่าง จนกระทั่งเชื่อเขาทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ไตร่ตรองและไม่มองคนว่าไม่ดีไปเสียหมด จนกระทั่งเกลียด โกรธเขาจนไม่เห็นความดีของเขาบ้างเลย

ค. ยินดีว่าคนเราแตกต่างกัน เพราะความแตกต่างกัน และความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละคนเป็นสิ่งที่ทำให้โลกสดชื่น น่าตื่นเต้น น่าศึกษา

ขั้นประเมินผล

1. จากการซักถาม
2. จากการเข้ากลุ่มกิจกรรมการเสนอแนะความคิดเห็นและการช่วยกันสรุป

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์นี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านคุณลักษณะ ด้านสติปัญญาและด้านความวิตกกังวล เพื่อให้นักศึกษาสามารถยอมรับว่าคนเรานั้นมีความแตกต่างกัน เราควรที่จะมองคนอื่นในหลายๆด้านไม่ควรจะตัดสินใจจากการมองเพียงด้านเดียว

ครั้งที่ 3

ชื่อกิจกรรม ปิงปองสมานมิตร

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความสามัคคี ความสนุกสนาน
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความพยายาม วางแผนสู่เป้าหมาย
3. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มช่วยเหลือกัน ฝึกการทำงานร่วมกัน
4. เพื่อฝึกให้สมาชิกรู้จักฝึกความรับผิดชอบของตนให้ดีที่สุด

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ ปิงปอง 30 ลูก, แก้วน้ำ 2 ใบ, ตะเกียบ 1/2 โหล, ช้อนเล็ก ๆ 1 คู่, ส้อมเล็ก ๆ 20 คู่

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม เท่า ๆ กัน

ขั้นกิจกรรม

1. ให้แต่ละกลุ่มยืนเข้าแถวหน้ากระดานห่างกัน แต่ละคนถือตะเกียบ ช้อน ส้อมอยู่ในมือ ให้ผู้เล่นคนแรกใช้ตะเกียบคีบปิงปองทีละลูกในชั้นที่วางอยู่บนโต๊ะ

2. ผู้นำกลุ่มจะอธิบายว่าไม่ให้หยิบเท้าในขณะที่คีบลูกปิงปอง และให้ส่งให้เพื่อนคนที่อยู่ถัดจากเราไป ถ้าลูกปิงปองตกลงระหว่างทางให้เริ่มต้นส่งจากคนที่ 1 ใหม่ ทีมที่ชนะคือ ทีมที่สามารถลำเลียงลูกปิงปองไปได้ใส่แก้วน้ำฝั่งตรงข้ามได้จำนวนมากที่สุด ภายในเวลา 5 นาที

ขั้นวิเคราะห์ ให้จัดกลุ่มเป็นรูปวงกลมนั่งคุยกัน

1. ผู้นำกลุ่มให้ผู้สังเกตการณ์เล่าถึงวิธีการทำงานของกลุ่ม และพฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่มในการร่วมกันทำงานนี้

2. ผู้นำกลุ่มถามสมาชิกดังต่อไปนี้

- 2.1 ทีมชนะเลิศมีวิธีการทำงานอย่างไร
- 2.2 ใครบ้างที่ทำปึงปองตก เพราะอะไร และรู้สึกอย่างไร คนอื่นในทีม รู้สึกอย่างไร
- 2.3 ในขณะแข่งขันคนที่ปลาย ๆ แถว แสดงพฤติกรรมอย่างไร ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
- 2.4 ผู้แข่งขันแต่ละท่านมีความสามารถเท่ากันหรือไม่ แล้วทำไมจึงทำงานร่วมกันได้
- 2.5 จากการแข่งขันคืบปึงปองนี้ นักศึกษาได้แนวคิดเกี่ยวกับการทำงานร่วมกันอย่างไร

บ้าง ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มตอบคนละ 1 ข้อ

ขั้นสรุป

1. ทุกคนมีความสามารถต่างกัน มีลักษณะต่างกัน ควรยอมรับในความแตกต่าง
2. ฝึกความอดทน และปรับตนเองให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ
3. การมีขวัญและกำลังใจ สามารถช่วยนำสู่ความสำเร็จได้

ขั้นประเมินผล

1. จากความสนใจ ความกระตือรือร้นในกลุ่ม
2. จากการพูดคุยเสนอแนวคิดต่าง ๆ การเข้ากลุ่มกิจกรรมช่วยกันสรุป

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมและด้านสติปัญญาเพื่อให้ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถแสดงออกถึงความร่วมมือเพื่อให้เกิดความ สามัคคีภายในกลุ่มด้วยกัน ยอมรับในความสามารถซึ่งกันและกัน ฝึกความอดทน

ครั้งที่ 4

ชื่อกิจกรรม ความอดทน

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มตระหนักถึงเรื่องของความอดทน
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของความอดทน
3. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มสามารถบอกแนวปฏิบัติตนให้เกิดความอดทนได้ในการดำเนินชีวิต
4. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มได้ฝึกความกล้าและการทำงานเป็นกลุ่ม

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ กรณีตัวอย่างเรื่อง “สุรียาผู้อดทน” บัตรคำสั่ง, บัตรคำถาม, กระดาษ, ปากกา

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่มอธิบายความหมายของความอดทน และยกตัวอย่างของความอดทน เช่น ความอดทนของนกสร้างรัง

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้นำกลุ่มทำภาษามือประกอบกรณีเคสตัวอย่าง

ขั้นวิเคราะห์

ผู้นำกลุ่มให้ตัวแทนวิเคราะห์ วิเคราะห์สิ่งที่ได้รับฟังไป

1. ผู้นำกลุ่มให้ผู้สังเกตการณ์นำเสนอในจุดที่ตนสังเกตพฤติกรรมของการเข้ากลุ่มของสมาชิกกลุ่ม
2. ผู้นำกลุ่มให้ 2-3 คน เล่าประสบการณ์ในการผ่านความอดทนแล้วพบกับความสำเร็จ

ขั้นสรุป

ผู้นำกลุ่มกระตุ้นสมาชิก โดยการซักถามถึงแนวคิดในการกระทำที่จะทำให้เกิดความ
อดทน จากนั้นช่วยกันสรุป และตัดสินใจเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับความอดทนของตน เหตุผลที่
เลือกวิธีนั้น ๆ

ขั้นประเมินผล

จากความสามารถของสมาชิกในการบอกได้ถึงข้อดี ข้อเสีย ของความอดทนแนวทางใน
การฝึกความอดทน การเข้ากลุ่ม อภิปรายการวิเคราะห์วิจารณ์เสนอแนะความคิดเห็นการสังเกต
การนำเสนอ

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านความสุขและความพึงพอใจ และความวิตก
กังวลเพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้รับทราบถึงความอดทนความพึงพอใจใน
สิ่งที่ตนเป็นที่ตนมีและการแก้ไขปัญหา ทุุกๆปัญหาย่อมมีทางออกแต่ทางออกไหนที่ดีที่สุดสำหรับ
เราต้องตัดสินใจด้วยตนเอง

กรณีตัวอย่างเรื่อง “สุริยาผู้อดทน”

สุริยาเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ่อแม่ยากจน สุริยาจึงช่วยตนเองด้วยการขี่สามล้อนอกเวลาเรียน เก็บเงินซื้ออุปกรณ์การเรียน ก่อนเปิดเรียนทางโรงเรียนมีโครงการพานักเรียนไปทัศนศึกษา โดยเก็บค่ารถและค่าอาหารคนละ 100 บาทสุริยาได้รับเลือกจากอาจารย์ให้เป็นหัวหน้าในการควบคุมดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยของนักเรียนทุกคนที่ไปทัศนศึกษาครั้งนี้ และสุริยาเองก็มีความต้องการไปด้วย ดังนั้นจึงพยายามขี่สามล้อนอกเวลาเรียนเก็บเงินให้ครบ 100 บาท แต่บังเอิญช่วงนั้นฝนตกทุกวัน ทำให้สุริยากับเงินได้ไม่ครบตามที่ต้องการ แต่สุริยาไม่ย่อท้อพยายามที่จะหาเงินให้ครบ 100 บาท ให้ได้สุริยาจึงเปลี่ยนไปรับจ้างทำงานต่าง ๆ ตามบ้าน สุดท้ายจะมีคนจ้าง จนกระทั่งถึงเวลาที่จะไปทัศนศึกษาสุริยาสามารถเก็บเงินได้เพียงพอสำหรับเป็นค่ารถและค่าอาหาร และยังเหลือเก็บอีกเล็กน้อย สุริยาดีใจมากที่ความอดทนของเขาทำให้เขาประสบความสำเร็จ

ครั้งที่ 5 ชื่อกิจกรรม คล่าตีๆ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
2. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจบทบาทตนเอง
3. เพื่อเสริมสร้างให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจการทำงานหรือการแก้ปัญหา
4. เพื่อเสริมสร้างแนวทางให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจความแตกต่างระหว่างสภาพเมื่ออยู่ คนเดียวกับอยู่กลุ่มร่วมกันทำงาน
5. เพื่อให้สมาชิกกลุ่มรู้จักวิธีการช่วยเหลือกันทำงานให้สำเร็จ

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

- อุปกรณ์
1. ตี๊กตาคน 1 ตัว, ตี๊กตาช้าง 1 ตัว, ไมโครโฟน 1 อัน, กล้วยแจ 1 ดอก
 2. ผ้าปิดตา 16 ผืน
 3. กระดาษขาว 16 แผ่น
 4. กระดาษชาร์ตแผ่นใหญ่
 5. ดินสอ, ยางลบ
 6. สีเมจิกแท่งใหญ่สีเข้ม ๆ 2 แท่ง

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกกลุ่มนั่งเป็นวงกลมจากนั้นให้จับ 1 และ 2 คนที่จับ 1 ให้อยู่กลุ่ม 1 คนที่จับ 2 ให้อยู่กลุ่ม 2

ขั้นกิจกรรม

1. ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกปิดตา จากนั้นแจกตี๊กตาให้กลุ่มหนึ่ง 1 คล่า ตี๊กตาคน 1 ตัว ตี๊กตาช้าง 1 ตัว โดยให้เวลาคล่าประมาณ 1 นาที ต่อคนต่อชิ้น จากนั้นเก็บตี๊กตาไปเก็บไว้
- กลุ่ม 2 ทำเช่นเดียวกับกลุ่ม 1 แต่เปลี่ยนสิ่งของเป็น ไมโครโฟน กับกล้วยแจแทน

2. แจกกระดาษ ดินสอ ให้สมาชิกแต่ละคนวาดรูปตามที่ตนคลำไว้ให้เหมือนที่สุดใช้เวลาภาพละ 5 นาที

3. ผู้นำกลุ่มแจกกระดาษชาร์ตแผ่นใหญ่ให้แต่ละกลุ่มช่วยกันวาดภาพ 2 ภาพ ตามที่คลำได้ให้เหมือนที่สุด ให้เวลาภาพละ 5 นาทีเช่นกัน

4. เมื่อหมดเวลาผู้นำกลุ่มสั่งให้เปรียบเทียบภาพที่ตนวาดกับภาพที่ทางกลุ่มช่วยกันวาด

ขั้นวิเคราะห์

1. ผู้นำกลุ่มซักถามเกี่ยวกับความรู้สึกของการทำงานคนเดียวว่าเป็นอย่างไร

2. ผู้นำกลุ่มซักถามเกี่ยวกับความรู้สึกของการทำงานเป็นกลุ่มว่าเป็นอย่างไร

ขั้นสรุป

1. แต่ละคนมีความสามารถไม่เหมือนกัน การทำงานหรือการแก้ไขปัญหาเป็นกลุ่มในหลาย ๆ โอกาสมีส่วนดีกว่าการทำงานหรือแก้ปัญหาคนเดียว

2. ให้สมาชิกกลุ่มช่วยกันคิดว่า การทำงานกลุ่มนี้มีส่วนดีกว่าการทำงานคนเดียวอย่างไรบ้าง

3. ผู้นำกลุ่มสรุปว่าการทำงานด้วยกันทำให้ได้ผลสำเร็จของงานมากขึ้นดีขึ้นได้ให้ความสามารถของตนเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อกลุ่ม แต่ประสิทธิภาพของงานจะเป็นตามคาดหวังหรือไม่ขึ้นกับกระบวนการทำงานของกลุ่มด้วย เช่น ทุกคนเคารพฟังความคิดเห็นของกันและกัน ช่วยกันเสนอข้อมูลมีการพิจารณาความเห็นของทุกคน รวบรวมข้อมูลอย่างรอบคอบมีบรรยากาศดี จากนั้นเก็บตุ๊กตาไม่เก็บไว้

ขั้นประเมินผล

1. จากการเข้ากลุ่ม การเสนอแนะความคิดเห็น

2. จากการทำกิจกรรมส่วนตัว และกิจกรรมในกลุ่ม

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมรับรู้ที่แต่ละคนมีความสามารถไม่เหมือนกัน การทำงานหรือการแก้ไขปัญหาเป็นกลุ่มในหลาย ๆ โอกาสมีส่วนดีกว่าการทำงานหรือแก้ปัญหาคนเดียว

ครั้งที่ 6 ชื่อกิจกรรม แกะน้อย

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจความสำคัญของการทำงานร่วมกัน
2. เพื่อให้สมาชิกสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ ใบงานแกะน้อย

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ชั้นนำ

ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกนับ 1 และ 2 แล้วแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม แจกกระดาษดินสอ

ขั้นกิจกรรม

บอกกติกาให้แต่ละกลุ่มแบ่งแกะน้อยออกเป็น 9 ตัว ให้ได้เป็นคอกละ 1 ตัวโดยสามารถเขียนรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสได้เพียง 2 ครั้งเท่านั้น

ขั้นวิเคราะห์

1. ผู้นำกลุ่มซักถามเกี่ยวกับความรู้สึกของการทำงานคนเดียวว่าเป็นอย่างไร
2. ผู้นำกลุ่มซักถามเกี่ยวกับความรู้สึกของการทำงานเป็นกลุ่มว่าเป็นอย่างไร

ขั้นสรุป

1. แต่ละคนจะมีความคิดความสามารถที่ไม่เหมือนกันการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและปฏิบัติตามในทางที่ถูกต้องก็จะส่งผลถึงแก่ตนเองในทางที่ถูกเหมือนกัน

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากการตอบคำถาม/ใบงาน
2. สังเกตจากการอภิปราย แสดงความคิดเห็น

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนน่านิยมและด้านพฤติกรรม เพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยอมรับและได้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและสามารถเลือกที่จะปฏิบัติตามการกระทำของผู้ที่ถูกต้อง

ครั้งที่ 7

ชื่อกิจกรรม แสดงบทบาท

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้กล้าแสดงออก และเกิดความมั่นใจในตนเอง
2. เพื่อการช่วยเหลือกันในกลุ่ม
3. ยอมรับการเตือน สอน แนะนำเพื่อให้ชีวิตดีขึ้น ให้สมาชิกรู้จักให้กำลังใจผู้อื่น
4. ฝึกการยอมรับตนเอง

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ บัตรคำสั่ง จำนวน 16 แผ่น

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม
2. แจกบัตรคำสั่งให้แสดงบทบาทต่าง ๆ มีบทบาทดังนี้ คือ 1. กำลังภายใน (กังฟู) 2. หาบน้ำ 3. แต่งตัว 4. ออกกำลังกาย 5. แต่งหน้า 6. รีดผ้า 7. รำไทย 8. กวาดบ้าน-ถูบ้าน 9. ทำกับข้าว 10. ซี่รถเครื่อง 11. ขับรถยนต์ 12. ซี่รถจักรยาน 13. อาบน้ำ 14. ปลูกต้นไม้ 15. สอนหนังสือ 16. ขับเครื่องบิน

ขั้นกิจกรรม ให้แต่ละกลุ่มอยู่ห่างกันอย่าให้เห็นกัน

1. ผู้นำกลุ่มอธิบายกติกา ดังนี้

เมื่อสมาชิกได้รับบัตรคำสั่งแล้ว ไม่อนุญาตให้แลกเปลี่ยนบัตรดังกล่าวกับเพื่อนในกลุ่มของตนได้ และให้แต่ละคนพยายามแสดงให้กลุ่มของตนเองดูเท่าที่จะสามารถทำได้ ถ้าทำไม่ได้จริง ๆ ให้คนในกลุ่มพยายามช่วยกันสอน และผู้ที่ถูกสอนต้องพยายามทำเท่าที่จะสามารถทำได้ขณะที่แต่ละคนแสดง คนอื่นต้องให้กำลังใจ ร้องเพลงหรือปรบมือเป็นลูกคู่

2. หลังจากทั้ง 2 กลุ่ม เข้าใจแล้ว ให้ลงมือปฏิบัติตามบัตรคำสั่งที่ได้รับโดยเริ่มทีละคน

3. เมื่อทุกคนแสดงเสร็จ ให้ทั้ง 2 กลุ่ม มารวมกันจากนั้นให้ทุกคนได้แสดงอีกครั้งหนึ่ง โดย

ให้กลุ่มฝ่ายตรงข้ามทายว่ากำลังทำกิจกรรมอะไรอยู่ สลับกันแสดงกลุ่มละ 1 คน จนหมด

ขั้นวิเคราะห์

1. รู้สึกอย่างไรเมื่อได้รับกระดาษให้แสดงตามคำสั่งนั้น

2. เวลาที่ต้องแสดงให้เพื่อน ๆ ดูระหว่างแสดงครั้งแรกกับครั้งหลังมีความรู้สึกอย่างไร

3. เมื่อแสดงไม่ได้จริง ๆ รู้สึกอย่างไร

4. ในชีวิตของเรามีบ้างไหมที่คิดว่ามีบางสิ่งบางอย่างทำไม่ได้ เมื่อพยายามทำหรือให้คน

อื่นสอนบ้าง ก็สามารถทำได้รู้สึกอย่างไร ยกตัวอย่างประกอบ

ขั้นสรุป

1. สาเหตุที่ไม่กล้าแสดงออก เพราะความกลัวหรือความอายที่เกิดขึ้น การกล้าแสดงออก

ในทางที่ถูกต้องเหมาะสมสมควรได้รับการยกย่อง

2. ทุกคนควรมีโอกาสช่วยเหลือผู้อื่นในความสามารถของตน

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากการแสดงออก

2. สังเกตจากการตอบคำถาม

3. สังเกตจากการมีส่วนร่วมอภิปราย

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนน่านิยม ด้านแสดงลักษณะพฤติกรรมและด้านสติปัญญาเพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้องเหมาะสม และการได้รับการยอมรับจากผู้อื่นในความสามารถของตน การที่ทุกคนได้มีโอกาสช่วยเหลือผู้อื่นในความสามารถของตน

ครั้งที่ 8

ชื่อกิจกรรม ตาบอด

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกมีใจกว้างยอมรับข้อบกพร่องของกันและกัน
2. เพื่อฝึกให้สมาชิกมีความคิดที่ยืดหยุ่น มีน้ำใจ มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่รู้จักพึ่งพาอาศัย และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ ผ้าผูกตา 8 ผืน

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่มบอกสมาชิกให้จับคู่กัน ผู้นำกลุ่มจะพาไปสถานที่ที่กว้างหน่อยยืนเป็นคู่ ๆ และเรียงเป็นแถว ๆ ไป คนที่ไม่ผูกตาเป็นผู้ช่วยเหลือ

ขั้นกิจกรรม

1. เมื่อสมาชิกจับคู่กันแล้ว จะได้ทั้งหมด 8 คู่ ให้ตกลงกันในคู่ของตนว่าใครจะเป็นคน ตาบอดและใครจะเป็นผู้ช่วยเหลือ

2. คนหนึ่งเอาผ้าผูกตา อีกคนซึ่งเป็นตาดีให้พบบางข้างหนึ่งขึ้นไป

3. ให้ทั้งสองจับมือกัน ให้เดินไปด้วยกัน ไปยังที่ที่ผู้นำกลุ่มกำหนดให้เดินไปและเดินกลับ

4. สลับกันให้คนหนึ่งเอาผ้าผูกตา อีกคนซึ่งเป็นตาดีให้พบบางข้างหนึ่งขึ้นไป

ขั้นวิเคราะห์ ให้จัดกลุ่มเป็นรูปวงกลมนั่งคุยกัน

1. ผู้นำกลุ่มถามความรู้สึกของผู้ที่ตาบอด และผู้ที่ช่วยเหลือ
2. กิจกรรมนี้ให้ข้อคิดอะไรบ้าง

ขั้นสรุป

จากกิจกรรมนี้แสดงให้เห็นว่าทุกคนไม่ใช่คนดีหรือสมบูรณ์ไปทุกอย่าง จะมีข้อบกพร่องบ้าง เช่น บางคนไม่อ่อนโยน บางคนอ่อนโยน บางคนอ่อนโยนจนไม่เป็นตัวของตัวเอง พุดง่าย ๆ ว่า ยังมีข้อบกพร่องอยู่ การที่จะปรับเปลี่ยนทันทีเลยนั้นไม่ใช่ของง่าย ต้องค่อยเป็นค่อยไป ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือ อดทนต่อกันเป็นประโยชน์ต่อกัน ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตขณะร่วมกิจกรรม
2. สังเกตการตอบคำถาม และการแสดงความคิดเห็นขณะอภิปรายร่วมกัน

ความสอดคล้อง

กิจกรรมนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านแสดงลักษณะพฤติกรรม ด้านความเป็นคนน่านิยม ความวิตกกังวลและความสุขและความพึงพอใจเพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทราบว่าทุกคนไม่ใช่คนดีหรือสมบูรณ์ไปทุกอย่าง จะมีข้อบกพร่องบ้างไม่มากก็น้อยและต้องอดทนต่อกันเป็นประโยชน์ต่อกันควรมองในข้อบกพร่องของตนเองและพยายามแก้ไข

ครั้งที่ 9

ชื่อกิจกรรม ภาพปริศนา

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกรู้จัก และเข้าใจตนเองมากขึ้น
2. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล
3. เพื่อให้สมาชิกเข้าใจการรับรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ในชีวิต
4. เพื่อให้สมาชิกสามารถวิเคราะห์สภาพแวดล้อมได้

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาศิษษุพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ ภาพ 3 ภาพ กระดาษชาร์ตแผ่นใหญ่สีขาว 1 แผ่น สก๊อตเทป ปากกาเมจิกแท่งใหญ่

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่มติดกระดาษชาร์ตแผ่นใหญ่ จำนวน 2 แผ่น สีขาวไว้บนกระดาษ ถามสมาชิกลองทายว่าจะให้ทำอะไร ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกนั่งเป็นรูปตัวยู แล้วอธิบายว่าจะให้สมาชิกดูภาพ 3 ภาพ โดยห้ามคุยหรือปรึกษากัน

ขั้นกิจกรรม ให้แต่ละกลุ่มอยู่ห่างกันอย่าให้เห็นกัน

1. สมาชิกทุกคนดูภาพที่ 1 แล้วให้ทางเก็บไว้ในใจว่าเป็นภาพอะไร
2. ให้สมาชิกลืมหายภาพที่ 1 แล้วให้ดูภาพที่ 2 แล้วให้ทายเก็บไว้ในใจว่าเป็นภาพอะไร
3. ให้ลืมหายภาพที่ 2 แล้วให้ดูภาพที่ 3 แล้วทายเก็บไว้ในใจว่าเป็นภาพอะไร
4. ให้สมาชิกดูทั้ง 3 ภาพ พร้อม ๆ กัน
5. ผู้นำกลุ่มถามสมาชิกแต่ละคนว่าเมื่อดูภาพที่ 1 เห็นเป็นอะไร อายุประมาณเท่าไร หากเหตุผล ประกอบแล้วใช้ปากกาเมจิกแท่งใหญ่เขียนบันทึกในใจไว้บนกระดาษแผ่นใหญ่ที่ติดกระดานไว้ ภาพที่ 2 และภาพที่ 3 ก็กระทำเช่นเดียวกัน

6. เบลยภาพทั้ง 3 ภาพ ภาพที่ 1 เป็นภาพหญิงสาวอายุ 20-30 ปี, ภาพที่ 2 หญิงแก่อายุ 50-60 ปี

7. ตัดภาพทั้ง 3 ไว้บนกระดาน

ขั้นวิเคราะห์

1. เวลาที่ผู้นำบอกให้สมาชิกลืมหภาพทำได้จริงหรือไม่เพราะอะไร
2. ทำไมสมาชิกบางคนจึงมองได้ภาพที่เหมือนกัน และทำไมบางคนจึงมองภาพได้ต่าง ๆ กันออกไป ที่เห็นเป็นภาพอย่างนั้น เพราะอะไร

3. ในการดำเนินชีวิตประจำวันหรือในการทำงาน ถ้าเราประสบปัญหาเหมือนอย่างการดูภาพเมื่อสักครู่นี้ เราจะเป็นอย่างไร และจะมีวิธีในการแก้ไขปัญหาอย่างไร

4. ผู้นำกลุ่มกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนช่วยกันอภิปรายว่าได้แกงคิดอะไรบ้าง จากกิจกรรมในชุดนี้

ขั้นสรุป

1. การที่ผู้นำกลุ่มบอกให้ลืมหภาพนั้น ย่อมทำไม่ได้ เช่นเดียวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเรา เรารับรู้ย่อมมีอิทธิพลต่อเราอยากต่อการลืมได้ง่าย ๆ

2. การมองภาพของแต่ละคนมีมุมมองเป็นของตน อาจแตกต่างกันได้เพราะต่างคนต่างมีประสบการณ์ในอดีตที่สะสมต่างกัน ฉะนั้นจำเป็นที่ต้องเข้าใจการมองต่างมุมมองกัน

3. ไม่เพียงมุมมองของคนที่แตกต่างกันได้เท่านั้น การรับรู้ของคนเราก็ต่างกันด้วยเห็น อย่างเดียวกัน แต่รับรู้ไม่เหมือนกันได้ การสื่อสารจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การเรียนรู้ยิ่งขึ้นที่ควรนำมาใช้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน

4. การพิจารณาสิ่งใดก็แล้วแต่ควรวิเคราะห์มองอย่างรอบคอบถี่ถ้วนให้ใกล้เคียงกับความจริงเก็บข้อมูลให้ได้มากที่สุด เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำงานอย่างถูกต้อง หรือการดำเนินชีวิตประจำวันที่ดี

5. เราทุกคนควรต้องเปิดใจให้กว้างที่จะยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นได้ด้วย

ขั้นประเมินผล

1. จากการซักถาม

2. จากการให้ความร่วมมือในการเสนอแนะความคิดเห็น และการช่วยกันวิเคราะห์สรุป

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านรูปร่างคุณและลักษณะเพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทราบว่าไม่เพียงมุมมองของคนที่แตกต่างกันได้เท่านั้น การรับรู้ของคนเรา

ก็ต่างกันด้วย. การเห็นอย่างเดียวกัน แต่รับรู้ไม่เหมือนกันก็ได้ การสื่อสารจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การเรียนรู้ดีขึ้นที่ควรนำมาใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันการพิจารณาสิ่งใดก็ได้แล้วแต่ควรวิเคราะห์หามองอย่างรอบคอบถี่ถ้วน

ครั้งที่ 10

ชื่อกิจกรรม กระเป๋าท้ายโรค

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกได้ข้อคิดว่า คนเรามีบทบาทต้องเป็นทั้งผู้นำและผู้ตามซึ่งขึ้นอยู่กับ แต่ ละสถานการณ์ที่ประสบนั้น
2. เพื่อให้สมาชิกสนุกสนาน และมีความเป็นกันเอง
3. เพื่อให้สมาชิกได้มีโอกาสแสดงออกฝึกความกล้า ริเริ่มสร้างสรรค์

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาศิษษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์ กระเป๋า 1 ใบ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ผู้นำกลุ่มให้สมาชิกรั้งเป็นวงกลม นำกระเป๋าดั้งไว้กลางวง

ขั้นกิจกรรม

1. ดำเนินการเล่น โดยสมาชิกคนแรกเดินมาแตะที่กระเป๋า ซึ่งเป็นกระเป๋าบรรจุโรคต่างๆ แล้วติดโรคชนิดหนึ่งมา สมาชิกคนแรกจะแสดงอาการของโรคนั้น เช่น ถ้าติดโรคหวัดมาก็แสดง อาการจามและเช็ดน้ำมูก เป็นต้น แล้วเดินไปหาสมาชิกคนใดคนหนึ่งในวงเอามือแตะเป็นการถ่าย โรคให้คนนั้นแล้วเข้าไปนั่งแทนที่คนถูกแตะ

2. คนที่ถูกแตะลูกจากที่นั่ง แล้วแสดงอาการของโรคที่ได้รับมากให้สมาชิกเห็นโดยทั่ว ก่อน แล้วเดินไปที่กระเป๋าเพื่อเปลี่ยนโรค เมื่อแตะกระเป๋าก็จะหายจากโรคเดิมแล้วติดโรคชนิดใหม่ มา สมาชิกคนนั้นต้องแสดงอาการของโรคใหม่และเดินไปแตะถ่ายโรคให้สมาชิกคนใหม่ในวงนั้น ต่อไป

ชั้นวิเคราะห์

1. ความรู้สึกของสมาชิกในขณะที่แสดงทำติดโรคเดินไปรอบ ๆ วง
2. ความรู้สึกขณะถ่ายทอดโรคให้ผู้อื่น
3. การคิดหาโรคใหม่และแสดงอาการ มีความยากง่ายอย่างไร
4. ความรู้สึกขณะจะถูกให้รับโรค
5. ความหมายของผู้นำและผู้ตาม

ชั้นสรุป

1. ในชีวิตประจำวันบุคคลย่อมมีบทบาทเป็นทั้งผู้นำ และผู้ตามการแสดงให้เหมาะสมกับบทบาทของตนเองเป็นสิ่งที่ควรกระทำ
2. เมื่อคนเป็นโรคที่สามารถติดต่อได้คนมักจะกลัวติดเราต้องรู้จักมารยาทในการอยู่กับผู้อื่น

ชั้นประเมินผล

1. สังเกตจากการเล่นเกม
2. สังเกตจากการอภิปรายซักถาม

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านคุณลักษณะ ด้านความเป็นคนที่น่านิยม และด้านพฤติกรรมเพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ทราบว่าในชีวิตประจำวันบุคคลย่อมมีบทบาทเป็นทั้งผู้นำ และผู้ตามการแสดงให้เหมาะสมกับบทบาทของตนเองเป็นสิ่งที่ควรกระทำ

ครั้งที่ 11
ชื่อกิจกรรม เหยี่ยงวิเศษ

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกฝึกการการคิดวิเคราะห์แนวทางการแก้ปัญหา
2. เพื่อให้สมาชิกได้ฝึกการยอมรับความคิดของผู้อื่น
3. เพื่อให้สมาชิกได้มีการวางแผนร่วมกัน

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์

1. จานเปล่า 1 ใบ
2. เหยี่ยงบาท 1 เหยี่ยง
3. ไฟแช็ก 1 อัน
4. หลอดกาแฟ 1หลอด
5. ไม้เสียบปลายแหลม 1 อัน

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

1. ให้สมาชิกนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน
2. ผู้นำกลุ่มนำเหยี่ยงบาทใส่ลงไปบนจานตรงใกล้ๆขอบจานเทน้ำลงไปพอท่วมเหยี่ยง

ขั้นกิจกรรม

1. บอกกติกาให้ใช้อุปกรณ์ที่จัดให้เท่านั้น
2. ทำอย่างไรก็ได้ให้นำเหยี่ยงออกมาจากจานโดยที่ห้ามขยับจาน ห้ามใช้มือจับเหยี่ยง

โดยตรง

ขั้นวิเคราะห์

1. รู้สึกอย่างไรเมื่อได้รับฟังกฎข้อบังคับและต้องปฏิบัติตาม
2. ทำอย่างไรถึงนำเหรียญออกมาได้และทำไมถึงเลือกวิธีการนี้

ขั้นสรุป

1. การที่ได้ฝึกการใช้ความคิด การทำงานเป็นกลุ่ม
2. การที่ภายในกลุ่มวิเคราะห์เลือกวิธีการที่เหมาะสมที่สุด

ขั้นประเมินผล

สังเกตจากการแก้ปัญหา

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านพฤติกรรมและด้านสติปัญญาเพื่อให้ นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้คิดวิเคราะห์วิธีการแก้ปัญหา การที่ได้แสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันและช่วยกันเลือกนำเอาวิธีที่ดีที่สุดมาปฏิบัติ

ครั้งที่ 12

ชื่อกิจกรรม ของความดี

จุดประสงค์

1. เพื่อให้สมาชิกมองเห็นคุณค่าของตนเองและผู้อื่นในแง่ดี
2. เพื่อให้สมาชิกมองเห็นคุณค่า ยอมรับคุณค่าของตนเองและผู้อื่น
3. เพื่อให้สมาชิกมีความจริงใจในการมองเห็นตนเองและผู้อื่น

จำนวนสมาชิก 16 คน

ระยะเวลา 50 นาที

สถานที่ ห้องประชุมชั้น 3 อาคารเรียนการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

อุปกรณ์

1. ชองจดหมาย 16 ชอง
2. กระดาษแผ่นเล็ก ๆ 16 ชุด ๆ ละ 16 แผ่น
3. ปากกา 16 ด้าม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

ให้สมาชิกทุกคนนั่งเป็นวงกลม

ขั้นกิจกรรม

1. แจกกระดาษให้สมาชิกคนละ 16 แผ่น ชองจดหมายคนละ 1 ชอง
2. ให้ทุกคนเขียนชื่อตนเองบนชองจดหมาย
3. ให้ทุกคนเขียนความดี (นิสัยดี) ของตน 3 อย่าง เสร็จแล้วใส่เก็บไว้ในชอง
4. ทุกคนส่งชองของตนให้เพื่อนคนที่อยู่ทางขวามือ
5. เมื่อได้รับชองจากเพื่อนคนซ้ายมือแล้ว ให้เขียนความดีของเพื่อน (ที่มีชื่อบนชอง) ใส่แผ่นกระดาษ 3 ข้อ โดยไม่ต้องลงชื่อผู้เขียนแล้วใส่ชอง
6. ส่งชองให้เพื่อนคนขวามือ แล้วรับชองทางซ้ายมือมาเขียนความดีของเพื่อนคนที่ มีชื่อบนชองแล้วส่งทางขวามืออีก

7. ทำไปจนครบทุกคนเมื่อได้รับซองจดหมายของตนคืนมา ให้เปิดดูอ่านในใจเปรียบเทียบกับที่ตนเขียนไว้ในตอนแรก

ขั้นวิเคราะห์

1. ความรู้สึกขณะเขียนความดีของตน
2. ความรู้สึกขณะเขียนความดีของเพื่อน

ขั้นสรุป

1. เราต้องยอมรับว่าทุกคนมีความดีด้วยกันทั้งสิ้น
2. ควรมองตนในด้านดี เห็นคุณค่าของตนเอง พร้อมกับมองเห็นคุณค่าผู้อื่นในด้านดีด้วย ไม่มองผู้อื่นในแง่ร้ายเกินไป
3. การมองกันในแง่ดี ทำให้เกิดประโยชน์หลายอย่าง เช่น สนใจกันยอมรับกันและกัน เกิดความร่วมมือในกิจกรรมที่ทำร่วมกัน ถ้ามองกันในแง่ร้ายจะไม่อยากคบ ไม่อยากร่วมมือด้วย
4. เราควรใช้ความดีที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์แก่กันในการอยู่ร่วมกันก็จะทำให้โลกน่าอยู่ขึ้น มีความสุขขึ้น

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากความร่วมมือในกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นและร่วมอภิปราย

ขั้นสรุปโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มทั้ง 12 แผน

1. ชักถามสมาชิกกลุ่มถึงความรู้สึกที่เข้ากลุ่มทั้ง 12 ครั้งที่ผ่านมา
2. ชักถามถึงสิ่งที่สมาชิกได้รับ
3. ชักถามข้อเสนอแนะต่าง ๆ
4. ผู้นำกลุ่มบรรยายสรุป

ความสอดคล้อง

กิจกรรมกลุ่มนี้สอดคล้องกับอัตมโนทัศน์ด้านความเป็นคนน่านิยม ด้านรูปร่างลักษณะด้านพฤติกรรมเพื่อให้นักศึกษาที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยอมรับว่าทุกคนมีความดีด้วยกันทั้งสิ้น ควรมองตนในด้านดี เห็นคุณค่าของตนเอง พร้อมกับมองเห็นคุณค่าผู้อื่นในด้านดีด้วย ไม่มองผู้อื่นในแง่ร้ายเกินไป การมองกันในแง่ดี ทำให้เกิดประโยชน์หลายอย่าง เช่น สนใจกันยอมรับกันและกัน เกิดความร่วมมือในกิจกรรมที่ทำร่วมกัน ถ้ามองกันในแง่ร้ายจะไม่อยากคบ ไม่อยากร่วมมือด้วย เราควรใช้ความดีที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์แก่กันในการอยู่ร่วมกันก็จะทำให้โลกน่าอยู่ขึ้น มีความสุขขึ้น

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – ชื่อสกุล	นายจิรุตม์ ภูเจริญ
วันเดือนปีเกิด	28 เมษายน 2524
สถานที่เกิด	อำเภอศรีสำโรง จังหวัดสุโขทัย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	318/5 ม.4 ตำบลบ้านคลอง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ภาชามือโปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
สถานที่ทำงาน	โปรแกรมวิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนศรีสำโรงชนูปถัมภ์
พ.ศ. 2546	ครุศาสตร์บัณฑิต จากสถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม
พ.ศ. 2550	การศึกษามหาบัณฑิต (เอกการศึกษาพิเศษ สาขาการเขียนแผนฯ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร